

Giới thiệu Chồng Nhỏ Nuôi Từ Bé (Lão Công Nuôi Từ Bé)

Thể loại: Hiện đại, NP, Thanh mai trúc mã, HE

Đầu năm nay truyện lạ đúng là ở đâu cũng có.

Có một vị khách từ Nhật Bản đến Trung Quốc thăm người thân đã tình cờ nghe được câu chuyện lạ của nhà họ Ái ở thành phố A được truyền qua nhiều thế hệ.

Khách nghe kể, vào thời vua chúa nhà họ Ái đã chịu một lời nguyên khùng khiếp, con gái thứ ba nếu sinh ra đời mà không "thượng" nhiều người đàn ông thì làn da sẽ trở nên nhăn nhoe xấu xí, đồng tử giãn to và cả cơ thể bốc mùi tử thi ghê gớm.

Không ai biết được tại sao nhà họ Ái lại phải chịu lời nguyên ghê gớm đó, họ chỉ biết rằng từ thời ông cố tổ của ông cố tổ của ông cố tổ nhà họ Ái đã ban lệnh rằng, nếu như nữ tử nào được sinh ra đứng hàng thứ ba thì phải "nuôi" trong nhà mấy lão công.

khi nào rảnh thì lấy ra "thượng", không rảnh thì cùng nhau nuôi hoa bắt bướm bẻ chim hái cành gì đó cũng được.

Khách nghe xong, á khẩu không trả lời được.

Lúc này bà thím nào đó đi ngang qua, chống nạnh đứng dưới trời nắng chang chang la lớn: "Nghe bảo con dâu nhà họ Ái vừa sinh ra đứa thứ ba rồi!"

GIỚI THIỆU NHÂN VẬT

Chính: Ái Tư Đình, Trương Á Khôi, Triệu Lý Khai, Triệu Lý Nghi, Hàn Phú, Triệu Kiến Hy, Tống Gia Phong, Bạch Minh Vũ.

Phối hợp diễn: Quần chúng nhân dân

Bạn đang đọc truyện *Chồng Nhỏ Nuôi Từ Bé (Lão Công Nuôi Từ Bé)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Vào một ngày đẹp trời nào đó, năm nào đó, tháng nào đó, giây nào đó, phu nhân nhà họ Ái sau một đêm rặn đến phòng mang trọn má cuối cùng cũng đã có thể bình an hạ sinh được một nữ hài đáng yêu.

Nói đáng yêu cũng không hẳn, lão gia của nhà họ Ái sau khi ôm cái bọc nóng hôi hổi chứa con gái cưng của mình mà lệ rơi đầy mặt nước mắt rơi như mưa, thấm ướt luôn cả cái áo sơ mi ông mê nhất.

Biết vậy ngay từ đầu đã nghe lời lão già, đừng ham hố mà đẻ ra thêm một đứa nữa, nhà có cả nam cả nữ long phượng đầy đủ rồi mà còn ráng tạo ra thêm một mạng người nữa chẳng biết là cái nghiệt gì đây à? Mà sinh thì sinh con trai thì thôi đi, cứ gì là con gái à? Mà lại là đứa thứ ba, cái này chẳng phải là phạm vào điều cấm của gia quy rồi sao...

Lão gia vì quá đau buồn, một ngày một đêm không ăn uống gì cả, nuốt không trôi được cả hộp đậu phộng nhỏ như hạt bụi mà hóc hác thấy rõ, hai má lõm sâu và đôi mắt lờ lờ nhìn chẳng khác gì lão yêu quái đầu thai thành, làm ai đi ngang cũng hoảng hồn hoảng vía mà tháo chạy.

Người ta nói con người khi bị dồn vào bước đường cùng thì bỗng nhiên tâm trí khai thông, đầu óc thông minh minh mẫn hẳn, hai mắt sáng rõ có thể giao tiếp với cả người cõi trên, vì thế, khi mà lão mẹ đang nước mắt nước mũi tràn đầy nhìn con gái thì thấy lão gia sột sắng chạy vào phòng sinh, ôm đứa con gái đang phun nước bọt đầy mặt mà than: "Được thôi, phạm gia quy thì phạm gia quy, cùng lắm thì nuôi thêm vài miệng ăn nữa..."

Mấy chục năm về sau, lão gia vì lời nói hồ ngôn loạn ngữ của mình mà muốn cắn lưỡi tự sát ngay tại chỗ...

Năm 202x, ở biệt thự nhà họ Ái.

Chỉ mới sáng thứ bảy mà nhà họ Ái đã ồn ào náo nhiệt gà bay chó sủa, nước bọt văng tung tóe và người người qua lại tấp nập, chỉ vì ngày hôm nay tiểu thư thứ ba của nhà họ Ái- Ái Tư Đình sẽ đi tìm lão công cho mình a...

Nói tới đây thì các bà các thím nào đó ngồi trong một góc lúc này đang chơi bài hăng hái với nhau, miệng phun toàn là từ ngữ thô tục vội vội vàng vàng kể ra hết những gì mình biết.

Tiểu thư Ái Tư Đình năm nay lên bảy, đáng đáp tựa thiên tiên hạ phàm, da trắng nõn nà mắt to đáng yêu, lông mi dày cao vút và cái mũi cao chót vót to

điểm cho khuôn mặt càng thêm tinh xảo tròn trịa, mỗi bé chúm chím luôn thích thả ra toàn những từ ngữ ngọt ngào làm yếu lòng của các bà các cô các thím nào đó.

Nhưng không!! Đừng nhìn dáng vẻ đáng yêu đó mà bị lừa. Đó đích thị là tiểu quỷ đầu thai thành a...

Tiểu thư Ái Tư Đình từ lúc năm tuổi đã ồn ào theo đại thiếu gia Ái Liên Thành trèo cây hái ổi, bắt chim bắt bướm bẻ cành ngắt hoa, chọc cho gà bay chó sủa người người than khóc quỷ khóc thần sầu...

Lên sáu thì đã đi học võ Karate, thân thủ đã mạnh nay còn được buff cho kinh khủng hơn, từ tiểu quỷ thành đại ma đầu người người đều trốn như trốn hủi...

Thím Giáp vương tay ngắt tóc, một con chí to như con bọ rớt ra: “Ồi chào, nói tới cũng phải hỏi lão gia sao hôm nay đột nhiên dẫn tiểu thư đi trại trẻ mồ côi a? Chẳng phải là chê tiểu thư ăn hết cơm gạo nên đuổi đi đó chứ?”

Thím Át búng ra một lá bài, lá bài đáng thương theo gió đập cái bẹp lên tấm nệm, ngay sau đó giọng thím vang lên oang oang: “Đó là chẳng phải đi tìm một vài đứa nhóc nào đó tương tá thanh tú đem về nuôi để sau này cho tiểu thư ăn hay sao?”

Có một người giúp việc mới tới lúc này đang châm trà, mặt xanh như đất khi thắc mắc hỏi: “Ăn? Má ơi, chả phải là ăn thịt người sao?”

Thím Át thờ dài, vươn tay tán vào đầu người giúp việc làm cô ngã chúi dụi, thím bảo: “Lúc cô tới đây nên tìm hiểu kỹ chứ! Là tìm chồng cho tiểu thư a..”

Thím Giáp gật gù, bà vươn tay gỡ gỡ đầu, mùi hôi nách bốc lên hun chết hai người còn lại: “Ồi chào.. tiểu thư cũng đã tới lúc tu tâm dưỡng tính rồi a.. Quả báo quả báo...”

Trại trẻ mồ côi Nhân Ái

Lúc này, trước trại trẻ mồ côi, bà Lý và ông Lý đang mồ hôi chảy ròng ròng, vuốt gel lại cho đầu tóc gọn gàng, hai người dựa vào nhau run rẩy đứng trước cửa chờ đợi tiểu tổ tông sắp sửa đến.

Trại trẻ mồ côi Nhân Ái được cha của ông Lý lập ra vào năm 1999, đến nay sau vài chục năm hoạt động, cuối cùng đã vươn lên đứng nhất trong bảng xếp hạng của tổ chức chữ thập đỏ, trở thành nhà trẻ có uy tín nhất trong toàn quốc.

Ngày hôm qua, sau khi nhận được cuộc gọi của ông Ái, bảo rằng hôm nay phải tập trung hết những đứa trẻ tuổi từ mười hai đổ xuống để con gái ông chọn lựa. Ông Lý khóc không ra nước mắt, đập đầu vô tường than thở, cũng đâu phải là ông bán heo bán vịt đâu a, ở đây đều là tiểu tâm can của ông hết, đâu phải muốn bỏ là bỏ được...

Lúc này, trên xe hơi chuyên dụng của nhà họ Ái, Liễu Khuê đang ôm trong lòng một tiểu công chúa dễ thương, chỉ thấy lúc này, tiểu công chúa đang trừng mắt nhìn lão cha của mình đang bị ổi xấu xa cười mà cảm tức đầy đầu.

“Thật vô lý, tại sao lại bắt con đi chứ?”

“Ai ya tiểu khả ái của cha”- Ái Cửu Tân vươn tay, bắt lấy Ái Tư Đình đang bắt mẫn phòng má một bên ôm vào lòng hôn lấy hôn để, rồi ông cười hắc hắc-“Nếu không phải con an phận một tí thì ta đâu phải làm như thế này.”

“Nhưng chẳng phải cha hứa sẽ tặng con tiểu tử nhà họ Tống hay sao?”- Ái Tư Đình thật sự là không hiểu, bé chỉ mới có bảy tuổi thôi, cũng cảm thấy cuộc sống hiện tại khá ổn khá vui vẻ rồi, tại sao lại đi đón thêm nhiều người nữa về như thế làm gì? Tranh giành đồ chơi của bé, thay bé làm bá chủ của cả nhà hay sao? Bé không muốn, tất cả là của bé khó khăn mới có được, không đời nào để người ngoài lấy mất.

“Tiểu tử đó thì nói sau đi, chẳng phải con bảo con buồn chán sao? Cha tìm bạn về cho con để sau này con có người để bắt nạt..” Và cũng để trừng trị mày, nhưng lời còn lại Ái Cửu Tân không dám nói, sợ bị vợ yêu đánh cho một trận, rồi còn bị bát quỷ trước cửa phòng không được vào ngủ chung thì thảm rồi, hơn nữa sẽ không biết sau khi ông nói ra thì tiểu quỷ này sẽ lại làm ra trò gì để chinh ông đây.

Nghĩ đến đó, Ái Cửu Tân cảm thấy toàn thân lạnh buốt, đầu óc như bị bỏ ra thành trăm mảnh. Lão khóc không ra nước mắt.

“Thật vậy sao?”- Ái Tư Đình nghĩ, vậy thì quá tốt, bé quả thật chơi một mình rất chán, anh hai thì suốt ngày chỉ lo đi đánh nhau, chị hai thì chỉ thích học và học, không ai là quan tâm đến bé hết, suốt ngày chỉ ôm cục bông mà chơi đùa, bé chán lắm rồi, bé muốn có bạn.

“Ừ đúng, và sau này con không cần ngủ với mẹ nữa, con có bạn ngủ chung rồi đó vui không?”- Liễu Khuê vui mừng ôm con gái yêu vào người, nói thật là bà mong con bà có thêm người để chơi chung lâu lắm rồi, hai đứa nhóc kia suốt ngày chỉ lo cho bản thân, bỏ bê con bà không ai bầu bạn, thậm chí đến nỗi buổi tối phải quấy rầy hai vợ chồng bà âu yếm nhau, nghĩ đến là tức chết. Vậy thì mau mau tìm “thể thân” thôi, và sau đó nhà họ Ái sẽ trở nên trong xanh hơn...

Tiểu công chúa vui mừng cười hớn hở, hai mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm đáng yêu, làm lão mẹ lão cha nhìn đến thích mắt, phải ôm vào hôn ha má phần nộn đến đỏ lên mới chịu buông ra.

Từ xa, ông Lý thấy chiếc Limo dài ngoằng như con giun của nhà họ Ái đang chạy lại gần ông với tốc độ bàn thờ, do quá gấp, ông đẩy bà Lý làm bà mém cạp đất, nhưng bà không kịp đánh ông mà chỉ vội chạy nhanh vào trong mà hồi thức lũ trẻ mau mau chuẩn bị.

Xe vừa đỗ một cách oanh liệt phía trước, lập tức trẻ con xung quanh trại úa ra tò mò nhìn, trăm trẻ tròn xoe mắt khao khát nhìn chiếc Limo kia và ước gì mình có thể được tam tiểu thư để vào mắt.

Một bước lên cãnh làm phượng hoàng!

Tài xế chỉnh tề bước xuống, phui phui áo trắng tinh tươm, bước chân đi như quân nhân đã trải qua huấn luyện bước đến cửa xe, mở cửa ra, Ái Cửu Tân bước xuống đầu tiên, sau đó đến Liễu Khuê và cuối cùng, một bàn tay nhỏ bé vươn ra, nắm lấy tay Liễu Khuê, cái váy công chúa màu xanh bồng bênh và cái nơ bướm trên đầu làm tăng thêm vẻ đáng yêu cho cô bé, tam tiểu thư lá ngọc cành vàng lúc này đang cực lực che giấu đi sự kích động của mình, đây cũng là lần đầu bé bị nhiều người nhìn mình đến thế a..

Thế là, tóc đen hoảng sợ ôm chân Liễu Khuê.

Lũ nhóc và lão Lý trăm trẻ, tam tiểu thư thật nhất gan...

“Chào ngài thưa ngài Ái, yêu cầu của ngài chúng tôi đã chuẩn bị tốt, mời ngài và phu nhân cùng tam tiểu thư vào trong xem thử ạ.”

Rồi lão nuốt nước miếng, bày ra dáng vẻ chuyên nghiệp đi trước dẫn đường.

Ba người chẳng mấy chốc bước chân vào trong trại trẻ mồ côi, lũ nhóc thấy Tư Đình thì tự giác tách sang hai bên, bày ra đủ mọi mặt để thu hút ánh nhìn của bé, nhưng bé chỉ lo tập trung suy nghĩ xem nên đem người như thế nào về, cần phải có da thịt cứng cáp và thần trí mạnh mẽ là điều quan trọng.

“Tiểu Đình, con đi xung quanh chơi với các bạn đi. Mẹ và ba nói chuyện với ông Lý một chút.”

Tư Đình nhìn mẹ mình, người mẹ khả ái lúc này đang trù mến nhìn bé, ý tức trong đôi mắt long lanh kia là “Con thích ai thì mau đem về nhà đi”.

“Dạ mẹ.”-Bé gật đầu, hít một hơi sâu, bắt đầu tác chiến của mình.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Nhỏ Nuôi Từ Bé (Lão Công Nuôi Từ Bé)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Rất may, lúc này có cả bà Lý đi theo bé, chỉ sợ bé không biết mà lạc đường, hoặc có đám nhóc nào dám đi cửa sau, làm tổn thất cho khách quý và cho cả trại.

Đi một vòng, Tư Đình vẫn chưa tìm được ai cả.

Thế là vòng như thế nào mà vòng ra sau vườn cây.

Bỗng nhiên bé phát hiện ở ngoài vườn, bên dưới gốc cây có một cậu bé tóc đen đang bó gối, im lặng ngồi một bên. Cậu bé u ám nhìn đám đầu củ cải trước mắt chơi kéo co với nhau, mái tóc của cậu đã che đi đôi mắt, chỉ có thể thấy một cái mũi cao và làn da trắng như gôm sứ, có thể đoán là một mỹ nam trong tương lai. Tư Đình khịt khịt mũi, hai bàn tay vì quá hưng phấn mà bóp chặt lại vang lên tiếng răn rắc chói tai làm bà Lý hoảng sợ lùi về sau mấy bước, chỉ sợ bé nổi điên lên bóp cổ bà. Tư Đình suy nghĩ một chút liền không kiềm lòng được bước lại gần.

“Này, cậu tại sao không ra chơi với bọn đó?”- Tư Đình cố gắng bày ra một bộ dạng bình thường nhất có thể, dù sao tính bé cũng không có hách dịch như người ta vẫn đồn đại a, vẫn rất lịch sự đó.

Thằng nhóc đó vậy mà không trả lời bé, chỉ im lặng nhìn phía trước.

Tư Đình thấy thế, càng tò mò, bé ngồi xuống bên cạnh quay sang quan sát kỹ. Rồi bé vươn tay, vén mái tóc của cậu bé lên. Cậu bé dường như hơi giật mình vì động tác của bé, theo phản xạ định né ra nhưng quá muộn, Tư Đình có võ, chẳng mấy chốc đã có thể chặn cậu bé lại, lúc này Tư Đình có thể quan sát cả ngũ quan trước mắt.

Trán cao, mũi dọc dừa, môi mỏng đỏ và đôi mắt kia... thật sự quá đẹp.

Nam nữ bất phân!

Thật sự là cả khuôn mặt gây họa cho nhân gian mà.

Đôi mắt to tròn long lanh kia lúc đầu hơi sững sờ nhìn Tư Đình, rồi dòng lệ liền trào ra nhưng bị cậu bé cực lực ngăn cản, cậu vươn tay vuốt má mình xuống che đi đôi mắt, khịt khịt mũi cố nén nước mắt vào trong, cắn môi úy khuất cúi đầu, gạt tay Tư Đình trầm mặc không nói gì cả.

“Cậu bị sao thế?”- Tư Đình cuối đầu buồn rầu hỏi, bé nắm tay cậu nhóc, cậu nhóc lúc đầu hơi cứng người lại, run run muốn rút tay ra, nhưng Tư Đình nắm quá chặt, cậu không rút ra được.

“Tam tiểu thư cô đừng chơi với nó, nó là đứa bị câm đó!!”- Lúc này bên kia hàng ngũ quật nhau có một đứa bé gái tóc thắt bím nhỏ, khuôn mặt lúc này có một chút gì đó ganh tị và xấu xí, mặt mũi tàn nhan đầy nhóc và có vẻ là cầm đầu của đám nhóc kia. Nghe cô bé nói thế, Tư Đình vẫn im lặng chỉ lạnh lùng quay sang nhìn nó.

Rồi bé đứng dậy, đi lại gần. Đứa bé gái kia nghĩ rằng Tư Đình đã chú ý đến mình liền cười ngượng ngừng vuốt mái tóc ra, cô bày dáng điệu dịu dàng dễ thương nhất có thể, nhưng nó vui mừng chưa được lâu thì một giọng nói non nớt vang lên.

“Thế này nghĩ này có gì để tao chơi với này?”- Cậu nhóc kia sau khi thấy bé gái trước mắt bỏ đi, lúc đầu trong mắt xoẹt qua một tia mắt mát và buồn tủi, rồi cậu thở dài, nở một nụ cười tự giễu, nhưng sau khi nghe tam tiểu thư lên tiếng thì trong mắt cậu xẹt qua tia không thể tin được, cứ ngơ ngác ngác nhìn Tư Đình.

Rồi không nhìn đến khuôn mặt xấu xí trước mắt đang méo mó dần đi và gần như sắp khóc đến nơi, Tư Đình quay đầu lại gần chỗ bà Lý lúc này đang sùng bái nhìn mình, bé lại hỏi: “Lý thẩm, cậu nhóc này tên gì?”

Bà Lý lúc này đứng một bên nói: “Tam tiểu thư, đứa nhóc này tên Trương Á Khôi, chín tuổi, bị câm từ bé, mới đến đây vào hai tháng trước.”

Tư Đình nhìn bà, rồi sững sờ nhìn cậu bé trước mắt, liên tục lặp đi lặp lại cái tên trước mắt, Trương Á Khôi, Á Khôi, khôi ngô khá ái, thật hợp với tên của cậu ấy.

Rồi Tư Đình mỉm cười, ôm cậu nhóc, cậu nhóc run rẩy, không dám tin nhìn Tư Đình, bà Lý cũng giật mình, mém đánh rơi cuốn sổ trên tay mình, lũ nhóc đang chơi trước mắt cũng sững sờ ngơ ngác vội ngừng nói tò mò nghiên cứu cả hai người trước mắt, nhưng Tư Đình không quan tâm, vì lúc này bé có cảm giác phải bảo vệ Á Khôi, không để cậu chịu bất kỳ thương tổn nào cả.

“Tiểu Á, bọn họ không chơi với cậu phải không? Đừng lo, sau này tớ sẽ chơi với cậu.”

Rồi Tư Đình buông Á Khôi ra, chỉ thấy Á Khôi một bộ dạng đỏ mặt ngơ ngác nhìn mình, Tư Đình mỉm cười, vuốt tóc của cậu sang một bên, hờn dỗi nói: “Cậu để mái nhìn đẹp lắm, nhưng đừng để nó che đi mắt cậu.”

Á Khôi mở to mắt, nhìn bàn tay trắng nõn trước mắt, bỗng có cảm xúc xúc động không nói nên lời, cậu nghe theo Tư Đình, vuốt tóc mình sang một bên, đỏ mặt quay đi không nhìn Tư Đình.

Tư Đình không quan tâm, chỉ nói rằng: “Tớ tên Á Tư Đình, bảy tuổi, cậu ở đây đợi tớ một chút, tớ phải đi một vòng tiếp rồi, lát nữa tớ sẽ đem cậu về nhà.”

Rồi Tư Đình quay sang bà Lý, lặp lại bằng chất giọng non nớt nhưng giống hệt một bà cụ non: “Lý thẩm, phiền thẩm ghi dùm con tên tiểu Á nhé.”

“A vâng vâng thưa tam tiểu thư, vậy người đầu tiên, Trương Á Khôi..”- Bà lý nghe thấy thế, giật mình vội lấy tập hồ sơ của mình ra ghi vội tên và thông tin Á Khôi, rồi bà quay sang nói với Á Khôi đang ngốc một bên, dịu dàng nói—”Khôi, con mau đi dọn đồ đi, một lát mẹ sẽ dẫn con đi gặp gia đình mới.”-Đoạn bà nắm tay Tư Đình, chuẩn bị dẫn bé lên tầng 2, Tư Đình trước khi đi quay sang vẫy vẫy tay với Á Khôi, Á Khôi ngơ ngác nhìn bóng hồng nhỏ bé dần biến mất, lưu luyến không muốn quay đi.

Không biết cậu ấy có nhớ là đem mình đi không nữa. Gia đình mới sao, vậy là mình sẽ trở thành một nhà với Tư Đình.. Tư Đình... Á Khôi đỏ mặt, cười ngượng, bỏ mặt những khuôn mặt ganh tị của những đứa bé xung quanh.

“Chết tiệt, lúc này biết vậy cho nó chơi chung rồi, báo hại tam tiểu thư có ác cảm với tội mình.”- Đứa bé gái mặt đầy tàn nhan hung ác cắn răng gần nhẹ với lũ trẻ xung quanh. Nhưng lũ trẻ xung quanh chỉ khinh bỉ nhìn nó, xì, tưởng hay lắm, chẳng phải do mày bày đầu trước hay sao? Báo hại bọn nó bị tam tiểu thư ghét lây, đúng là xúi quẩy!

Tiểu Đình được bà Lý dẫn lên tầng 2, lúc này xung quanh vắng hơn rất nhiều, có lẽ vì lúc này mọi người đã tập trung ở dưới tầng trệt hết cả rồi, nên bây giờ tầng 2 chỉ lác đác vài đứa với khuôn mặt tò mò nhìn chằm chằm Tư Đình.

Tư Đình nhìn xung quanh, không phát hiện ra ai đặc biệt cả, Tư Đình khó chịu suy nghĩ, lúc này chọn Á Khôi là do Tư Đình muốn bảo vệ cậu ấy, nhưng đương nhiên bé sẽ không nhớ làm thương Á Khôi rồi, đành phải tìm thêm vài đứa khác mới được.

Nhưng chỉ được chọn nam... vì sao a?

Đi hết các phòng, lúc này Tư Đình đang đứng trước cửa phòng được sơn màu xanh lá cây rất dễ thương, đây là phòng đồ chơi a.

“Tam tiểu thư, cô tới đúng nơi rồi, phòng này thường tập trung vài đứa khá đặc biệt, nổi trội hơn những đứa dưới kia nhiều.”- Bà Lý cười tí mắt nói ra suy nghĩ của mình, riêng chỉ có Tư Đình là hắc tuyến roi đầy đầu, tại sao lại bà Lý có cái gì đó bất ổn a? Cũng đâu phải bé đi lựa gà lựa vịt đâu mà phải cần chất lượng đặc biệt?.

Mở cửa ra, bên trong hoàn toàn rộng lớn thoáng đãng, lúc này trên mặt đất đồ chơi bày la liệt, riêng chỉ có một đám nhóc lúc này đang tụ đầu lại làm một cái gì đó. Bà Lý mỉm cười, từ chối không vào, còn làm động tác khuyến khích Tư Đình mạnh dạn hơn.

Tư Đình hít sâu, thở ra, tưởng tượng như ngày đầu tiên gặp lão sư thôi nha, không có gì phải sợ cả.

Rồi bé nhẹ nhàng bước chân lại đám nhóc đó.

“Các cậu đang làm gì đó?”

Nghe tiếng hỏi non nớt vang lên, bọn nhóc hoảng hốt vội vàng ngược mặt lên nhìn. Sau khi thấy Tư Đình, phản ứng của bọn chúng là nhìn chằm chằm bé, nhìn lâu đến nỗi bé có cảm giác ngại ngùng, nghĩ thế, bé bước nhanh đến nhìn vào đó, chỉ thấy đó là một con ếch đáng yêu đang nằm yên nhìn chằm chằm bé.

Bé tò mò ngồi xuống. Lúc này một đứa nhóc trông thấy bà Lý, vội hét lên rồi vội vàng che con ếch lại, lũ trẻ xung quanh cũng nháo nhào tuôn ra hai bên, tiểu Đình không hiểu chuyện gì vừa xảy ra, ngáo ra một phen.

“Mẹ Lý, không phải là các em nghịch phá đâu ạ, chỉ là do bé ếch đột nhiên nhảy vào, tụi con tò mò nên chỉ nhìn thôi ạ, tụi con đi thả liền đây.” Một bé trai tóc trắng có vẻ cao nhất bọn vội vàng chạy ra, đứng khoanh tay trước mặt bà Lý, nó run rẩy, mặt tái xanh đứng, có vẻ như là đang sợ một điều gì đó.

Những đứa trẻ xung quanh cũng đồng dạng hoảng sợ vội chạy lại gần đó mè nheo.

“Mẹ Lý mẹ Lý, mẹ đừng trách anh Khải, là do tụi con buống bình không nghe lời anh thả bé ếch, anh Khải không có làm sai đâu ạ...~”

Trong lúc bọn nó đang quẩn lầy bà Lý, Tư Đình để ý thấy trong góc, có một bé trai ngồi xe lăn đang về một cái gì đó trên bức tranh, bé đi lại gần nhìn, là tranh phong cảnh nha. Nhưng cậu bé vẽ rất đẹp, dù chưa đến mức như họa sĩ nổi tiếng, nhưng nhìn trong ổn hơn tranh chị hai vẽ nhiều.

Cậu bé có vẻ quá nhập tâm mà không để ý đến bé, chỉ trừng mắt nhìn cái cây trước mắt mà vẽ, rất chú tâm.

Tư Đình đang nhìn hăng say thì nghe tiếng tăng hắng của bà Lý, bé giật mình quay sang nhìn bà, chỉ thấy bà dặt tay đám đầu củ cải đi lại gần, lúc này cậu bé tóc trắng mới quay sang nhìn Tư Đình, Tư Đình giật mình, cũng quan sát cậu bé, rồi quay sang nhìn cậu bé tóc trắng kia, cả hai giống nhau y đúc! Là anh em sinh đôi sao? Thật tuyệt nha, đây là lần đầu bé thấy đó.

“Các con, đây là tam tiểu thư Ái gia, Ái Tư Đình, tiểu thư đến đây để chọn bạn.”- Bà Lý nói tới từ bạn có vẻ nhấn khá mạnh, Tư Đình hoảng sợ, sợ bà cắn trúng lưỡi thì nguy.

“Tam tiểu thư..”- Một bé trai lùn nhất đám, khuôn mặt khả ái, mắt to tròn, mái tóc đen như mực nắm lấy tay bé lắc lắc-“Tiểu thư đến đây để đem chúng tở về à?”

Tư Đình sững sờ nhìn bé trai trước mắt, khuôn mặt này.. thật muốn ngắt quá đi, và quả nhiên không kìm được lòng, tiểu Đình liền hạ mồm mà ngắt véo khuôn mặt bé làm cậu bé hoảng sợ oa oa kêu lên. Một bé trai tóc đen cao hơn một chút liền chắn trước mặt cậu bé, để cậu núp sau lưng mình, còn cậu bé thì trừng mắt nhìn Tư Đình.

“Không cho phép cậu làm đau tiểu Hy.”- Bé trai đó nói, dù trong mắt bé đó có toát lên nét sợ sệt, mồ hôi bé đang chảy ra, bé có vẻ sợ Tư Đình, Tư Đình tò mò suy nghĩ, mình rất đáng sợ à?

“Nào nào nào, tiểu thư chỉ là nựng tiểu Hy thôi.”- Cậu bé tóc trắng kia liền vội bước tới can ngăn, khuôn mặt hiền hòa từ ái, da trắng, mắt hạnh, môi trái ấu đỏ hồng, phía sau còn cột một cái đuôi tóc bé tí ti nhìn rất đáng yêu.

Tư Đình này giờ không lên tiếng quan sát, vì bé đang bận nghiên cứu đám nhóc xung quanh.

“Hừ.”- Một tiếng hừ phát ra, là từ cậu bé sinh đôi phía sau, Tư Đình quay sang nhìn, chỉ thấy đôi mắt kia đang cay độc liếc mình, cậu bé đó với khuôn mặt có vẻ yêu nghiệt hơn cong cong môi nói-“A Khải sẽ không đi với cậu nếu không có mình.”

Tư Đình hắc tuyến đầy đầu, chuyện gì thế này, mới đến thôi mà đã xảy ra nhiều chuyện đến như thế rồi ư? Rốt cuộc bé đã làm gì nên tội a!!!. Và còn nữa tiểu khả ái à, tiểu thư đã bảo là sẽ đem anh em cậu về chưa?

“Tam tiểu thư đã đem Khôi theo rồi.”- Bà Lý lúc này dường như sợ phật ý của Tư Đình, tận lực đá mông của cậu bé tên Khải, nhưng Khải dường như không quan tâm lắm, vì cậu đang mãi mê tiêu hóa lời của bà Lý, Khôi? Trương Á Khôi? Là cậu bé bị câm hay ngồi một mình à?

Bọn trẻ xung quanh nghe thế thì giật mình quay sang nhìn bà Lý, tựa như không tin lời bà nói. Cậu bé ngồi xe lăn cũng hơi nghi ngờ nhìn bà, rồi cậu nhìn Tư Đình, đôi mắt thì vẫn còn đáng vẻ xem thường nhưng tận đáy mắt như khao khát gì đó, Tư Đình nuốt nước bọt, lão cha, con xin lỗi. Nhưng người đã bảo là nhà cùng lắm nuôi vài miếng ăn thôi phải không....

“Lý thẩm, các cậu này tên gì vậy?”- Bé hỏi

“A A? Dạ dạ. Đầu tiên, đây là Triệu Lý Khải, chín tuổi, là em trai của Triệu Lý Nghi, cả hai là anh em sinh đôi ạ. Lý Nghi bị liệt hai chân không đi được. Còn đây là Hàn Phú, bảy tuổi, tính tình hơi buống bình và quậy phá...”- Bà nói tới đây thì hơi khó xử nhìn tôi, rồi khẽ liếc mắt nhìn cậu bé đáng vẻ

sợ sệt đang núp sau lưng cậu bé tên Hàn Phú kia, bà nói tiếp-”Kia là Triệu Kiến Hy, mười tuổi, nhưng mà... tính tình có hơi ngốc nên...”

Tư Dĩnh nhíu mày, Hàn Phú, rất thích hợp để tập võ cùng bé nha, thậm chí còn có thể bảo vệ bé trước đại ca nữa, lão ấy suốt ngày chỉ biết bắt nạt bé, nhưng thật tức, bé không có đủ năng lực đánh lại đại ca, bé có học Karate đó, nhưng chưa giỏi, còn đại ca thì đã đến đai đen nhị đẳng rồi...Lý Khai, tính tình cương trực dịu dàng, có thể chăm sóc cho tiểu Á, Kiến Hy dù bị ngốc nhưng rất đáng yêu... còn Lý Nghi... dù bị tật nhưng dù sao cũng là anh của Lý Khai, dù sao nhà lão cha to như thế, chứa nhiều đồ người chắc cũng đủ nhí.Hơn nữa lão ta có năng lực, chắc chắn có thể chữa khỏi cho Lý Nghi. Tư Dĩnh khá lâu không lên tiếng, vẫn mãi quan sát những người trước mắt, hừm... hơn nữa tại sao cái trại trẻ này toàn đầu người đẹp thế?Những tên nhóc này nếu theo nét thẩm mỹ của người lớn thì chỉ toàn mỹ nam thôi... Nuôi cho trắng trẻo mập mạp một chút thì có thể trở thành họa thủy a....

Cơ mà bé thích hê hê.

Vì thế, bé dứt khoát nhìn bà Lý.

“Lý thẩm, ghi hết cho tôi.”

“Cái gì?”- Bà Lý sừng sốt, há to miệng tựa như muốn nuốt luôn quả trứng đà điều, ai yo, đừng bắt ngờ như thế coi chừng tấp phải ruồi..

“Tiểu thư.. kia... có phải nhiều quá không?”

Những đứa nhóc xung quanh cũng vì nghe thấy lời của Tư Dĩnh mà hoảng sợ nhìn bé, Lý Nghi cũng vì giật mình mà đánh rơi luôn cây cọ vẽ trên tay, còn Hàn Phú thì loạng choạng muốn té ngã. Duy chỉ có Lý Khai thì nhếch mép cười còn nhóc Kiến Hy thì vui vẻ vỗ tay: “Ye, Tiểu Hy có nhà rồi, mọi người có nhà rồi.”

Nhìn đáng vẻ Tiểu Hy, Tư Dĩnh nở nụ cười ấm áp, thật đáng yêu, đứa nhóc này tại sao lại trôi lạc vào đây chứ? Tư Dĩnh đau lòng suy nghĩ.

“Tiểu thư, cô chắc chứ?”- Bà Lý dường như vẫn không an tâm nên mãi mà bà không đặt bút xuống, Tư Dĩnh tức giận trừng bà làm bà hoảng sợ let xẹt ghi vội vài câu rồi đem Tư Dĩnh tháo chạy, thậm chí không dám dẫn bé lên lầu luôn vì sợ bé nổi điên đem thêm ai về nữa. Trước khi đi, bà cũng dặn dò: “Tiểu Khai, mau giúp các em thu dọn đồ đạc.”-Chết tiệt, tam tiểu thư nhà này đầu bị cửa kẹp à? Hên là tầng ba là tầng dành cho trẻ sơ sinh.. TMD, tam tiểu thư đem hết tinh hoa của trại đi rồi... TvT

Bạn đang đọc truyện *Chồng Nhỏ Nuôi Từ Bé (Lão Công Nuôi Từ Bé)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cuối cùng cũng kết thúc buổi đi tham quan trại mồ côi (nhân tiện đem quà về), Tư Dĩnh lúc này được bà Lý dẫn đến phòng tiếp khách của trại, lão cha và lão mẹ đang ở trong đó.

Cửa gỗ cộc cộc mấy cái, bên trong, lão Lý mở cửa ra, thấy Tư Dĩnh thì mặt lão liền nở hoa, các nếp nhăn chần chịt nhờ thế mà được ủi cho thẳng tắp thơm. Chòm râu rậm của lão run lên như mấy cái đuôi của cục bông làm tiểu Dĩnh muốn ngứa thủ. Nhưng tiểu Dĩnh vẫn kiềm lại, mang khuôn mặt nghiêm nghị đi lại gần chỗ Liễu Khuê, một phát chui vào bộ ngực sữa kia mà hít thở như người bị hấp hối.

Lão cha còn không thèm để ý vợ mình bị ăn đậu hủ, chỉ nhẹ nhàng cầm tách trà lên thổi thổi, rồi khẽ miêng nhấp một ngụm, ôi chào còn tỏ vẻ, ở nhà lão chỉ toàn húp như húp canh thôi a...

"Và? Tiểu Dĩnh vừa ý mấy đứa?"

"Dạ.. dạ thưa ngài Á"- Lý thẩm lúc này mồ hôi đầy đầu, hai nách vì ướt mà bốc lên mùi hôi làm tất cả mọi người nhíu mày, nhưng thẩm ấy không biết, nuốt mấy ngụm nước bọt, đỏ mặt nói-"Năm...Năm đứa ạ"

Á Cửu Tân đang uống trà nghe thế thì nước bọt từ mũi trào ra và nước thì phun hết vào mặt lão Lý, lão cha ho sù sụ như muốn ná thờ đến nơi, nước mắt lão giàn dụa, lão hoảng sợ nhìn Tư Dĩnh đang giả ngây một bên, rần rần hỏi: "Tiểu tâm can a... con làm gì mà nhiều thế? Còn tiểu tử Tông gia thì sao a... còn cả tiểu tử nhà Triệu gia, tiểu tử nhà Bạch gia..."

"Thì khi nào bọn họ bảo thì cha cứ đem về thôi..."-Tư Dĩnh nhìn lão cha, bày ra bộ mặt con cũng hết cách, điềm đạm nói. Lão cha tức đến sùi bọt mép, nhưng ngại có vợ ở đây nên cũng không dám phát tiết, chỉ có thể lao mồ hôi, uống một ngụm trà cho nhuận khí rồi hỏi lão Lý.

"Đưa tôi hồ sơ lũ nhóc đó. Và kêu tụi nó đến đây cho tôi xem mặt."

"A dạ dạ."- Lão nhận lấy hồ sơ trên tay Lý thẩm, vội vội chạy đến một ngăn tủ nhỏ lục lạo một hồi, còn Lý thẩm thì tháo chạy ra khỏi đó, đáng vẻ như thấy ma quỷ làm Tư Dĩnh tặc lưỡi liên tục, thần kinh bọn họ sao yếu ớt quá....

Chừng gần mười lăm phút sau, Lý thăm lúc này đã trở lại, mở cửa ra là Lý Khải, sau đó Lý Khải còn dắt trong tay Kiến Hy lúc này đang sợ sệt ở một bên bước vào, còn Hàn Phú thì nắm tay Á Khôi đã tháo má mình xuống vì lo lắng, còn bà Lý thì đẩy trong tay là xe lăn của Lý Nghi, Lý Nghi có lẽ vì quá căng thẳng mà liên tục nhìn xuống dưới, thật sự là cậu cũng không trông đợi gì nhiều nếu ngài Á không vừa mất cậu, dù sao cậu cũng là bị tật mà.

Nhưng trái với suy nghĩ là ngài Á sẽ khắc nghiệt tra khảo một phen, nhưng lão chỉ chăm chú nhìn vào xấp hồ sơ của bọn họ ở trên bàn. Lũ nhóc vì nhìn không ra được nét nào trên mạng lão mà chỉ có thể lo lắng nhìn tam tiểu thư lúc này đang bỏ liên tục bánh kẹo trên bàn vào miệng, ăn như thể đang cảm thù Trái Đất, ăn như sấm rền biến động...

Tam tiểu thư đang ăn hăng say, thấy mọi người nhìn mình thì mỉm cười gượng gạo lên: "Các cậu muốn ăn à?", nhưng bọn chúng vội sợ hãi lắc đầu liên tục, đùa sao, ở đây còn có ngài Á và phu nhân của ngài, bọn chúng chưa có gan làm thế đâu!

"Được rồi, hồ sơ xem ra cũng trong sạch, không có vấn đề gì, tiểu Dĩnh thích là được rồi, ông Lý, không cần đợi đến tuần sau đâu, hôm nay chúng tôi sẽ đem bọn chúng về, sau này sẽ có luật sư của tôi đến gặp ông sau."-Nói thế thôi nhưng trong lòng Á Cửu Tân đang hết lòng khen ngợi con gái mình, ôi không uổng công cho nó ăn cơm ăn gạo đến tan tành của cái, khó khăn lắm mới làm cho đôi mắt nó sáng hơn, cứ sợ nó mất mèo mất chó đem về một đứna nhóc xấu xí nào đó, không ngờ lại toàn là hàng cực phẩm này, haha thật tốt, ông cũng có thể nở mày nở mặt.

Nhìn bọn này xem... không thua kém con trai nhà lão Tống a... Còn con trai nhà lão Bạch và lão Triệu nữa. haiz đành phải ủy khuất ba lão già đó giao con trai cho con gái mình rồi, thật là oan nghiệt a... như thế cũng là quá nhiều đi..

Còn có cả Lý Nghi kia.. dù hai chân bị liệt nhưng trong hồ sơ cũng báo chỉ là di chứng sau một trận bệnh, chỉ cần bỏ chút tiền sẽ chữa khỏi, hơn nữa nhan sắc thẳng nhóc này nếu được rèn luyện sẽ có thể dùng làm được nhiều việc, hơn nữa nó có năng khiếu mỹ thuật rồi đa tài, nếu được đi học thì có thể phát triển trong tương lai.

Á Khôi kia thì có vẻ hiền lành, dù hơi ít nói và trầm tính, thường thích ở một mình nhưng thật ra là một đứna có đầu óc nhanh nhạy, rất dễ ghi nhớ hết một thứ gì đó, nói nôm na là bộ óc thiên tài.

Hàn Phú dù hơi bướng bỉnh và quậy phá, nhưng có cơ thể mạnh mẽ và thân thủ nhanh nhạy, nếu cho đi học võ có thể làm vệ sĩ riêng cho Tư Dĩnh.

Kiến Hy có hơi ngốc, nhưng nghe đâu rất giỏi trong giao tiếp.

Còn Lý Khải... không có biệt tài gì cả, nhưng là con người lành tính hiền hậu, hay bảo vệ cho mấy đứna em không bị bắt nạt bởi những đứna trẻ khác, nếu có thẳng nhóc này thì Tư Dĩnh giống như cũi cháy gặp nước lạnh nha... tốt nhất bọn rồi.

Nghe ngài Á nói như thế, trong mắt đứna nào cũng phát ra ánh sáng mừng rỡ, bọn chúng không ngờ lại nhanh đến thế, vậy là từ đây chúng đã có gia đình rồi, không cần sợ hãi sẽ bị người ta bắt nạt nữa, cũng không sợ phải liên tục bị chuyển qua nhiều trại trẻ khác nhau. Vì nếu tuổi tác càng cao thì sát xuất được nhận nuôi sẽ thấp lại, bọn chúng không muốn.

Hàn Phú mắt đen nhìn cô bé tam tiểu thư trước mắt, tam tiểu thư cũng không xấu như nó nghĩ nha...

Thế là chuyện đã định, ván đóng thuyền, bọn trẻ bị rịt tay trong tay chia tay hết đám nhóc ở cô nhi viện, đứna thì nước mắt nước mũi chảy đầy, đứna thì không có biểu cảm dọn đồ lên xe, dù sao bọn nó cũng không có ai thèm chơi, vậy thì cũng đâu nhất thiết phải tỏ ra mùi mẫn làm gì?

Lúc này Tư Dĩnh từ đầu chạy ra, nắm lấy tay Á Khôi đang cô đơn đứng một bên, Á Khôi giật mình quay sang nhìn Tư Dĩnh, thấy bàn tay bé nhỏ kia như có sức mạnh truyền hết âm áp sang cậu, cậu chỉ có thể đỏ mặt mà quay đi, càng nắm chặt tay Tư Dĩnh hơn.

"Nè nhanh lên, không là lão già bỏ các cậu lại đó!!"

"Con nhóc kia, mày dám gọi cha mày là lão già à?"- Cửu Tân đang ôm vợ mình nghe thế thì tức giận thò đầu ra ngoài hét lớn làm tiểu Dĩnh sung sướng cười lên hăng hắc, đám nhóc kia đang vui vẻ, thấy nụ cười của tiểu Dĩnh chỉ có cảm giác tim đập đi một nhịp, khá lâu không động đậy được.

Kiến Hy vì là lần đầu tiên được ngồi trên xe hơi nên cứ tò mò nhìn ngó xung quanh, trầm trồ khen ngợi mãi làm cho Liễu Khuê ngồi một bên cũng mềm lòng ôm nó vào lòng vỗ về.

Thằng nhóc này thật cao tay ả, chỉ mới có mấy phút là thu phục được lão mẹ rồi.

Tiểu Dĩnh lúc này đang nói gì đó với đám nhóc Hàn Phú, Lý Khải Lý Nghi và Á Khôi, nói hăng say, nói đến quên trời quên đất, lũ nhóc kia vì còn ngại nên chỉ dám im lặng mà nghe tam tiểu thư của chúng ta huyền thuyên, nhưng càng nghe bọn nó càng hoảng sợ, tam tiểu thư bảo là phải rèn luyện bọn nó cho có thần kinh thép, để chi a??? Và còn cả mình đồng da sắt gì đó, rồi còn thể lực phải cao thì mới chịu được trò chơi của tiểu thư..(Xin đừng nghĩ bậy a□)

"Ở nhà tớ còn có anh hai tớ tên là Ái Liên Thành, chị tớ là Ái Minh Chi, cả hai người đó các cậu chỉ cần lễ phép là được rồi, anh hai tớ thường ra ngoài chơi lắm, còn chị hai thì toàn lo học thôi nên họ không quan tâm đến chúng ta đâu."

"À mà khi đến thì các cậu nên cảnh giác với tiểu tử Tổng gia a, thằng nhóc đó chỉ toàn kiếm chuyện trên trời dưới đất, nhưng lão cha đã hứa sẽ đem nó cho tớ đánh nên sau này các cậu cứ nhìn nó, mai một chúng ta sẽ trả thù nó sau" (Tội anh=)) Chưa về mà vợ đã triệu quân khởi nghĩa rồi)

Đám nhóc kia cứ nghe mà không có ý kiến gì cả, dù sao lời của tiểu thư là lời vàng lời ngọc nha, trái ý của tiểu thư thì bọn nó không có gan đâu, uy của tam tiểu thư tại nó đã nghe Á Lệ- cái loa phát thanh kể ra rồi, đó quả thật là ma quỷ đầu thai nha...

Chẳng mấy chốc đã thấy cổng biệt thự trước mắt, lũ nhóc không còn nghe được Tư Dinh nói gì nữa, chỉ biết trầm trồ nhìn ra bên ngoài xe, thấy căn biệt thự to lớn đang nằm sừng sững kia mà trong lòng cảm thấy rất vui vẻ, không ngờ bọn chúng mà cũng được gia đình giàu có như thế nhận về, còn được sống trong nhà to, đi xe có máy lạnh, điều này cho dù nằm mơ cũng không dám nghĩ đến.. (Hường thụ đi anh, sau này khổ lắm)

Phía trước biệt thự là một dãy người hầu đã ăn mặc gọn gàng đứng chờ sẵn, cho đến khi chiếc Limo dừng lại, cả bọn bước xuống thì lão quản gia già đã đứng đón sẵn, lão vươn tay, chỉ huy đám người hầu phía sau đem hết đồ đạc của các tiểu thiếu gia vào nhà, bọn Hàn Phú nhìn mà chỉ biết trầm trồ, người có tiền a...

Mới lúc này làm đứa trẻ ăn mặc cũng phải đèn xè một bước lên làm tiểu thiếu gia rồi...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Nhỏ Nuôi Từ Bé (Lão Công Nuôi Từ Bé)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Tam tiểu thư sau khi hộ tống các "tâm can bảo bối" của mình trở về phòng của họ thì triệt để chết lặng, cảm nín, lặng thinh, cạn lời, trong phòng ba mươi giây ba hôn bảy phách trôi lạch vào không gian không tìm được đường về, nói là "về phòng của mọi người" nhưng thực chất là một cái phòng to đùng, gộp mấy cái giường lại với nhau, thật là thiếu tế nhị, để mấy tên con trai ngủ chung, lỡ xảy ra chuyện gì thì sao? Nhưng mà... trọng điểm không phải là chuyện đó, ai có thể giải thích cho bé biết tại sao cái giường hình Doraemon của bé lại nằm chính ỉnh cạnh cửa sổ được không? Cái giường đáng ra phải yên vị ở căn phòng cuối cùng trên tầng ba chứ....

Rốt cuộc mới có vài tiếng mà chuyện gì đang xảy ra vậy?

Là ai chán sống rồi đụng chạm đồ của bé?

Và còn nữa, phòng của bé tại sao bị khóa rồi...? Tam tiểu thư đứng trước phòng mình, mặt đen như đất nòi, đôi mắt hoảng sợ điên cuồng vặn khóa, vặn vặn, vặn không được thì đẩy, đá, ta đá đá chết người! Nhưng cánh cửa kia vẫn thủy chung không hề xê cái móng ra.

Tam tiểu thư mang một bộ mặt than, linh hồn bị cuốn theo gió, lơ lửng như một hồn ma theo móng của Lý Khải đi dọn dẹp đồ. Vì bây giờ bé không còn biết làm gì nữa.

Tư Dinh cứ đứng mãi, bắt đầu bị ảo giác rằng mình cũng là một trong những đứa nhóc ở trạm mồ côi rồi. Ô hô, vậy nếu thế thì hôm nay tam tiểu thư sẽ để Tư Dinh ngủ ở đâu đây? Ôi chao, trong phòng con trai đó!! Là ngủ chung với mỹ nam đó... Nhưng bé có sơ mũi được tí nào đâu...

Bé nhìn xung quanh căn phòng này, miệng mãi mà không khép lại được, phòng này chẳng phải là phòng mà lão mẹ thường dùng để tập yoga sao? Tại sao chỉ mới có một buổi sáng mà đã được dán tường, trang trí, bài bô lại hết tất cả, trong nhà khác gì một căn phòng mới rồi.

Thật sự là... con mẹ nó ai chán sống vậy. Bé đúng là thích mấy đứa nhóc này thật, nhưng bé vẫn thích ngủ riêng hơn nha...

Phòng của bé lúc trước không có to như cái phòng này, nhưng mọi thứ đều được bài trí theo sở thích của bé, tường dán hoa, dán poster thần tượng khắp nơi, đèn màu xếp thành hàng trên bức tường, chỉ chờ bé bật bật thôi... còn có cả mấy món đồ chơi linh tinh nữa. Ách.... Nếu vậy chẳng phải mấy tên nhóc này sẽ biết sở thích biến thái lệt đê của búp bê rồi treo lên của bé sao....

Nghĩ thế, Tư Dinh đổ mồ hôi lạnh nhìn những đứa nhóc đang mắt to mắt nhỏ sững sờ nhìn căn phòng này, xem kìa, những đôi mắt như trâu châu kia sắp lọt ra ngoài luôn rồi. Ôi tiểu Nghi, đừng tỏ thái độ khinh thường thế chứ, cậu là đang ở nhờ đó... Ôi tiểu Hy đừng nhảy trên mấy cái giường, nó không chịu được ngoại lực dày xéo đâu... Ôi Hàn Phú đừng nâng cái tạ đó lên a... Khoan, tạ??? Tại sao trong phòng này lại có tạ? Tạ...?? Rốt cuộc là đang khuyến khích lũ trẻ này lấy tạ đập đầu nhau à, vậy chẳng phải là óc ra trước mắt rớt theo sau sao...A, xin lỗi, tạm dừng chủ đề kinh dị này nhé.

Tư Dinh đảo mắt liên tục, trong miệng phát ra âm thanh ken két bí ẩn và đôi mắt thì sắc bén đi. Đã lâu rồi Tư Dinh chưa phát hỏa với ai bao giờ, âu cũng là do bé quá bận bịu bắt chim hái hoa, ai mà có thời gian quản mấy người kia làm gì, nhưng hôm nay thì đúng là quá quắc, chưa hỏi ý kiến bé mà đã tự tiện xáo trộn hết mọi thứ lên, không còn để bé vào mắt à? Rốt cuộc bé là tam tiểu thư hay là tam thâm nhà đối diện?

Tam thâm nhà đối diện á, thường thường ngồi trước cửa nhà không biết làm chuyện gì, trai non đi ngang thì thâm nhìn chăm chăm móng người ta, gái đi ngang thì thâm huyết sáo, mấy lần mém bị chồng người ta tìm đến tận cửa vì tưởng có tên nào dám trêu hoa ghẹo nguyệt bữa bãi, không ngờ người "trêu hoa ghẹo nguyệt" lại là một bà thím tuổi đã qua tứ tuần, khuôn mặt phi nhiêu vàng vọt và mái tóc xoắn như mì gói, thâm hay ngồi khoanh gối, tặc lưỡi bảo mình có đôi mắt quyến rũ như bò công... Ôi chao thật sợ hãi. Nhưng thâm không có tiếng nói trong nhà, thâm tốt thì tốt đấy, vui thì vui đấy, nhưng chồng

thắm là tên gia trưởng có tiếng, lúc còn trẻ nghe đâu cũng đẹp trai mê chết trai gái một đám về trước, không ngờ lại yêu Tam thắm, người bị chê là "Hà bá trôi sông lạc lên đất liền"... Đương nhiên, vì tính chồng thắm gia trưởng quá đà nên thắm thường bị lép vế lắm, có hôm thấy thắm ngồi trước cửa nhà, cầm tô cơm sứt sùi ăn, có khách bộ hành đi ngang thương cảm hỏi:

"Cô không có nhà để về à?"

"Mà cha nhà mày, bà đây là bị phu nhân đuổi ra cửa đó, mày còn không giúp bà mà còn rửa bà mày bị đuổi đi, đồ khốn vô lương tâm!"-Có thể là do cãi nhau với chồng dẫn đến rối loạn tiền đình của thắm, thắm bây giờ gặp ai thì dọa nạt người đó, gả bay chó sủa xôn xao khắp nơi, chà.. thế nó a...

Bỗng nhiên phía góc áo ai đó ké nhẹ, Tư Đình sao một thời gian đứng như tượng nữ thần tự do thì giật mình, kéo ba hôn bảy phách đang phiêu lạc trong không trung về, giật mình nhận ra đó là Á Khôi, Á Khôi bây giờ đang mang một bộ mặt lo lắng nhìn bé, dùng đôi mắt quan tâm kia như dò hỏi bé.

Tư Đình hơi sững sờ, vội lắc lắc đầu, ôi chao, nam nữ thụ thụ bất tương thân, kẻ xuất gia quyết không để bị từ sắc quyến rũ. Nhưng mà đôi mắt kia thật sự có sức hút kinh người, kinh người đến nỗi tiểu Đình đáng thương muốn thực cho mù mắt mình, đôi mắt long lanh ánh nước, to tròn nhìn Tư Đình, như muốn hút luôn bé vào đó.

"Sao vậy?"-Dùng chất giọng bình tĩnh, đây là giọng mà lão mẹ hay dùng để hỏi tam tiểu thư nha, phải gọi là chim hoàng anh phải tự thấy hổ thẹn...

Á Khôi hơi nhăn nhó mi tú, rồi cậu cố gắng quơ quơ, như để biểu thị gì đó. Để coi, được rồi, nào ơ mi đi đâu rồi, xin lỗi vì đã quăng mi lâu đến thế, mau mau trở về thôi nào ơ...

Giường... giường làm sao? Một, hai, ba, chỉ chỉ mấy người đang giành giật nhau mấy cái giường, rồi chỉ vào giường của tam thiếu thư, cuối cùng, ngón trỏ đáng yêu kia đưa đến trước mặt Tư Đình, rồi quẹo lại, chỉ vào Á Khôi. Miệng Tư Đình há to đến nỗi có thể nhét được nguyên quả trứng gà điều, nào như bị rút hết nước ra, phải khá lâu sau khi thấy cái mũi nhỏ nhắn kia đang dần đỏ lên và đôi mắt mà Tư Đình yêu như xương như tủy kia đang dần ửng hồng, Tư Đình hoảng sợ, vội vàng tìm lời để an ủi:

"Ách.. sao thế? Cậu muốn ngủ riêng à?"

Một giọt nước mắt chảy ra.

"Hay là cảm thấy mấy cái giường phiền phức quá, muốn gộp lại?"

Hai giọt chảy ra, tê tâm liệt phế, liệt luôn bàng quan của tam tiểu thư. Hoảng sợ quá dẫn đến buồn tiếu.

"Hay là sợ mấy tên này quấy rầy riêng tư?"

Suối chảy róc rách, mỹ nhân khóc hoa lê đầm mưa, nam tử hán đại trượng phu tam tiểu thư triệt để chết lặng, đầu óc quay cuồng như rơi vào ma đạo, ôi chao, tâm để quân khó dò, tâm mỹ nhân còn khó hơn.

"Vậy thì... muốn ngủ chung với tớ à?"

Sự thật có thể chứng minh lời nói này của tam tiểu thư đang dần có thêm tí muối, năng suất hết như máy hút bụi, một phát hút hết nước mắt của mỹ nhân yên chi như hoa trước mắt. Mỹ nhân sụt sịt một hồi, giả vờ đưa tay quệt nước mắt, Á Khôi, dừng lại, để tam tiểu thư lau cho cậu. Á Khôi mỉm cười, nụ cười đáng yêu thuần khiết không chút nhiễm bụi trần thanh tẩy luôn tâm hồn đen như đất nòi của tam tiểu thư, ôi chao... sống trong bóng đêm lâu quá, bỗng nhiên có người kéo ra thật không quen.

"Ách, nhưng mà đó là giường của tớ mà..."- Tam tiểu thư chỉ sợ trời đất không loạn, liền phũ phàng nhẹ nhàng từ chối, nhưng lời chưa ra hết đã thấy mỹ nhân trước mắt muốn xả lũ thêm đợt nữa, bé giật mình, vội vội vàng vàng uốn lưỡi nói lại-"Thôi được rồi, ngủ chung thì ngủ chung, thật là, lúc đầu gặp cậu trong cậu trưởng thành lắm mà, sao hôm nay trẻ con thế?"

Á Khôi không nói gì, cũng không để ý trong lời nói của Tư Đình có nhiều hơn là trách móc, bây giờ cậu chỉ mãi bị vây trong sự sung sướng khi nghe lời đồng ý của tam tiểu thư.

Sau khi mọi người dọn dẹp đồ xong xuôi, tất cả liền ngồi xung quanh cái bàn thủy tinh được kê sát vách, lần đầu tiên bọn trẻ cô nhi viện được ngồi trên ghế nệm nên bọn chúng rất tò mò, cái mông đáng yêu kia không chịu an phận, nhún nhảy nhún nhảy trước mặt Tư Đình như khiêu khích bé.

Thật tình, tam tiểu thư thuần khiết đã bao nhiêu lần tự nhủ mình phải ăn chay tu tâm dưỡng tánh lại, từ sắt là vật chất, vật chất thôi. Hảo, bây giờ thì thức ăn bày ra bàn, nhìn xem, cái mông tròn trịa... khuôn mặt trắng như bánh bao ú, đôi chân thon dài... chồng nuôi từ bé a...lão công a... có phải là để sau này bé có thể sơ mũi được không?

"Tam tiểu thư, cậu có thể đừng nhìn Lý Khải và tôi như thế không?"-Lý Nghi với một vệt đỏ khả nghi trên khuôn mặt, đôi tay bắt chéo đặt trên đầu gối, Lý Nghi vẫn vận nguyên bộ trang phục màu trắng thuần khiết, nhưng Tư Đình không thích nó, trong Lý Nghi thật ồm ỷu bệnh hoạn.

"Vì sao à?"- Tam tiểu thư nào nho không hiểu ý của Lý Nghi, chỉ thấy Lý Nghi một bộ dạng rên rết không thành thép khinh thường bảo rằng.

"Trông cậu lưu manh quá.Làm tôi có cảm giác giống như đang bị sàm sỡ vậy."

Lưu manh? Cậu nghĩ tam tiểu thư cao quý của gia tộc Ái là lưu manh? Đùa sao. Lý Nghi, cậu có tin chỉ một cái búng của tôi là cậu sẽ lăn lộn không?

Cậu đừng nghĩ cậu là băng sơn mỹ nhân thì muốn nói gì thì nói, bốn tiểu thư thích là có thể làm cho cậu phục tùng liền.

Nhưng nói đến lưu manh, thật sự tam tiểu thư đầu óc không bình thường không hiểu được. Có một lần tam tiểu thư lén chui vào phòng nhị tiểu thư để trộm đọc truyện tranh thì bị bắt tại trận. Nhị tiểu thư dùng hết lời lẽ của một người có học mà thông nảo cho tam tiểu thư còn non dại. Nhưng qua gần nửa tiếng đồ mồ hôi khô nước bọt, đổi lại cho nhị tiểu thư đáng thương là khuôn mặt bị ối xấu xa của tam tiểu thư và lời nói:

"Chỉ hai, chửi xong thì uống nước đi, trong lúc chờ em sẽ đọc truyện, uống xong thì chửi tiếp nhé."

Nhị tiểu thư nghe xong, hộc máu ra bất tỉnh nhân sự. Có lẽ vì máu dồn quá nhiều, cũng có lẽ cảm thấy đầu óc đưa em mình khốn khổ đến đáng thương, nhị tiểu thư cũng không còn quản đưa em mình nữa, cũng mặc kệ nó lộng hành bá vương khắp nơi. Chỉ chú trọng vào học và học không ngơi tay, có thể nói trong nhà nhị tiểu thư là thành phần tri thức, tinh hoa của xã hội cần được vun trồng, nếu so với nhị tiểu thư thì đại thiếu gia như cục đất giữa sa mạc và tam tiểu thư như hột một cát nhỏ bé...

thế, có một ngày nhị tiểu thư thương hại nhìn tiểu Đinh khờ khạo tập làm toán nhân chia mà than rằng:

"Tam tiểu thư lưu manh thành tính mà đầu óc sao mà đần độn..."

Kết thúc ký ức nhục nhĩ. Ái Tư Đinh lia mắt, nhìn những tên nhóc trước mắt, mỹ nhân như họa, nếu không vô tay tam tiểu thư thì đúng là họa thủy mà. Tam tiểu thư sẽ bảo vệ tốt các cậu, nên các cậu đừng dùng ánh mắt để phòng đó chứ.... Ngoại trừ Á Khôi và Kiến Hy đáng yêu.

"Cậu thật độc mồm mà Lý Nghi... sao không như Á Khôi kia... đáng yêu biết bao a... hoặc Kiến Hy kia, thuần khiết bao nhiêu..."- Tam tiểu thư thờ ơ ngắt than dài, ngả ngửa khắp nơi than trời hỏi đất làm Lý Khải muốn che miệng cười, nhưng nếu để ý sẽ thấy trong mắt cậu có nét giảo hoạt và sùng nịnh nhìn tam tiểu thư. Chỉ có Hàn Phú thì bộ mặt than, vẫn luôn để ý đến Kiến Hy, đứa nhóc này, thật giống ông cụ non.

"Cậu nghĩ bọn họ là cục bột à? Muốn nặn thì nặn á?"- Lý Nghi dùng bộ mặt khinh thường hừ tam tiểu thư, hừ gì mà hừ, môi mỏng đáng yêu đừng vênh cao thế, làm tam tiểu thư rạo rức muốn cắn một cái.

Tam tiểu thư rầu rĩ thờ hừ hừ như kẻ bệnh-"Các cậu không phải cục bột, tam tiểu thư tôi là cục bột muốn nặn thì nặn..."

Tiểu hài tử a, chưa thấu sự đòi chưa thấu sự đòi....

"A Đinh, em muốn uống nước không? Anh rót cho em nhé?"- Ôi chào ôi chào, xem Lý Khải người ta kia, đôi luôn xưng hô rồi cơ, nghe mới ngọt ngào làm sao, chỉ mới đến nhà người ta một hôm mà đã ra vẻ chủ nhà rồi, tốt thật, người của tam tiểu thư ta sao có thể khúm núm như khách phải không?

Thế là tam tiểu thư không thể cưỡng lại sự mời gọi của mỹ nhân ôn nhu như nước, mở miệng hà bá uống như trâu hết nửa bình nước...

Đoạn tam tiểu thư gọi người, đem quả vật lên chia cho tất cả, tam tiểu thư nhìn bọn trẻ vui vẻ ăn mà đôi mắt tràn đầy sùng nịnh. Trẻ con cô nhi viện a... có bao giờ ăn được mấy thứ này đâu? Nhưng đừng lo, có tam tiểu thư đây các cậu muốn hái sao tam tiểu thư cũng hái cho các cậu, tâm can bảo bối a... sao mà đáng yêu đến thế cơ chứ.

Hài tử dễ dỗ, hài tử dễ yêu nha...

Bỗng nhiên trong miệng có vị ngọt ngọt, còn có chua chua và thơm mùi chanh, tam tiểu thư hơi nhú mồm, bé ghét chanh, ghét chua, nhưng nhìn vẻ mặt vui vẻ của Kiến Hy mong chờ nhìn bé, tam tiểu thư đành nịnh nọt mà nuốt viên kẹo vào bụng, nén lại từng đợt buồn nôn mà mỉm cười vỗ vỗ đầu Kiến Hy.

"Kiến Hy hảo hài tử, kẹo ngon!"

"Vậy tối nay anh ngủ với tiểu Đinh nhé?"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Nhỏ Nuôi Từ Bé (Lão Công Nuôi Từ Bé)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Tư Đinh nghe xong, á khẩu không trả lời được, định luật vạn vật hấp dẫn thật con mẹ nó áp dụng vào thực tế rõ ràng thật.

Rất cuộc tam tiểu thư cô không hiểu, rất cuộc cái giường của mình có cái ma lực gì mà ai ai, nhà nhà, người nào cũng muốn giành giật với cô. Cô chỉ quen ngủ cái giường đó thôi a, hoặc là phải có hơi người thì tam tiểu thư mới mộng Chu Công được, ngủ giường khác là tam tiểu thư sẽ cho Chu Công leo cây ngay...

Và kết quả thì không cần phải nói, tối chín giờ, thời gian cấm kỵ của tam tiểu thư, và chỉ duy nhất tam tiểu thư đúng chín giờ là phải an nghỉ ngay trên

giường không được động dậy hay đi lang thang.

Cái giường nhỏ xiu, lúc này tam tiểu thư đáng thương bị kẹp cho dẹp lép, bên trái có Á Khôi đang say giấc, một chân để ngang bụng tam tiểu thư, bên phải có Kiến Hy, một tay đang ôm lấy tam tiểu thư, bên cạnh Kiến Hy là Hàn Phú, ngủ thật nghiêm chỉnh a, trông y hệt cương thi, còn Lý Nghi và Lý Khải thì ngủ trên giường riêng, vì cái giường đáng thương của tam tiểu thư không chịu nổi sức ép a... và tam tiểu thư thì đang bất lực không ngủ được.

Lúc này, Hàn Phú tỉnh ra đã ngủ trên giường riêng rồi, mà vì tên nhóc đó sợ tam tiểu thư đây ăn thịt Kiến Hy nên nhất quyết bám đuôi theo Kiến Hy, đuổi thế nào cũng không đi, tam tiểu thư đành bất lực a.

Hàn Phú này, từ sáng tới giờ không chịu nói chuyện với tam tiểu thư, chỉ dùng đôi mắt hồ phách mà lườm lườm tam tiểu thư đáng thương, tam tiểu thư liên tục tặc lưỡi, chao ôi, đôi mắt kia trông thật đẹp, sáng làm sao, đáng yêu làm sao, kia làn da trắng ời, kia đôi tay nhỏ bé kia ời... tại sao số tam tiểu thư đây toàn vớ phải băng lạnh mỹ nhân thế? Đúng là cục đá di động mà...

Tam tiểu thư khịt khịt mũi, kéo cái chăn đã bị Kiến Hy đè dưới mông, kéo, kéo, kéo mạnh, kéo không được???

Tên Kiến Hy này, trông mỏng manh yếu đuối như một cành hoa mà sao nặng thế, cỡ một con trâu a!

Thế là Tư Đình ngồi dậy, bất lực thở dài, cô thật sự buồn ngủ lắm rồi, hai mí mắt cái nhú lại và tay chân thì muốn mất cảm giác rồi.

Bỗng nhiên, tam tiểu thư sực nhớ ra điều gì đó, thế là cô liền lồm cồm bò dậy, cố gắng làm cơ thể mình nhẹ nhất có thể mà bước xuống giường.

Dáng vẻ hệt như ăn trộm, lò mò đi trong bóng đêm, nhìn thoáng qua ba đáng người đang ngủ đến say sưa trên giường, cái đồng hồ trên tường điểm mười một giờ hơn, quá trễ rồi a, tam tiểu thư thật sự sợ ma mà.

Đi lại gần cái giường có hai bóng dáng thon dài đang nằm không ngủ được rồi tam tiểu thư thú nhận mình thật lưu manh, canh ngay lúc mỹ nhân không phòng bị mà ăn đậu hũ, nhưng tam tiểu thư cô đây cũng mệt chết rồi a, nếu bây giờ không có hơi người là ngủ không được đâu, nhưng cái giường kia thì bị chèn ép quá tam tiểu thư ngủ không được. Nên đành ủy khuất Lý Khải và Lý Nghi vậy...

Tam tiểu thư tức giận, tam tiểu thư bị phẫn, tam tiểu thư gào thét trong lòng, hà có gì cái giường của Lý Khải và Lý Nghi lại to và bự hơn giường của cô thế?

Hơn nữa hai tên nhóc này không chịu tách ra khỏi nhau, nhưng thật kỳ lạ là lúc ngủ lại nằm anh đầu nọ em đầu kia, không nằm gần nhau gì cả. Có thể là Lý Khải tránh cho va chạm vào cơ thể Lý Nghi.

Thế là tam tiểu thư lò dò leo lên giường, nhẹ nhàng cẩn thận hết sức có thể, kéo cái chăn mà Lý Khải đang đắp mà chui lọt vào nằm chính giữa, tim đập thình thịch như muốn văng ra khỏi ngực. Tam tiểu thư với tâm trạng kẻ vừa gây án xong thật tình vô cùng bí thông.

Tư Đình sau khi đã yên vị trên cái giường hệt như cái lò lửa, chờ đợi một chút, sau khi xác nhận hai mỹ nhân trước mắt không nhận biết được mình thì bắt đầu giờ trò đòi bại.

Nép nép vào người Lý Khải, sờ mó, chắc, thiếu thịt và mỡ quá, nhưng sao mà Lý Khải thơm thế? Mùi hệt như miếng thịt bò được bày ra trước mặt vậy, muốn cắn một cái qua a...

Tư Đình bí sâu mà suy nghĩ, cô phải nghĩ ra ba mươi sáu kế để chạy trốn khi cả hai người kia tỉnh lại, tốt nhất là trời vừa ứng sáng là chạy về chỗ cũ liền.

Bị bắt được thì chắc chắn sẽ mang cái tội danh Đãng đồ từ ngay, canh con nhà lành ngủ mà giờ trò biến thái, cái tội này tam tiểu thư gánh không nổi a.

Tam tiểu thư càng suy nghĩ càng hăng, nhưng chỉ được một lúc thì cơn buồn ngủ liền kéo tới, đánh cho tam tiểu thư choáng váng mặt mày mà bất tỉnh luôn, quên hẳn việc đặt báo thức, mà dường như Tư Đình đã quên một điều là trước giờ có bao giờ cô thức sớm được đâu?...

Ngay khi tam tiểu thư vừa nhắm mắt thì có bốn đôi đồng tử chậm chậm mở ra, Lý Nghi và Lý Khải nằm xoay mặt đối diện nhìn nhau, đoạn cả hai người nhìn bóng dáng nhỏ đang gác một chân qua hông Lý Khải còn một tay đang để qua ngực Lý Nghi, tư thế của người này sao mà xấu thế?

Nhưng cả hai không nói gì, Lý Khải chỉ nhẹ nhàng dịch người vào trong, đẩy cô bé kia vào sát người Lý Nghi, đoạn cậu vươn tay, ôm cả hai vào lòng.

Lý Nghi không có phản ứng gì, chỉ làm bằm gì đó rồi cũng nhắm mắt lại. đầu không tự chủ được gác lên đầu Tư Đình.

Mặt trời lên cao ba sào, tam tiểu thư đáng thương đang thoải mái cọ cọ giường ấm chăn êm không hề hay biết có sáu bảy cặp mắt tò mò nhìn cái thân oa nhi đang trùm chăn kín mít.

Xung quanh là tiếng nghị luận xì xầm, tam tiểu thư khó chịu nhíu mày, mới sáng sớm mà tên nào rảnh rỗi đi uống trà đàm đạo vậy? Phá hỏng giấc ngủ của tam tiểu thư đây.

“Làm sao đây? Có nên kêu em ấy dậy không?”

“Rốt cuộc cô ta lên đây khi nào vậy?”

“Nào nào đừng khóc Á Khôi, một lát tam tiểu thư tỉnh tó sẽ hỏi cho.”

“Em ấy chán ghét anh sao...?”

“Nào có nào có.”

Ôi chào, hẳn là tam tiểu thư buồn ngủ đến lú lẫn rồi, chắc là Thượng Đế nghĩ tam tiểu thư đây bị dày vò cả một buổi tối nên thương tình đem những thiên thần đến để đánh thức tam tiểu thư.

Nhưng tam tiểu thư đây không cần, để yên cho cô ngủ là cô mừng lắm rồi.

Nghĩ thế, tam tiểu thư chẹp chẹp miệng, lấy chăn trùm luôn cái đầu, co người lại như con sâu không nhúc nhích.

Cái chăn bị ai đó kéo kéo, chăn bị kéo ra, ánh sáng mặt trời chiếu vào hung chết tiểu thư, tam tiểu thư khó chịu muốn giương mắt sang nhìn, bắt gặp đôi đồng tử đen thui của Lý Khai đang kê sát mặt mình, tam tiểu thư hơi chớp mắt.

Rồi chậm chậm kéo chăn lên, che mặt lại.

Chăn lại bị kéo ra, lần này là khuôn mặt đầm nước mắt của Á Khôi.

Tam tiểu thư nuốt nước bọt, mồ hôi lạnh rơi đầy đầu, muốn kéo chăn lên, nhưng đã bị Hàn Phú cưỡng chế quăng xuống đất.

Rốt cuộc ai là gia chủ!? Phản rồi phản rồi.

Mặt Tư Đình nhăn thành một cục, rốt cuộc đầu cô là bã đậu hay gì mà lại không canh thời gian! Bị phát hiện làm việc xấu thật con mẹ nó không dễ chịu gì cả.

Nhưng khá may, tam tiểu thư đã luyện được mặt dày lên đến tầng thượng thừa, vì thế, cô bí ỏi.

“Ôi chào, tối qua đi vệ sinh nên chui lên lộn giường.”

Nhìn khuôn mặt ngờ vực của lũ nhóc kia dần có sự thay đổi, tam tiểu thư mừng thầm lắm, bị lừa rồi đúng không. Tam tiểu thư chưa kịp mừng gì cả thì Kiến Hy đã kéo áo tam tiểu thư, cười tươi bảo.

“Hào, vậy khi nào muốn đi xi xi thì bảo anh đi theo, em sẽ không lên nhầm giường nữa.”

“...”

Lý Nghi nghiêng răng, mị mị nói: “Tướng ngủ cậu xấu quá.”

“Do đã quen ngủ một mình”- Tam tiểu thư cho là không phải, phản bác.

Lý Khai cười hi hi bảo: “Hay tối nay em qua giường anh ngủ nữa đi?”

“Hay tối nay mọi người trả giường cho em đi?”- Tam tiểu thư cười hi hi

Á Khôi rút nước mắt, khóc hoa lê đầm mưa, Kiến Hy mặt ngốc ra, òa khóc, chui vào lòng Hàn Phú, bắt gặp đôi mắt cảnh cáo kia, tam tiểu thư khóc không ra nước mắt, gian tình a, đã bảo là đang tu tâm dưỡng tánh không muốn dính dáng chuyện thị phi mà.

Nhưng dù gì cả hai người họ cũng là người của tam tiểu thư cô rồi, phải chặt đứt ý niệm thông dâm kia!

Tam tiểu thư đang hung hăng suy nghĩ, càng nghĩ càng hăng máu, nhưng nào bộ liên đình trệ khi bắt gặp đôi mắt ngật nước của Á Khôi, tên nhóc đó chẳng mấy chốc chui vào lòng tam tiểu thư cọ cọ, chùi hết nước mắt nước mũi vào áo của tam tiểu thư. Nhìn biểu hiện này tam tiểu thư thấy cực kỳ kỳ quái.

“Sao thế tiểu Á?”

Hàn Phú bảo mẫu vừa xoa xoa dỗ Kiến Hy vừa lạnh giọng nói.

“Nó nghĩ cậu ghét nó nên mới ngủ chung với anh em Lý Nghi”

Chào ôi, băng lãnh mỹ nhân cuối cùng cũng chịu nhả miệng vàng lời ngọc làm tam tiểu thư thấy vô cùng xúc động. Tim của tam tiểu thư không chịu được đã kích, chẳng mấy chốc cả khuôn mặt đã phát ra thứ ánh sáng còn chói hơn cả đèn trời của anh hàng xóm.

“Lần đầu tớ nghe cậu nói đó!”- Tam tiểu thư giả nai

“Hừ!”- Băng lãnh mỹ nhân quay đi.

Nhưng tam tiểu thư không để bụng, chỉ ôm Á Khôi vào lòng vỗ vỗ.

“Không có gì, tối nay tớ sẽ ngủ với cậu.”

“Anh nửa anh nửa.”- Kiến Hy đang khóc bù lu bù loa hai mắt phát sáng nhào lên, chen vào giữa Á Khôi và Tư Đình, Á Khôi hơi khó chịu liếc xéo Kiến Hy, rồi dùng dằng không chịu buông tam tiểu thư ra.

Ôi lão thiên a, tam tiểu thư cô rút cuộc gây nên cái nghiệt gì đây a.

Hàn Phúc thì chỉ hừ một tiếng bỏ thí cho tam tiểu thư, nhưng đôi mắt kia thì nhiều hơn là chờ mong nhìn tam tiểu thư, hừ, tam tiểu thư đây nổi tiếng hiểu lòng tiểu mỹ nhân a, muốn ngủ cùng gia thì nói đi, còn bày đặt vịn vịn.

“Lý Nghi có bệnh nên không ngủ chung được, anh phải chăm sóc anh ấy nên bốn đứa ngủ đi nhé.”- Lý Khải với tư cách là bảo mẫu cho trẻ em (kiểm tra chứng tam tiểu thư) điềm điềm lên tiếng.

Ôi, tam tiểu thư yêu chết cái dáng vẻ vợ hiền dâu thảo của Lý Khải a, thật mong mong cho lớn nhanh để sớm được cậu.

Tam tiểu thư nổi tiếng lưu manh, rút cuộc trái tim cũng như người bình thường thôi...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Nhỏ Nuôi Từ Bé (Lão Công Nuôi Từ Bé)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Nói đến tiểu tử của Tổng gia này thì tam tiểu thư chỉ biết than ngắn thở dài, quả là khắc tinh của ba đời kiếp trước, tiểu tử đó giống hệt như cục phân, bạn rặn được nó ra thì thoải mái dễ chịu, để nó lưu lại trong lỗ hậu thì đau đớn khôn cùng, nhưng không phải muốn rặn là rặn được, đó là cả một quá trình dài đầy gian khổ. Tam tiểu thư biết vấn đề này hơi bản tính, nhưng quả thật là chỉ có thể ví tiểu tử Tổng gia như cục phân vậy, cục phân của đời cô...

Tiểu tử Tổng gia, tên thật là Tổng Gia Phong, nó lớn hơn cô chỉ có ba phút tám giây, lão mẹ của cô và lão mẹ của nó là bạn thanh mai trúc mã đánh nhau từ nhỏ đến lớn, cả hai như là tri kỷ vậy, nghe bảo lão mẹ của Tổng Gia Phong lúc trước mê lão cha đến chết đi sống lại, sống chết gạ lão cha lên bờ xuống ruộng nhưng lão nào có thèm để ý, không ngờ lão cha lại bị lão mẹ hút hồn, hút sao hút luôn tình bạn của cả hai, nếu không phải nhờ lão cha của tiểu tử Tổng gia xuất hiện kịp thời đến giải nguy thì có thể hai lão bà này khi gặp nhau chỉ còn nước xâu xé nhau người chết ta sống mất thôi, có lẽ vì thế mà tiểu tử ấy xem cô như kẻ thù giết cha vậy, gặp cô không chọc ghẹo hoặc đánh nhau với cô là không chịu được.

Quả nhiên người ta nói hai kẻ ghét nhau làm gì cũng tranh giành nhau, đến rặn con mà cũng phải rặn cùng lúc, không phải vì cô ham chơi chưa muốn rời khỏi cái ổ bụng ấm áp kia thì tiểu tử kia làm gì có cửa mà đòi đấu với cô?

Hôm nay quả thật tam tiểu thư chỉ lo gạ các tiểu bảo bối mà không hề xem tử vi của mình, hậu quả là vào một buổi sáng đẹp trời nào đó, khi mà tam tiểu thư đang giờ trò sở mó Á Khôi thì thấy có một bóng dáng nhỏ thấp thoáng bên ngoài cổng, xác chưa thấy mà tiếng đã vang như sấm rền, giọng của tiểu tử kia như một cái loa phát thanh, phát muốn thủng tai của tam tiểu thư, làm tam thâm nhà đối diện đang ăn mì gói bị mất ngay cổ họng, trợn trắng mắt mà ho khan.

“Tiểu Đình a Tiểu Đình, mau mau mở cửa cho gia nào!”

“Ồi!”- Tam tiểu thư vội đẩy Á Khôi ra khỏi lòng, ngưng ngay hành động Đấng đồ tử của mình, hoảng sợ ngồi bật dậy như cái lò xo và hoảng hốt leo lên một cái cây cao thật cao gần đó. Quả thật tiểu tử Tổng Gia Phong này có hiệu ứng hệt như một con gấu vậy, người gặp thì trốn kẻ thấy thì hoảng sợ. Tam tiểu thư ứa nước mắt ôm cành cây rên rỉ.

Phía dưới, từ ngoài cổng chạy như gà chạy vào là một cậu nhóc với mái tóc vàng lãnh từ được cắt rất gọn gàng mà ngẫu nhiên, bộ quần áo màu đen viền đỏ là bộ trang phục đang thịnh hành nhất của tuổi teen bây giờ, cậu nhóc mang giày bata trắng, khuôn mặt trắng nõn như búp bê và lông mi dày che đi đôi mắt lấp lánh biết nói. Nhìn vào ai biết được đây là ông thần của Tổng gia Tổng Gia Phong? Ai mà biết được tên nhóc ăn mặc theo phong trào này là đại thiếu gia là ngọc cảnh vàng ai ngậm vào miệng sợ tan mà nâng trên tay sợ rớt?

Hôm nay tam tiểu thư nổi hứng, rủ cả bọn mở một picnic ngoài vườn, nào là khăn trải, bánh kẹo, búp bê và đồ hàng bày la liệt. Lý Khải lúc này đang đóng vai là bếp trưởng, tay thì liên tục xào xào cái lá khô đã lên mốc kia, còn Kiến Hy thì gặt gủi vỗ tay, miệng thì lầm bầm: “Ông chủ làm cho chín một tý, tôi không có thói quen ăn sống đâu nga.”

Á Khôi thì ngơ ngẩn, thỉnh thoảng liếc mắt lên bóng dáng treo lơ lửng trên cái cây, môi mấp máy lo lắng nhìn Tư Đình, sợ cô bị trượt chân té xuống. Nhưng trái với suy nghĩ của Á Khôi, tam tiểu thư hệt như con gấu Koala, bám chặt vô thân cây sống chết bất động, thậm chí Á Khôi còn có cảm giác tam tiểu thư muốn nín thở để giấu đi sự hiện diện của mình. Tam tiểu thư đáng thương rơm rớm nước mắt, dùng đôi mắt của mình cầu xin Á Khôi làm ơn làm phúc đừng nhìn cô nữa, ông thần kia mà phát hiện thì khổ cô mất.

Tam tiểu thư lia mắt nhìn bên kia, cạnh con sông, Lý Nghi đang nghiêm túc tô tô quét quét gì đó trên tranh vẽ, bộ dáng hăng say như muốn nuốt luôn bông hoa trước mắt... Ôi chao cảnh thần tiên này làm tam tiểu thư rạo rức đến không thể rời mắt được, cảnh đẹp ý hay, ôi chao mỹ nhân như nước...

Gia Phong lúc đầu hơi ngạc nhiên nhìn đám nhóc lạ hoắc trong sân vườn nhà Tư Đình mà lại không thấy cô bé đâu, biết ngay là nhóc con đó trốn mình nên cậu mỉm cười đầy “thiện ý”, lôi kéo một trong đám nhóc đó mà gắng hỏi.

“Này, cậu có thấy tam tiểu thư đâu không?”- Người bị kéo là Hàn Phú, lúc này đang bị Kiến Hy bắt làm chân sai vặt, ngồi quỳ gối một bên làm bảo vệ cho nhà hàng, khuôn mặt lạnh lùng hết như dân bảo kê làm Gia Phong hơi nuốt nước miếng, cảm giác rằng hình như mình đã nhờ nhầm đối tượng rồi...

Nhưng Hàn Phú không nói gì, chỉ ngược mặt lên cái cây hướng ba giờ, nơi mà có một bóng dáng nho nhỏ đang treo vắt vẻo trên đó hoảng sợ nhìn xuống. Mô hôi cô bé đó rơi ướt cái trán và biểu cảm hết như thấy ma quỷ làm Gia Phong nổi ý muốn trêu ghẹo một phen.

Tam tiểu thư bắt lực nhìn “tên đầu xỏ” dám bán đứng mình kia lúc này đã quay lại chỗ cũ, cầm cái chén đựng đầy sỏi đá đảo đảo hết như ăn com, tam tiểu thư bỗng cảm thấy buồn nôn...

“Thấy em rồi, mau xuống đây ngay!”- Gia Phong hét lớn, giọng y hết vệt đực làm tam tiểu thư xì một tiếng.

Tam tiểu thư ở trên cây, từ từ tuột xuống, ở dưới Á Khôi lo lắng vươn tay muốn đỡ lấy tam tiểu thư vì sợ cô ngã đập mông, nhưng tam tiểu thư là ai à? Là con khi đã trải qua huấn luyện nghiêm ngặt của đại ca, mấy cái leo trèo này thì nhằm nhò gì với cô cơ chứ?

Không cần Á Khôi đỡ, tam tiểu thư đã rất nhanh yên vị dưới mặt đất xanh rợp lá, vỗ vỗ đầu Á Khôi khen: “Hài tử ngoan.” Nhìn nụ cười ngây thơ của Á Khôi và có một tia xấu hổ trong đó, Tư Đình thấy tim mình nhũn ra như nước, hài tử a, mỹ nhân a, đúng là viên ngọc cần phải được nâng niu mà.

Tam tiểu thư xấu tính bơ đi sự tồn tại của vị khách không mời kia, lôi kéo Á Khôi đến “nhà hàng”, ngồi bẹp xuống hét lớn: “Ông chủ, cho một đĩa phao câu!”

Phía bên kia vọng ra giọng của Lý Khải: “Có liền!”

Đoạn tam tiểu thư cười hi hi ga gắm Hàn Phú dù chỉ là mặt nóng dán mông lạnh, tam tiểu thư đây tự nhận mình là người có lòng kiên nhẫn cao, có thể thu phục được lãnh mỹ nhân! Chuyện nhỏ này không làm khó được tam tiểu thư.

Gia Phong tháo giày, trèo vào cái tấm thảm bằng nhung, lựa một cái ghế ngồi xuống, bắt đầu độc miệng nói.

“Không ngờ Tư Đình lại thích ăn phao câu. Không sao, phao câu là nơi chứa nhiều chất dinh dưỡng nhất.”

“Ừm, em cũng thích anh nữa!”- Tam tiểu thư mặt không biểu cảm trả lời.

“Thật hả?”- Tổng tiểu thiếu gia đỏ mặt, e thẹn hỏi lại.

“Ừ, tại mồm anh thối y hết phao câu.”

“...”

Các phi tần xung quanh dường như đã quá quen với cách trả lời đầy thô tục của tam tiểu thư, bọn chúng chỉ chep chep miệng mà chú tâm vào nhiệm vụ của mình. Á Khôi đi lại quây bếp, lấy cái đĩa đựng bánh macaron đầy đủ màu sắc đặt lên bàn của Tư Đình, đoạn cậu trèo lên ghế chờ đợi nhìn tam tiểu thư, hết như nếu tam tiểu thư không nuốt hết đồng bánh hồ lớn kia thì sẽ hứng một đợt cuồng phong bão táp a... Ôi tim của tam tiểu thư yếu ớt không chịu được nước mắt của mỹ nhân đâu.

Tam tiểu thư cầm cái bánh Macaron, bỏ vào miệng nhai, vị thơm của dâu tây và sự mềm dẻo của bánh làm mắt tam tiểu thư nổi lên hai trái tim nho nhỏ, ôi, mỹ nhân mời bánh, dù cho có là đất thì cũng thành mỹ vị nhân gian.

Tam tiểu thư vui vẻ ôm lấy Á Khôi hôn chụt một cái vào má làm thằng bé đỏ mặt cười ngơ ngẩn, đoạn cậu kéo cổ áo tam tiểu thư, bắt chước hôn chụt một cái làm tam tiểu thư trước là ngơ ngác sau là cười bí ối. Nhìn đôi môi đỏ mọng chúm chím kia, rạo rức muốn nuốt lấy...

Nhưng cái đĩa bánh của tam tiểu thư liền bị kéo đi, Gia Phong cầm lấy, một hai ăn hết số bánh còn lại, tam tiểu thư thì không nói gì, vì đã quá quen với sự “tự nhiên” như “người nhà” của tên ôn thần trước mắt nên cô mặc kệ, quay đi định dỗ dành mỹ nhân thì thấy hai mắt Á Khôi ngập nước, trần trối nhìn mấy cái bánh macaron kia bị mồm sư tử nuốt sạch sành sanh... oa oa, đó là bánh mà Lý Khải và cậu chuẩn bị cho tiểu Đình mà... tại sao lại bị tên nhóc này ăn hết rồi...

Nhìn những giọt trân châu rơi rớt như những vì sao trên trời trên đôi má gầy gò của Á Khôi, tam tiểu thư như bị chọc cho mù mắt, cô rối bời đổ dành, hết hôn chụt chụt vào má rồi ôm vỗ vỗ đầu như Á Khôi vẫn rầm rức khóc hu hu, phải là thằng nhóc này khóc to thì không nói làm gì, đằng này nó chỉ khóc từng giọt từng giọt, đôi mắt đầy ứ khuất lên án tam tiểu thư và ôn thần sau lưng làm tim tam tiểu thư nhói lên từng cơn, muốn khóc theo luôn, bằng quan lại một lần nữa bị nín, đã bảo lo lắng dẫn đến nín tiểu mà...

“Này, ngon không?”- Tam tiểu thư ôm Á Khôi lơ đãng hỏi.

“Ngon chứ!”- Gia Phong dặt ý liếm mép nhìn tên nhóc yếu đuối đang làm tổ trong lòng Tư Đình, cảm tức hừ một cái, rõ là đàn bà, tính tình y hết một

đưa con gái, chỉ có chuyện một chút xú là khóc.

“À, vậy sao. Em quên bảo, đó là đĩa phao câu Lý Khai chuẩn bị cho em”

“...”- Gia Phong nín lặng, cô đè nén cơn buồn nôn đang dâng trào, trong não dần hiện lên hình ảnh mấy con gà con vịt đang đi ỉ, dạ dày cuộn cuộn, Gia Phong khóc không ra nước mắt.

Mười một giờ, giờ ăn trưa.

Người hầu nghe theo lệnh tam tiểu thư, đem bàn ghế dã ngoại ra bày biện trên nền cỏ, đồ ăn được đem lên, để đầy cái bàn màu trắng nhỏ gọn, đám trẻ con ngồi xung quanh khao khát nhìn một bàn thức ăn kia mà nhỏ nước bọt.

Tam tiểu thư thương xót nhìn một màn này, dù đã vài ngày trôi qua nhưng biểu cảm của lũ nhóc này khi được mặc đồ mới, hay là ngủ giường mới, được tắm bồn hay ăn sơn hào hải vị đều làm cho tam tiểu thư thương tiếc. Trẻ con cô nhi viện có bao giờ dám mơ về một cuộc sống đầy đủ ấm no như thế này? Cho đến dù đã gần một tuần nhưng biểu cảm của bọn trẻ này đều giống như lần đầu bước đến đây, là ngỡ ngàng, ngưỡng mộ, vui vẻ.

“Xi, đúng là lũ nhà quê.”- Gia Phong tức giận lắm bầm trong miệng, lũ nhóc trước mắt bị một bàn thức ăn mê hoặc, nào có nghe được câu nói độc mồm này? Nhưng Tư Đình thì nghe rất rõ, cảm thấy tức giận thay cho các ái phi của mình.

“Đủ rồi nha.”- Tư Đình quát lớn-“Anh thích thì về nhà anh mà ăn với người nhà giàu, đừng có ở đó khinh thường người khác!”

Cảm thấy mọi việc không ổn, Lý Khai lên tiếng.

“Thôi thôi, chuyện gì còn có đó, ăn trước đã nào.”

“Ừ, em mau ăn đi.”- Lý Nghi lần đầu tiên thấy biểu cảm hung tợn kia của tam tiểu thư, nhất thời hoảng sợ cũng lên tiếng nói tốt dùm Gia Phong. Mong giúp cho tam tiểu thư kia hạ hỏa.

Hàn Phú cũng hơi sững sờ vì sự phát hỏa của tam tiểu thư, lần đầu tiên giờ nghề bảo mẫu ra, tốt bụng lột tôm cho tam tiểu thư, còn chu đáo chấm tương hộ rồi bỏ vào chén của tam tiểu thư, cốc lốc nói: “Ăn đi.” Rồi quay đi lo cho Kiến Hy lúc này cũng đang muốn khóc đến nơi.

Á Khôi thì mặt cũng đã rung rung hoảng sợ nhìn Tư Đình, Tư Đình đối với ai thì cứng rắn nhưng không thể nào chống cự lại được nước mắt mỹ nhân, cục tức trong lòng cũng dần được dập tắt, hung hăng trừng Gia Phong rồi quay mặt đi ăn tôm. Gia Phong nuốt nước bọt, cảm thấy mình đã chọc vào điểm yếu của Tư Đình nên cũng không dám nói bậy nữa, cười ha ha bảo: “Anh giỡn thôi mà, đừng giận đừng giận.” Rồi cũng nhanh chóng gấp rau bỏ vào chén tam tiểu thư.

Tư Đình là người nhanh giận nhưng dễ nguôi, nhưng để trừng phạt tên nhóc sĩ diện trước mắt, cô làm bộ gấp mấy miếng rau mà Gia Phong bỏ vào chén mình đặt vào chén của Kiến Hy và Á Khôi, nói nhỏ: “Ăn cho có sức.” Rồi không nhìn đôi mắt hồng hồng của Gia Phong, Gia Phong cảm thấy mũi mình cay cay, dù sao cũng đã quen với việc Tư Đình vui vẻ chọc ghẹo mình, và cũng đã quen nghe những lời nịnh bợ ngọt tai rồi, lần đầu tiên bị mắng, mà còn là tam tiểu thư mắng làm cậu cảm thấy rất buồn, rất muốn khóc.

Khịt khịt mũi, lấy tay chùi nước mắt, vội vội vàng vàng ăn chén cơm mặn chát...

Kiến Hy nhìn bộ dáng lạnh lùng của Tư Đình, lại nhìn bộ dáng ủy khuất của Gia Phong mà lo lắng, dù sao cậu cũng không quen nhìn người khác khóc vì bị mắng a, hồi ở cô nhi viện cứ mỗi khi đứa nào bị mẹ Lý và ba Lý mắng là cậu và Hàn Phú sẽ bảo vệ ngay, nên Kiến Hy đợi lúc Tư Đình không để ý, cùng bọn nhóc còn lại lôi Gia Phong qua một bên.

“Này, tôi nghe bảo cậu độc mồm độc miệng lắm mà, sao hôm nay yếu đuối thế?”- Lý Nghi không cần đợi Gia Phong mở miệng, phũ phàng trước.

“Có lẽ vì tương tư chăng?”- Gia Phong thờ thẩn nhìn đĩa “phao câu” được Á Khôi tốt bụng chuẩn bị, lơ đãng nói.

“Con nít con nôi...”- Lý Khai lắc lắc đầu, thờ dãi, bộ dáng ông cụ non nói.

“Em xem lại mình đi, chẳng phải tối hôm trước lén ăn đậu hủ con bé sao?”- Lý Nghi bắt lực nói.

“Tối hôm trước?”- Hàn Phú nhủ mày.

Lý Khai đỏ mặt, không muốn nhắc đến vấn đề xấu hổ này trước mặt bọn trẻ con chưa hiểu sự đời kia, đồng thời cậu nhìn khuôn mặt tròn nham của đại thiếu gia Tống gia kia mà thương cảm. Ai ya, lần đầu tiên tiểu Đình phát hỏa lớn đến thế, tên nhóc này tới số rồi.

“Sao cậu không đi năn ni con bé?”- Lý Khai hỏi.

“Ai ya, tiểu Đình chê diễn xuất của tôi quá tầm thường...”- Gia Phong làm bộ ôm tim, than thở nhủ mày nói.

“Thôi đi, tôi trông cậu giống Ảnh Đế hơn đấy!”- Lý Nghi khoanh tay, liếc mắt khinh bỉ nhìn cái tên không biết xấu hổ trước mắt.

Gia Phong cười ngượng ngùng gãi gãi đầu, rồi ngón tay cậu vô thức búng búng bông hoa trước mắt, không biết đây là hoa gì nhỉ? Thơm và đẹp quá, phải bảo tiểu Đình rinh một bồn về để ngày cửa ra vào mới được.

“Mà các cậu tên gì?”- Gia Phong hỏi.

Lũ nhóc lúc đầu còn ngượng ngùng chưa dám mở lời, dù sao biết thân phận của Gia Phong là đại thiếu gia lá ngọc cành vàng của Tổng thị, họ không thể dùng những lời lẽ quá bất nhã mà nói chuyện, cho đến khi Gia Phong cho bọn chúng một bậc thang leo xuống, ai cũng vui vẻ mà trò chuyện với nhau, Gia Phong chợt cảm thấy mình khá hợp chơi với lũ đực rựa này, lần đầu tiên cậu được tiếp xúc với những người chân thành đến vậy.

Gia Phong và Tư Đình là tiểu thư và thiếu gia nên từ nhỏ cả hai đều bị chèn ép trong sự nịnh bợ và giả tạo của đám vương tôn công tử của nhiều gia tộc khác, cả hai không có bạn thân nên chỉ thui thủi mà chơi với nhau, từ khi mà Tư Đình đem mấy đứa nhóc này về thì không còn ghé qua nhà Gia Phong chơi nữa, đợi quá lâu nên cậu mới đánh liều mà đến tìm. Không ngờ lại được tiếp xúc với những người mới này. Cuối cùng Gia Phong cũng đã hiểu lý do tại sao mà Tư Đình luôn miệng khen bọn họ rồi.

Nhìn đám nhóc trước mắt người một câu ta một câu, Tư Đình núp sau bụi cây mỉm cười khe khẽ, mái tóc đen bay phấp phơ trong gió, cô quay đi, để lại không gian cho lũ trẻ này. Được rồi, tam đại tiểu thư là đang xây dựng mối quan hệ hòa khí giữa các thị thiếp, tránh cho sau này ăn thịt lẫn nhau rồi làm khổ tam tiểu thư cô đây...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Nhỏ Nuôi Từ Bé (Lão Công Nuôi Từ Bé)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Tam tiểu thư cứ sống một cuộc đời khoái lạc bên cạnh các thị thiếp của mình đến quên trời quên đất, theo như lời nhị tỷ nói rằng thì từ khi bọn Lý Khai được đem về, khu của tam tiểu thư đã trở thành một nơi ô uế khắp nơi, tam tiểu thư ngoài việc chạy rong xung quanh phá làng phá xóm thì việc còn lại là hoang dâm vô độ với thị thiếp, chả còn thiết học bài hoặc làm bài tập hè của trường nữa.

Nhưng người tính không bằng trời tính, ngày tháng sung sướng kia chẳng kéo dài được bao lâu thì đã đến lúc phải đến trường học, tam tiểu thư nhìn quyền lịch treo trên tường than khóc, cô không có thương thầy nhớ bạn, chưa muốn gặp mặt mọi người đâu a...

Trước ngày tam tiểu thư đi học, lão cha hào phóng mở đại tiệc gia đình, đầu bếp năm sao được thỉnh về để đầu độc dạ dày tam tiểu thư, vì tam tiểu thư mà no là sẽ ngủ, mà ngủ thì cả nhà được yên bình...

Chuyện tam tiểu thư đi học như đại hỷ vậy, lão cha mời hết bạn bè cô chút đi bác gì đó tụ họp để thông báo con gái của mình đã được tống đến trường rồi, không khí đã trong lành, mọi thứ đã được thanh trừ nên tất cả không cần nom nớp lo sợ nữa.

Cũng trong ngày hôm đó, lão cha thông báo cho các thị thiếp của tam tiểu thư biết rằng đã chuẩn bị hồ sơ cho bọn họ được đến trường cả rồi, lúc nghe được tin hỷ này cả bọn đều vui vẻ đến không đùa nào ngủ ngon được, cô nhị viện dù có cho họ đi học nhưng chỉ là những trường bình thường với hệ thống giáo dục xuống cấp trầm trọng, học sinh lưa thưa và lẻ tẻ vài trăm người, thầy cô đều là những người đã già cả, chỉ có thể dạy họ những kiến thức cơ bản.

Có lẽ như đứa nào sinh ra trong một môi trường nghèo khó đều có tính thần hăng hái dành cho con đường học tập, mong cho sau này đổi đời, lũ nhóc trước mắt cũng vậy.

Tam tiểu thư buồn chán ngồi trên ghế salon, chăm chú giương mắt nhìn tất cả đang hăng hái chuẩn bị tập vở và đồ dùng học tập cho ngày mai. Chà, tam tiểu thư nuốt vội những giọt nước mắt đang muốn trào ra, cô còn chưa muốn đi học đâu a... đi học là đồng nghĩa với việc phải dừng ngay hành động đàng điếm từ ngày thường lại, nhưng tam tiểu thư không muốn nha...

Lão sư giao bài tập về nhà, cô còn chưa làm đâu...

Theo như hồ sơ lão cha để lại thì tam tiểu thư sẽ học chung lớp với Hàn Phú, Á Khôi. Lý Nghi học chung với Lý Khai còn Kiến Hy thì học riêng, vì trong cả bọn thì Kiến Hy là lớn tuổi nhất mặc dù đầu óc thì chỉ như đứa bé năm tuổi...

“Kiến Hy, anh đã bỏ tập viết đủ chưa?”-Hàn Phú như bà mẹ bầm sữa, luôn miệng căn nhắc với mọi người, một tay cậu giúp Kiến Hy và Á Khôi soạn tập đầy đủ và chuẩn bị quần áo cho ngày mai, tam tiểu thư chả việc gì động tay động chân, tam tiểu thư đau lòng, mình như người tàn phế vậy...

“Rồi a, nhưng tại sao anh không được học với tiểu Đình...”- Kiến Hy xụ mặt xuống, méo máo ôm tam tiểu thư, chặt đến nỗi tam tiểu thư ná thở muốn hấp hối, miệng thì ặc ặc mấy tiếng như gà bị chọc tiết.

“Chịu thôi, ai bảo anh lớn quá làm chi.”-Lý Nghi nãy giờ vẫn chưa buông cây bút chì và tờ giấy khổ lớn của mình xuống, thằng nhóc này từ sáng tới giờ vẫn ôm khư khư bộ mỹ thuật của mình, lúc nghe tin trong trường có câu lạc bộ Mỹ thuật, Lý Nghi cười đến không khép miệng được, lần đầu tiên đặc xá bố thí một nụ cười cho tam tiểu thư.

“Lý Khai... soạn tập dùm em với...”- Tam tiểu thư chân đá đá con gấu trên sàn, đồ bị thịt vô dụng kia hết như cô... chỉ biết nằm đó lười biếng thôi... Đến soạn tập tam tiểu thư cũng không muốn động tay động chân.

Lý Khải mỉm cười, làm bầm: “Chịu thua với em“. Rồi bước nhanh đến bàn học của tam tiểu thư, liếc sơ qua thời khóa biểu ngày mai rồi bỏ vội vài quyển sách và tập vào, còn không quên chuẩn bị bút viết và đồng phục để trên bàn ngay ngắn cho tam tiểu thư. Dù ở Ái gia người hầu kẻ hạ không thiếu thứ gì nhưng Liễu Khuê từ khi cả ba đứa nhóc còn nhỏ đã uống nắn cho bọn chúng tính tự lập, tự chuẩn bị tập vở, tự thay đồ, tự ăn cơm bla bla bla.

Y hệt xã hội phong kiến....

Nếu nói trong nhà này ai lớn nhất, đầu tiên có thể kể đến ông nội a, rồi đến lão mẹ, tới là lão cha, sau đó là nhị tỷ và rồi đến cục bông (con chó của tam tiểu thư), tam tiểu thư và đại thiếu gia là hai sinh linh nhỏ bé vô tội bị nhồi nhét tận cùng của xã hội, bị áp bức bóc lột đến không thể nào ngán đầu lên nổi.

Tam tiểu thư cứ lười biếng ôm gấu bông nhìn mọi người hồi hả, bỗng nhiên lên tiếng: “À mà tên Gia Phong cũng học chung đấy.”

Lời này của cô khiến cả phòng rơi vào trạng thái im lặng hoàn toàn.

“Sao thế? Bộ có gian tình với nhau à.”

Lý Nghi: “Thay vì cứ ngồi đó suy nghĩ vẩn vơ thì cậu nên làm việc gì đó có ích cho xã hội này xem.”

Tam tiểu thư ôm tim ngã quy: “Lý Khải, em đau quá.”

Miệng thì nói Lý Khải nhưng chân thì lết đến ôm lấy Hàn Phú thở ồ hên như cục bông: “Tim ta đau quá Hàn nhi.”

Hàn Phú khinh bỉ liếc xéo tam tiểu thư, ời chào mi thanh mục tú kia tô họa cho nhan sắc mỹ miều của mỹ nhân a, mỹ nhân thanh cao băng lạnh kia, chỉ một cái liếc mắt của nàng đủ làm tam tiểu thư đau đến chết đi sống lại.

Hàn Phú bảo: “Nếu cậu rảnh đến thế thì giúp Lý Khải chuẩn bị đi.”

Tam tiểu thư sa sầm mặt.

“Em không thương Lý Khải sao?”- Kiến Hy bày ra bộ dáng đáng yêu vô tội, tam tiểu thư đau lòng, thẳng nhóc này không đi làm Ảnh đế thì đúng là uổng mả.

“Em thương em hơn..”- Tam tiểu thư tỏ ra thật thà, không hề nể mặt mà đáng thương hề hề nói.

Ai ngờ Lý Khải đang lúi húi ghi tên lên sách liền dừng lại, chậm chạp quay mặt lại, nụ cười cứng ngay khóe môi và đôi mắt tang thương nhìn tam tiểu thư.

Nhìn một phút, tim đau như cắt.

Nhìn hai phút, oán hận ngập tràn.

Nhìn ba phút, tâm can chết lặng.

Tam tiểu thư khóc không ra nước mắt, tại sao nhà này ai cũng thích dùng dáng vẻ đó mà lợi dụng tam tiểu thư lá ngọc cành vàng a? Phải biết rằng trong nhà tam tiểu thư là kẻ dễ mềm lòng nhất.

Tam tiểu thư đúng là trái hồng mềm mại cho người ta nhào nặn mà...

Uốn uốn cái móng công, tam tiểu thư chậm chạp lê thân già đến cạnh bàn, chậm chạp nhận lấy tập vở, chậm chạp gò tiếng nét chữ lên trang giấy.

Nhìn dáng vẻ bò lăn ra bàn của vị tiểu thư vô liêm sỉ nào đó, Lý Khải thở dài, phải lấy hết tập vở vương vãi trên bàn xuống để tam tiểu thư có không gian mà viết chữ, cô bé này tại sao lần nào cũng làm người khác lo lắng vậy chứ, không biết ý tứ gì cả.

“Hàn Phú! Lý Nghi!”- Tam tiểu thư mắt vẫn nhìn con chữ, tay vẫn viết không ngừng nhưng miệng thì lải nhải điếc tai gai óc người khác-“Các cậu đã hứa sẽ không làm gia buồn...”

Rồi bị ời ôm tim, hức hức vài tiếng cho có lệ.

Mặt Lý Nghi đen như đất nồi, đùa? Cậu nói lúc nào cơ, sao cậu chả nhớ gì cả.

Cục bông từ bên ngoài chạy xồng xộc vào, thở hỏn hển rướn người trèo lên mình Á Khôi đang nằm đọc sách một bên, liếm láp điên cuồng lên mặt cậu nhóc, Á Khôi vui vẻ cười lên hắc hắc, khờ khạo ôm lấy cục bông vô vồ.

Tam tiểu thư nhìn cục bông, cay đắng, cục bông mày lui ra, để tam tiểu thư ta đây liếm cho.

“Tiểu Dĩnh, tiểu Dĩnh!”- Kiến Hy đứng một bên chờ đợi kêu.

Kêu gì mà kêu thảm thế, tam tiểu thư đây còn mạnh khỏe như rồng a.

“Anh tới đây lâu rồi còn chưa biết về nhà mình, em kể anh nghe được không?”- Kiến Hy le lưỡi nói, khuôn mặt nhỏ nhắn của anh đỏ bừng vì ngượng ngùng.

Tam tiểu thư phiền não, tam tiểu thư suy nghĩ, cao thâm quá là cao thâm, đây là chuyện từ thời xưa xưa xưa xưa nào rồi mà bây giờ còn bắt tam tiểu thư ghen ói ra, quả thật là hành hạ.

“Nhưng em chưa viết xong..”- Phía sau có tiếng nện của tập vở xuống nền nhà, Hàn Phú hừ một tiếng hăm dọa, trước sau trầm mặc không thềm nói một lời làm tam tiểu thư òa khóc nức nở-”Em sẽ nói mà!”

Nếu Ảnh đế là Tổng Gia Phong thì Ảnh hậu chắc chắn là tam tiểu thư, nói khóc là liền khóc, tê tâm liệt phế, hoa lê đẫm mưa không thấy điểm dừng, Lý Khai đau lòng vỗ về tam tiểu thư, Kiến Hy cũng bị dọa sợ mà run lấy bầy, Á Khôi đang bị cục bông “cường hiếp” cũng sợ quá mà lật đật xông tới, rung rung nhìn tam tiểu thư, Lý Nghi phiền quá, tức giận kéo xe lăn lại gần xem tình hình, cái nhà này thật kỳ cục, yên phận chưa được bao lâu là lại cãi nhau.

Duy chỉ có Hàn Phú thủy chung vẫn ngồi thừ ra đó, chắc là thấy tam tiểu thư khóc đến quên trời quên đất nên cũng đỏ cả mắt mà cúi đầu, đây là lần đầu cậu thấy có người khóc vì mình, mà lại là con gái a. Mẹ từng nói nếu con trai mà làm con gái khóc là một kẻ cận bã, Hàn Phú không muốn, vì đã hứa với cha là làm một nam tử hán đại trượng phu.

“Hàn Phú, mau xin lỗi tiểu Đình đi! Em dọa em ấy sợ rồi.”- Lý Khai đau lòng ôm lấy tam tiểu thư, bắt lực thờ dài nói với Hàn Phú, tên đầu gối đang tự dẫn vật bên kia.

Hàn Phú dù sao vẫn chỉ là một đứa trẻ, thấy con gái khóc cũng thấy hồ thẹn, huống hồ có lẽ là mình đã có phần hơi quá đáng nên cũng lững thững mà lại gần đây. Đồ mặt ập a ập ứng bảo.

“Xin.. Xin lỗi.. cậu đừng khóc nữa... tôi sẽ giúp cậu viết nhãn mà, cậu hãy kể chuyện cho Kiến Hy đi..”

Rồi không đợi tam tiểu thư lên tiếng, Hàn Phú đã giành lấy cây bút mà loẹt xoẹt ghi trên tập vở.

Tam tiểu thư lúc này không thể giả vờ được nữa, bởi vì chính cô cũng đang đau lòng thay cho đứa nhóc trước mắt, chắc là mình đùa có phần hơi quá đáng rồi.

Cổ nhân đã dạy, đã làm phước thì làm phước cho trót, đã diễn thì diễn cho tới. Vì thế tam tiểu thư giả vờ hức hức vài tiếng rồi liền khôi phục bộ dáng bi ối vô liêm sỉ bình thường mà nói.

“Vậy thì mọi người buông hết việc ra đi, ngồi xuống nghe em kể này.”

Dù sao tất cả chỉ còn là trẻ con, rất thích nghe truyện xưa, dù cho là Lý Nghi hay Hàn Phú, hoặc là Lý Khai đều là tâm tình sắt đá cũng không không chế được tò mò mà im lặng lắng nghe.

Tam tiểu thư nhìn lũ nhóc trước mắt, có chút cảm giác hạnh diện mà kể.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Nhỏ Nuôi Từ Bé (Lão Công Nuôi Từ Bé)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Tam tiểu thư sau khi nhìn đám nhóc trước mắt đã yên vị trên ghế thì bắt đầu hắng giọng kể, bộ dạng nghiêm túc của cô làm đám nhóc hơi sững sờ mà nhìn đến không chớp mắt. Tam tiểu thư bình thường lưu manh thành tính còn có một mặt như thế này sao? Quả thật, khi tam tiểu thư nghiêm túc liền tỏa ra một ánh hào quang vô hình, dù mắt không thấy tai không nghe nhưng nó thu hút người đối diện đến nỗi làm họ như vô tình mà bước chân vào mê cung mà cô dẫn dắt, làm họ lạc sâu vào lời nói của cô.

“Các anh có biết tại sao nhà họ Ái lại giàu có như thế này không?”

“Không.”- Bọn trẻ lắc đầu.

Tam tiểu thư mỉm cười: “Ngày xưa, cũng không biết là bao lâu, chỉ biết là từ thời vua chúa mấy thế kỷ trước, ông tổ của nhà họ Ái từng là tướng quân dưới trướng của hoàng đế bệ hạ, người từng phò tá bệ hạ mở rộng lãnh thổ, đem quân dẹp loạn và bành trướng thế lực, cả hai không những là mối quan hệ quân thần đơn thuần mà còn là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau, cùng chia sẻ ngọt bùi, đánh nhau mà lớn, cứ mỗi khi có vấn đề gì khó khăn bệ hạ thường thỉnh giáo tướng quân đầu tiên rồi mới đến các thần tử trong triều đình, ngài cũng thường nhắm một mắt mở một mắt những lần tướng quân dạy dỗ cấp dưới, điều ấy càng làm cho địa vị tướng quân vững chắc hơn trong triều đình và cũng tránh được những nguy hiểm ẩn giấu trong triều đình đầy hiểm nguy.”

“Thế nhưng, lòng quân thâm sâu như biển, chính bởi vì ngài quá dung túng cho tướng quân mà nảy sinh cảm giác nghi kỵ, càng lớn trong lòng, từ tình bạn

bình thường ngài liền bí mật giám sát tướng quân, thử thách tướng quân để xem lòng trung thành của người, và thậm chí còn nhiều lần phái quân giả làm binh sĩ nước láng giềng để thăm dò, nhưng quả nhiên không thể làm lay động được tấm lòng vì nước thương dân và quyết trung thành một lòng với bề hạ của vị tướng quân trung trực đó, điều ấy làm hoàng đế đã hài lòng càng tăng thêm địa vị của tướng quân thêm một bậc.”

“Nhưng rồi, trong triều đình bỗng nhiên xảy ra hàng loạt những sự kiện làm cho triều đình không còn bình yên nữa. Đầu tiên phải kể đến vị hoàng phi được ân sủng nhất lúc ấy đương mang thai long chủng bỗng té xuống ao hồ, một xác hai mạng!”

“Cung đấu là chuyện bình thường của bao nhiêu đời hoàng đế, phi tần vì chiếm được long ân mà không tiếc hại cả những sinh linh bé nhỏ, hoàng đế thì mãi nghĩ đến chuyện phát triển binh lực và bành trướng lãnh thổ mà không còn quan tâm đến hậu cung ba ngàn giai nhân. Trong một lần đại hoàng tử đi săn thì bị mãnh hổ từ đâu xông đến xé xác ra! Lúc ấy đại hoàng tử đang được cân nhắc lên vị trí Thái Tử đương triều!. Tiếp theo, Nhị công chúa trong một lần dạo thưởng hoa viên thì bị kẻ gian hãm hại, quá uất ức nàng liền dùng một dải lụa trắng mà kết thúc cuộc đời.”

“Sau đó kéo theo hàng loạt các sự việc, những việc ấy dần làm cho hoàng đế đứng ngồi không yên, cuối cùng vì thấy trong triều ám khí quá nặng nề, xác chết cứ liên tục xuất hiện và các thần tử trung thành dần bị hãm hại người thì bỏ mạng người thì bắt buộc phải bị biếm về làm thường dân, cuối cùng hoàng đế phải sai người thỉnh một vị cao tăng đắc đạo đến để bói một quẻ để xem có phải là do hung vận của ngài sắp tàn rồi hay không.”

“Không ngờ cao tăng lại nói rằng bên người ngài có khắc tinh, nếu còn giữ bên mình sẽ mang đến họa sát thân, làm ngài tan cửa nát nhà mà đến cả tánh mạng e rằng khó giữ.”

“Hoàng đế nghe xong, giận giữ sai quân ra chém đầu cao tăng, ngài suy nghĩ rất nhiều cũng không suy ra là được ai. Không ngờ một ngày, quân nước Lỗ tràn sang hòng xâm lược, hoàng đế sai tướng quân ra trận để dẹp loạn, nào ngờ lại có tin rằng tướng quân mưu phản cùng giặc hòng lật đổ triều đình!”

“Hoàng đế không tin, lòng ngài hoàn toàn đặt hết cho người tri kỉ đã từng kề cận bao năm, mặc cho các dấu hiệu kỳ lạ từ tướng quân ngày càng dày đặt làm cho ngài phải nghi ngờ nhưng ngài vẫn một lòng một dạ mà tin tưởng vào tướng quân!.”

“Giặc Lỗ tràn đến, Hoàng đế sai tướng quân ra đường dẹp loạn còn ngài ở lại triều đình ngóng trông thông tin. Thời gian đó bỗng nhiên có một nữ tử đến bên cạnh ngài, cùng ngài đầu tóc hòa vào nhau ngày đêm triền miên, thậm chí nàng còn thông minh bày ra rất nhiều mưu lược cho hoàng đế để hoàng đế yên tâm mà trị vì.”

“Cứ thế ba tháng cùng nhau, hoàng đế dần đặt hết tin yêu vào vị thị thiếp nọ, ân sủng ngài dành cho nàng ta càng tăng lên và đến một mức độ gần như vượt xa cả tướng quân. Ngài gần như là bị bỏ bùa mê, nghe theo mọi lời nàng ta thủ thi bên tai, thậm chí còn đồng ý với nàng ta cho nàng tham gia vào các cuộc thương nghị về tình hình chiến sự. Nhưng ngài không biết nàng ta chính là tam tiểu thư của Hầu phủ nước giặc, nàng ta tìm cách len lỏi vào hậu cung nhằm moi móc thông tin cho nước Lỗ, và cuối cùng nàng ta đã thành công.”

“Sau này mới biết chính vị tướng quân kia và hoàng đế bề hạ đã biết trước được mọi kế hoạch của nữ tử nọ, thì ra nàng ta cùng hoàng hậu đã âm thầm bày mưu tính kế hòng tạo phản, lợi dụng nước Lỗ để lật đổ triều đình nhằm giúp nước Lỗ bành trướng thế lực đã mạnh nay còn mạnh hơn. Nhưng không ngờ mọi hành động của hoàng đế và tướng quân trước giờ là “dụ rấn ra khỏi hang”, từ đầu đến cuối cả hai đã tạo nên một vở kịch hoàn hảo làm người ta tưởng như tướng quân mới chính là kẻ mưu phản tàn ác.”

“Ngày hoàng hậu và nữ tử bị đem ra xử trảm trước trăm dân làm than,từng dòng máu của mình nguyện rửa chính tướng quân, kẻ đã giúp hoàng đế hiểu rõ mọi chuyện rằng, cứ mỗi khi đứa con gái thứ ba được sinh ra của gia tộc lân da sẽ trở nên thối rửa, bốc mùi từ thi và trở thành nửa người nửa quỷ. Thậm chí ngài còn nói rằng nếu như đứa con gái đó không bị nhiều người đàn ông “chơi” thì sẽ chết rất thảm...”

“Biết bao đời đứa con gái thứ ba sinh ra đều bị dính phải lời nguyện nọ, họ thường là bị bán vào lầu xanh mua vui, hoặc là bị người người cưỡng hiếp, hoặc là gian dâm với nhiều người, bởi vì họ sợ tuổi xuân của mình trôi qua trong sự ghê tởm.”

“Cho đến khi đất nước ngày càng phát triển hơn, càng trở nên hiện đại hơn thì tổ tiên nhà họ Ái đã ban lệnh rằng chỉ cần là người con thứ ba sinh ra, chi cần nuôi trong nhà nhiều người chồng là sẽ ổn. Thật ra điều này là trái pháp luật nhưng mà ai quan tâm nhỉ?”

“Sau đó tướng quân cáo quan trở về nhà làm một thường dân sống an nhàn bên con cháu, họ làm giàu nhờ của cải và buôn bán với các nước khác, nhờ đại thiếu gia của phủ tướng quân có đầu óc nhanh nhạy nên chẳng mấy chốc họ phát lên trở thành một trong tứ đại phú thương của kinh thành, đương nhiên là không thiếu phần giúp đỡ của hoàng đế. Từ đó trải qua bao nhiêu đời, Ái gia đều giữ nguyên phong tục buôn bán mà làm giàu, nên hiện tại tập đoàn nhà họ Ái đang nắm giữ thị trường Trung Quốc ở rất nhiều lĩnh vực đó nha.”

Tam tiểu thư kể xong, cảm thấy khát nước vô cùng nên cô với tay rót đầy li nước lạnh mà tu ừng ực, lũ nhóc sau khi nghe tam tiểu thư kể xong câu chuyện thì vẫn mãi sùng sờ không tin nổi. Không ngờ lịch sử của nhà họ Ái đã từng một thời gian huy hoàng như thế, quả nhiên là danh gia vọng tộc mà.

“Truyện hay!”- Kiến Hy vỗ tay, cười đến thập phần ngây ngô làm tam tiểu thư lòng không kiềm được mà ngắt véo khuôn mặt bánh bao trước mắt.

Tiểu nữ thụ của lòng cô a...

“Ồ chẳng phải cậu là tam tiểu thư sao?”-Lý Nghi hoảng sợ, mắt trừng lớn hết cỡ-“Vậy chúng tôi là...”

“Đúng rồi đó!”- Tam tiểu thư mỉm cười hạnh phúc, ôm chặt Ái Khôi-“Là con dâu nuôi từ bé a...”

Không gian im lặng không một tiếng động.

“Tôi không đồng ý!”- Lý Nghi nghiêng răng tức giận bảo-“Tại sao chúng tôi phải chịu thiệt như vậy?”

“Ôi em làm tim gia đau quá a...”- Tam tiểu thư vờ ôm tim, dựa vào người Á Khôi hấp hối làm thằng bé luống cuống không biết làm sao-”Em ăn của tôi, ở của tôi, giành giường với tôi, ngủ chung với tôi, em dám nói là chịu thiệt sao?”

Độ mặt dày của tam tiểu thư đúng là đã được mài thành một bức tường thành luôn rồi... Mặt dày đến nỗi xác chết cũng muốn đội mồ sống dậy mà bóp cổ cô.

Kiến Hy lại cười ngây ngô.

“Cười gì á?”- Tam tiểu thư thắc mắc

“Tại nhìn mặt em hài quá...”- Kiến Hy cười lên hắc hắc.

Đầu tam tiểu thư chảy hắc tuyến khắp nơi, tiểu mỹ thụ a, em làm tim gia như tan ra thành từng mảnh, nhưng nếu em thấy thích khuôn mặt gia, gia sẵn sàng mà suốt ngày làm mặt xấu cho em xem...

Lý Nghi nheo mắt nhìn khuôn mặt một ngốc một dâm tặc của Kiến Hy và Tam tiểu thư, thấy trong người khó chịu, cười gì mà cười, đáng ghét quá!

Tam tiểu thư liếc mắt thu hết biểu cảm của Lý Nghi vào mắt, cười đầy đen tối mà than – “Ôi chao, các anh có nghe mùi gì không?”

“Mùi gì cơ?”- Lý Khải giật mình hít hít, chỉ sợ là có con gì chết trong phòng thì nguy.

“Mùi chua chua...”- Tam tiểu thư nhăn mày nói.

“Áy chết”- Kiến Hy hoảng sợ quay sang nhìn Hàn Phú đang ngáp lên ngáp xuống bên cạnh mà bảo –”Em tắm chưa thế.”

Hàn Phú nhú mày, lớn tiếng nói – “Anh nghĩ em ở bẩn á?”

“Không phải không phải!”- Tam tiểu thư cách ngang, sợ có ầu ẩu đánh nhau thì cô phải dọn dẹp chiến trường đến chết mất – “Mùi dấm chua....”

Rồi tất cả đổ mắt về phía tam tiểu thư, chỉ có người vừa gây chuyện thì cười hi hi đầy ẩn ý nhìn khuôn mặt ghen đến đỏ ửng của Lý Nghi, cậu chàng tức giận trước sự lưu manh của Tư Đình, khinh thường xoay xe lần lại đến gần bàn cầm bút lên bắt đầualet xẹt về gì đó, nhưng rõ ràng là không tập trung.

“Ôi sao các người thú vị thế?”

Thú vị cái đầu cô! Nhất định có ngày bị các người chọc đến tức chết mất thôi.

Kiến Hy chớp chớp mắt, dịch người về phía tam tiểu thư, đồng thời ôm chặt lấy cô, gương mặt tỏ vẻ ngây thơ- “ Em đừng để ý đến Lý Nghi, để ý anh này.”

Tư Đình tỏ vẻ suy nghĩ rồi nghiêm túc nói-” Nếu đổi lại là một đứa bé thuần khiết và yếu ớt khác thì em sẽ suy nghĩ lại.”

“Ồi...”- Kiến Hy rõ nước mắt –”Anh không thuần khiết sao?”

Không phải thuần khiết, mà cực kỳ thuần khiết! Tam tiểu thư đau lòng than khóc, Kiến Hy rốt cuộc là anh vờ ngốc hay là anh ngốc thật thế, cô thì không hề tin tưởng nổi Kiến Hy, thằng nhóc này dù có cố gắng như thế nào nhưng cũng rõ ràng thấy được thằng bé này đầu óc vẫn còn minh mẫn chán! Rốt cuộc thì đầu cô bị cửa kẹp mà cảm thấy thằng nhóc này dễ dụ?

Vậy rốt cuộc ai là lưu manh? Vấn đề này thật sự quá thâm sâu với tam tiểu thư đầu óc nông cạn.

“Em làm anh buồn quá...”- Kiến Hy nói

“Em cũng buồn ghê...”- Tam tiểu thư than.

Hai bóng dáng một lớn một nhỏ cùng nhau diễn kịch rất đạt, biểu hiện thậm phần tang thương khiến Hàn Phú và Lý Khải chỉ biết lắc đầu mà thờ dài, nhìn Á Khôi người ta xem, đáng yêu nhỏ nhắn suốt ngày chỉ biết ngồi một bên nghiêng người quan sát, thật giống y như con thỏ nhỏ đáng yêu ai cũng muốn ngắt véo. Bất giác Lý Khải và Hàn Phú tâm tình người mẹ trời dấy, cảm thấy hai kẻ trước mắt thật độc ác khi bỏ rơi Á Khôi một bên, vì thế hai người liền chú tâm vào chơi với Á Khôi.

“Ôi đừng bỏ gia mà...”- Tam tiểu thư bò sang.Đúng là âm hôn bất tán, thế như thằng nhóc Á Khôi thấy thế thì vui mừng quá thể, chẳng mấy chốc hai đứa lại ôm với nhau lăn mấy vòng dưới đất.

Hàn Phú thờ dài, gia đình này rốt cuộc là loại người gì?

Hàn Phú túm lấy tam tiểu thư, thành khẩn hỏi: “Đi ngủ được chưa?”

“Ồ, muốn ngủ với gia á?”- Tam tiểu thư bị ỏi nói – “Không gấp a, lát cho cậu hết!”

Lời nói đầy thô bỉ làm Hàn Phú nhủu mày tức giận hừ một tiếng không thèm để ý đến tam tiểu thư, nhưng nói vậy thôi mà cậu vẫn đi lại phía giường mà sắp xếp lại chăn gối để mọi người ngủ, nhưng nhất là cậu đặt gối của cậu với gối tam tiểu thư cạnh nhau. Dù sao cậu cũng cảm thấy có lỗi với tam tiểu thư chuyện vừa nãy, Tư Đình có cảm thấy mình thiên vị anh Kiến Hy không? Lỡ cô ấy buồn rồi sao...

Mà tại sao mình lại quan tâm cô ấy nghĩ gì nhỉ? Tam tiểu thư tâm tình gian xảo, mặt thì trát mấy ký phấn còn biết gì là buồn? Chắc cậu nghĩ nhiều rồi.

Một bên Hàn Phú bức bối không thể giải tỏa, một bên Lý Khải ôm lấy tam tiểu thư, hai chân anh kẹp cô chính giữa để cô không giẫy dụa, anh nói – “Đi ngủ được chưa?”

Tam tiểu thư ôm lấy Lý Khải, kiềm chế nụ cười, cảm nhận nhịp thở đều đặn và mùi thơm tươi mát trên người anh, có mùi xà phòng a...

Trong nhà này nếu nói ai tam tiểu thư thấy an tâm mà dựa vào thì phải nói đến Lý Khải, anh vừa hiền lành mà còn rất trầm tĩnh, mặc cho mọi người quậy phá nháo loạn đến thế nào thì anh luôn là người âm thầm dọn dẹp tàn cuộc, có lẽ vì trưởng thành sớm nhất nên Lý Khải sớm thấu tình đạt lý hơn ai hết, anh đối ơn cô bé đã cho anh và anh trai một mái nhà, cứu mạng họ khi họ không có gì, cho họ được đến trường và bảo vệ họ chặt chẽ trong vòng tay.

Biết lấy gì mà báo đáp đây?

Chỉ mong cho tam tiểu thư đáng yêu mau lớn một chút để anh có thể toàn tâm toàn ý mà bảo vệ cô.

Lý Khải nghĩ thế, ôm tam tiểu thư càng chặt hơn, môi đưa vào tóc cô, hít mùi thơm đầu gội thơm ngát kia, thật lưu luyến a...

Duy chỉ có Á Khôi là trầm tĩnh một bên quan sát hết tất cả vào mắt, bộ dạng không ai đoán được suy nghĩ...

“Nhưng anh không hiểu...”- Lý Khải thắc mắc, tay sờ cằm- “Tại sao nữ tử nọ phải nguyên rùa đứa thứ ba mà không phải đứa thứ nhất hay đứa thứ hai?”

“À, về chuyện đó...”- Tam tiểu thư cười đến thập phần vui vẻ - “Do cô ta rãnh đó mà, lúc đó nhà tướng quân chỉ có hai người con là đại thiếu gia và nhị tiểu thư, cô ta mới trù cho đứa thứ ba bị như thế để cả nhà tướng quân không dám dè dặt nữa ấy...”

Tối, tam tiểu thư nằm trên giường cứ trằn trọc mà mãi không dỗ giấc ngủ được, bên cạnh Á Khôi đã ngủ say, thậm chí còn có thể nghe được tiếng ngáy nho nhỏ của Hàn Phú nằm bên tay trái, thẳng nhóc này từ lúc sớm chọc cho tam tiểu thư khóc làm như có lỗi, đi ngủ cũng tranh giành với Kiến Hy vì sợ tam tiểu thư tủi thân mà khóc.

Thật tình, coi tam tiểu thư cô là gì à.

Cô cũng không phải bánh bèo nói khóc là khóc đâu.

Nếu tam tiểu thư mà là quả hồng mềm đó thì đã sớm không còn hài cốt rồi...

Tam tiểu thư quay sang, chạm vào khuôn mặt đã giãn ra của Hàn Phú, đứa nhóc này ngày thường nghiêm nghị lạnh lùng, không quan tâm ai mà khi đi ngủ mới buông bỏ tất cả, nhìn cậu bây giờ mới giống một đứa trẻ vô ưu vô lo.

Nhìn xem, tóc đen như mực, da ngăm mạnh mẽ tỏa ra sức hút nam tính mờ nhạt, đôi môi tựa nhụy hoa mọng đỏ còn hơn cả môi tam tiểu thư, lông mi dày đen nhánh. Trên người Hàn Phú có mùi thơm rất tự nhiên, tam tiểu thư thật thích a. Thằng nhóc này sau này trưởng thành có khi nào hạ gục hết mấy cô nương của nhà khác hay không a?

Rốt cuộc là phải trách số các cậu xui hay may mới cảm trúng bãi phân trâu tam tiểu thư đây?

Có lẽ vì tam tiểu thư sờ mó quá mạnh mà Hàn Phú trong mơ ngủ không yên giấc, chẹp chẹp mấy cái vuron tay, ôm lấy tam tiểu thư vào lòng, mặt vui trong cổ tam tiểu thư mà phả hơi vào cổ cô làm cô ngứa đến đỏ bừng mặt.

Sắc tức thị không không tức thị sắc, sắc tức thị không không tức thị sắc, bình tĩnh bình tĩnh nào.

Hàn Phú mới tám tuổi, Hàn Phú chỉ tám tuổi, bình tĩnh nào Tư Đình, tam tiểu thư cật lực khắc chế tâm tình đang nổi loạn của mình, thật sự thằng nhóc này làm tam tiểu thư muốn ăn ghê...

Một lúc sau, tam tiểu thư khẽ liếc mấy đứa nhóc đã say giấc, vuốt ve má Hàn Phú rồi lại ôm ôm Á Khôi đáng yêu như con thỏ, đoạn cô lấy từ trong cổ áo ra một sợi dây chuyền, trên đó có một miếng ngọc lục hình con tì hưu đang tỏa ra thứ ánh sáng màu xanh mờ ảo lấp lánh. Mắt tam tiểu thư bỗng nhiên nhu hòa như nước...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Nhỏ Nuôi Từ Bé (Lão Công Nuôi Từ Bé)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Sáng sớm mặt trời chưa ló dạng, bản dân thiên hạ chưa ai thức giấc, gà chó còn đang ngủ yên và xe cộ chưa qua lại, tưởng như hôm nay sẽ là một ngày bình yên không có sự kiện xảy ra thì...

[Ding Ding Ding Ding Ding Ding]

Một loạt tiếng bấm chuông điên cuồng vang lên, còn có thể nghe thấy tiếng la hét ỉn ỏi của một giống loài đười ươi nào đó bên ngoài.

“Tur Dinh! Tur Dinh dậy đi học mau!”

Người bên ngoài không để ý đến thế diện nữa, cô hết sức rống to hét cỡ để gọi hồn người bên trong đi ra. Tam thẩm đối diện với đôi mắt ngáy ngủ và mái tóc mì xối lồm cồm mờ ra, chống nạnh ngáp to một tiếng lơ đãng nhìn kẻ đang phá làng phá xóm trước mặt mà thâm phi nhỗ, phi! Gặp quý a, sáng sớm không ngủ được đây làm gì?

Chỉ thấy đại thiếu gia Tổng Gia Phong lúc này đang cố hết sức gào rú, phải gọi là thâm sầu hết cỡ, dường như không gọi được oan hồn bên trong thì nhất quyết không bỏ đi vậy, cùng lúc đó là hàng loạt tiếng bấm chuông điên cuồng không hề thấy điểm dừng.

“Ái Tur Dinh mau thức dậy đi học mau!”

Vệ sĩ đứng hai bên mờ mờ hơi rơi đầy, đáng thương hể hể nhìn đại thiếu gia nhà họ không còn chừa lại tí mặt mũi nào cho họ mà than khóc, thật muốn tìm cái lỗ mà chui xuống, dù đã được huấn luyện rất nghiêm ngặt nhưng trải qua nhiều lần vẫn không quen thuộc, thiếu gia nhà họ mặt dày không ai nói nhưng họ không có gan mới hơn năm giờ đã đứng ở đây phá nhà người khác a...

“Tur Dinh! Bác trai ơi! Bác gái ơi mau dậy thôi!”

Bên trong, vợ chồng Ái lão gia đã sớm nghe tiếng kêu gào này nhưng dường như đã quá quen nên Ái lão gia chỉ khẽ đẩy người trong lòng ra, với tay lấy một đồ chụp tai hình con gấu đáng yêu, bật lên hộ vợ rồi dùng headphone, mở nhạc sàn nghe, rồi cả hai lèm bèm vài tiếng rồi lại ngủ thiếp đi.

Đại thiếu gia là một con sâu ngủ chính hiệu, một khi đã nhắm mắt là sẽ chìm vào hôn mê sâu không có lối thoát, chỉ còn chờ nhị tiểu thư thức dậy đi học gọi thì mới có cơ may, còn những âm thanh gào thét này thì có nhằm nhò gì.

Riêng nhị tiểu thư thì đã thức dậy từ lâu, đang ôn bài.

Bên ngoài. Tổng Gia Phong không nề mặt ai hết, cố hết sức mà kêu gào thảm thiết, dường như càng kêu lại càng thêm hưng phấn mà tăng âm lượng, tăng sao mà chọc gạ bay chó sủa khắp nơi, tiếng than khóc vang vọng xung quanh, người hầu phía trong đầu còn chưa cột quần áo chưa mặc xong hấp tấp chạy ra vì tưởng có trộm. Mọi người chạy như chạy loạn, trên mặt là nét hoảng hốt và ngái ngủ chưa tan. Khi thấy người trước cổng đang nhón chân hết cỡ bấm chuông thì miệng há ra thật to, ai cũng một bộ dạng oán hận ngập tràn nhìn đại thiếu gia họ Tổng không biết liêm sỉ kia, dù cho có là gia chủ tương lai thì cũng đừng leo lên đầu họ sớm quá chứ... Họ còn muốn ngủ thêm để có sức mà đối phó với hôm nay a...

Thím Giáp đầu đàn từ phía trong ngáp một cái thật to, mém tí nuốt phải con ruồi phía trước làm thím ngả ngửa ra phía sau, cái nốt ruồi to bên khóe miệng càng làm thím trông hếch dịch hơn, đầu tóc thím bết lại vì đã lâu chưa gội và cả khuôn mặt thịt béo chen chúc làm cho thím trông càng nặng nề hơn.

Không hổ danh là người giúp việc có uy tín và lâu năm nhất trong biệt thự, sự xuất hiện của thím làm đám người hầu xung quanh vội tản mát đi, chừa lại bầu không khí trong xanh kèm tiếng bấm chuông liên hồi.

Thím Giáp hắc tuyến rơi đầy đầu, có cảm giác muốn bóp chết tiểu tử trước mắt.

Chỉ thấy Tổng Gia Phong hôm nay trong càng đáng yêu hơn mọi lần, áo sơ mi trắng dài qua mông với cả vạt xanh caro lúc này đã được thắt gọn gàng và cái quần màu xanh đen ngang gối, trong cậu vừa toát nên vẻ đáng yêu của trẻ nhỏ mà không kém phần vương giả của khí chất toát ra bẩm sinh, cậu mạng đôi vớ dài màu trắng sọc đen và giày của trường, đây là hai thứ bắt buộc của mỗi đứa trẻ ở trường cấp một Hàn Lâm Viên, mái tóc vàng đã sớm được một cây kẹp kẹp sang một bên, đôi mắt biết nói mở to háo hức mong chờ hướng lên cửa sổ tầng ba, tay cậu vẫn cố hết sức nhón lên để bấm chuông, một tay cậu nắm quay balo vì sợ rớt.

Thím Giáp hốt hoảng mở cổng, giọng nói ồm ồm phát ra mùi thối do vừa tỉnh ngủ làm đám vệ sĩ bị hun đến choáng váng.

“Ai da tiểu tử tông của tôi ơi, cậu làm gì ở đây vào sáng sớm thế?”

“Không thấy sao? Ta là đang kêu Tur Dinh. Em ấy thức chưa?”

“Dạ thưa Tổng thiếu gia, tam tiểu thư còn đang ngủ a...”- Thím Giáp thờ dài lắc đầu đáp, mắt thím chớp chớp vì thiếu ngủ, thím mong tiểu gia hóa này mau đi đi để thím còn chớp mắt được một tí vì trời sắp sáng rồi.

“Vậy hả, để ta vào mau. Ta sẽ kêu em ấy dậy.”

Và không đợi thím Giáp lên tiếng, Tổng Gia Phong đã ba chân bốn cẳng hí hửng phi như ngựa vào biệt thự, chỉ chừa lại cho thím Giáp và đám vệ sĩ một bóng dáng nhỏ bé...

Thím Giáp lắc đầu ngao ngán nói với bọn họ: “Tôi đi ngủ chút, các cậu cứ đứng đợi đi, lát kêu bọn người hầu đóng cửa, dặn tụi nó đừng đánh thức tôi.”- Rồi thím lại ngáp một cái rõ to, lắc mông mà cảm râm tiến về phía phòng nghỉ.

Bọn vệ sĩ anh nhìn tôi tôi nhìn anh, bắt lực thờ dài.

Trong phòng ngủ, máy lạnh mở ở mức thấp, trên chiếc giường hình Doraemon là bốn bóng dáng đang dính một cục với nhau, Hàn Phú nằm thẳng đơ như khúc gỗ, trên bụng là cái đầu đầy lông của tam tiểu thư, cổ bên trái là bàn tay nhỏ bé của Kiến Hy, chân tam tiểu thư thì gác qua người Á Khôi, tay cô thì vung loạn xạ sang hai bên, áo ngủ bị vén hơn rón một tí, đáng ngủ phải nói là thiếu tế nhị, thiếu văn hóa và thô tục hết sức có thể.

Lúc này Lý Nghi và Lý Khải đã lục đục thức dậy cả, phần vì bọn họ đã cài báo thức sẵn, phần vì bị tiếng kêu gào thảm thiết như đòi mạng của tên gia hỏa nào đó mà đến lúc này Lý Nghi mang khuôn mặt sung vù vì ngủ nhiều cũng phải lăm bầm rủa vài câu.

Cậu ngồi trên xe lăn toan đánh thức xấp nhỏ thì bị Lý Khải cản, bảo rằng khi nào hai người chuẩn bị xong rồi kêu họ dậy, để họ ngủ thêm một tí. Tối qua cả bọn thức khuya, lại vì câu chuyện của tam tiểu thư mà phấn khích thảo luận suốt đêm không ngủ được, bây giờ lại phải dậy sớm khó tránh khỏi có chút kiệt sức.

Mà chưa nói xong cửa phòng đã bị mở toan, một đạo bóng dáng nhỏ bé phi thẳng lên giường, trèo lên người tam tiểu thư trước mắt Lý Khải và Lý Nghi, cả hai còn chưa hiểu chuyện gì vừa xảy ra thì chỉ nghe có tiếng vỗ bốp bốp và tiếng la hét inh ỏi.

“Tur Đình, tỉnh tỉnh, tới giờ đi học rồi, tỉnh mau lên.”- Gia Phong vừa nói tay vừa vỗ chạn chát vào mặt Tur Đình, cậu ngồi trên người tam tiểu thư, đáng về phải nói là muốn bao nhiêu ái muội là có bấy nhiêu ái muội, chỉ là kẻ đầu sỏ lúc này không để ý, chỉ có Lý Khải và Lý Nghi thì mắt to trừng mắt nhỏ mà nhìn một màn này, hận không thể xông đến ném thẳng nhóc kia ra.

Tur Đình mơ mơ màng màng mở mắt, cảm tức nguyên rủa trong lòng, kêu gì mà kêu, cô chưa có chết a, sáng sớm là tên khốn kiếp nào chán sống mà đánh thức bốn đại gia.

Chỉ thấy vừa mở mắt là khuôn mặt kiều diễm của tiểu mỹ nhân đập vào làm mù mắt chó tam tiểu thư, làn da trắng như tuyết, đôi mắt nâu mở to có hơi nước mỏng manh đang ranh mãnh nhìn mình, tiểu mỹ nhân ngồi dạng chân trên người, thấy đôi mắt nhấp nhem ngái ngủ của tam tiểu thư mà cười đến thập phần vui vẻ: “Dậy mau lên, anh đang đợi này.”

Nhìn tư thế xấu hổ của hai người, tam tiểu thư không những không giận mà còn ngả ngón bảo: “Ồi sáng sớm tiểu mỹ nhân muốn quyến rũ gia à?”- Nói rồi tay như có như không sờ sờ eo thon của tiểu mỹ nhân, chỉ thấy tiểu mỹ nhân bị nhột cười lên hắc hắc, miệng nhỏ cứ cựa quậy làm tam tiểu thư muốn bẻ bàng quang mà than khóc.

“Dậy mau.”- Gia Phong đã quá quen với trò đùa này nên không hề có một chút cảm giác xấu hổ nào, cười vài cái nắc nẻo rồi leo xuống, đoạn cậu quay sang nhìn Á Khôi đã lồm cồm bò dậy, cậu bé dụi dụi mắt nghi ngờ nhìn vị khách không mời này mà ngạc nhiên, Á Phong vươn tay giành lấy cái gối màu trắng của Á Khôi mà ụp lên mặt tam tiểu thư, hét lớn – “Tỉnh ngủ mau lên nào.”

Tam tiểu thư nghẹn đỏ mặt vùng vẫy hết sức, dùng hết sức bú sữa mẹ mà đập thẳng oát con đang làm loạn trên người xuống, tức giận trừng mắt lên án làm Gia Phong ngượng ngùng cười hi hi.

Lý Khải thấy tam tiểu thư đã thức cũng không câu nệ thời gian, chạy vội về phía tủ mà lôi bộ đồng phục cùng một cặp với Gia Phong đưa cho Tur Đình, đoạn cậu đẩy tam tiểu thư vào phòng và khóa cửa lại. Bên trong, giọng tam tiểu thư yếu ớt vang lên.

“Các cậu có ai muốn giúp tam tiểu thư đây mặc đồ không?”

“Thôi dẹp đi cô nhanh cho chúng tôi được nhờ!”- Lý Nghi hét lớn.

Bên trong truyền ra tiếng khúc khích, còn có cả tiếng xối nước ào ào, tam tiểu thư có thói quen mỗi buổi sáng sẽ tắm một đợt bằng nước nóng và rửa mặt bằng nước lạnh, đoạn sẽ thay đồ và sửa soạn lại đầu tóc.

Bên ngoài, lũ nhóc đang mắt to trừng mắt nhỏ với nhau, ai cũng lục đục chạy vào nhà tắm ở chỗ khác mà thay đồ trong sự háo hức chờ mong, vì hôm nay là ngày đầu tiên cả bọn được đến trường mới nên khó tránh khỏi có chút hào hứng.

Đến có Lý Nghi, dù ngồi xe lăn nhưng cậu vẫn không hề có cảm giác mặc cảm mà vẫn để Lý Khải theo đúng quy củ mà giúp mình vận đồ, đoạn Lý Khải chỉnh cổ áo của Lý Nghi lại, chải chải tóc lại giúp Lý Nghi. Trong gương hiện lên hai bóng dáng giống nhau như hai giọt nước khó phân biệt, cậu bé bên trái với mái tóc được vén sang một bên, nụ cười âm áp như gió mùa xuân và làn da trắng tinh, cậu bé bên phải ngồi trên xe lăn, tóc mái dài phủ ngang mi mắt, lông mi dày như cánh quạt và nụ cười nửa miệng, trông cậu toát nên vẻ yêu nghiệt mơ hồ, có thể thấy trong tương lai hai người này có thể đón ngã bao trái tim thiếu nữ.

Hàn Phú và Kiến Hy cũng đã sửa soạn xong, trông cả hai giống như một chàng vệ sĩ đẹp trai và một chàng hoàng tử khôi ngô, lúc này Hàn Phú đang lèm bèm cằn nhằn vì Kiến Hy không chịu nhanh tay nhanh chân lên. Á Khôi ngoan ngoãn đã sớm ngồi một bên chờ đợi, tóc mái được kẹp lên để lộ vầng trán cao và hàng mi thanh mục tú, môi đỏ hồng chúm chím và mắt bầu câu lúc này đang ngóng trông nhìn hướng nhà tắm.

Tam tiểu thư sau khi điệu đà xong thì đi ra, tất cả mọi người ngơ ngác nhìn cô bé trước mắt, tam tiểu thư lúc này trông không khác gì mọi ngày chỉ có điều là tóc thay vì xõa đã được cột lên mát mẻ, da trắng mong manh dưới ánh mặt trời, váy ngang đùi. Cả cơ thể cô toát nên vẻ đáng yêu nhưng thấp thoáng sự lạnh lùng của một nàng tiểu thư có giáo dục.

Tam tiểu thư nhìn ánh mắt của đám thị thiếp trước mắt, tâm tình trên chộc nổi dậy, héch mũi lên trời tự đắc bảo: “Sao nào? Có phải là mẹ già rồi không?”

Tất cả đang đắm chìm trong những suy nghĩ của riêng mình, nghe thấy lời nói bi ối của tam tiểu thư đất cả đều động loạt thở dài lắc đầu, thật tình tình của cô ấy vẫn không thay đổi, tưởng có thân xác khác thì cũng thay đổi tính luôn chứ.

Rốt cuộc thì tại sao lúc này lại thấy cô ấy đẹp?

“Được rồi, tất cả xong hết chưa?”- Gia Phong chống hai tay, xoa xoa hai cá má đỏ ửng hết lớn.

“Xong rồi ông ời. Nhanh lên!”- Tam tiểu thư nói xong nhanh chóng cầm balo đeo lên lưng, nắm tay Á Khôi đang cười mỉm một bên mà kéo tháo chạy ra khỏi đúng, tiếng cười hi hi ha ha vang vọng khắp căn biệt thự to lớn, người hầu xung quanh nhìn đám vương tôn công tử đang kéo bầy kéo đám lịch bịch leo lên chiếc xe hơi nhà Tổng thiếu gia mà ôm nhau khóc lớn.

Ôi thần linh ời cuối cùng tiểu thư cũng đi học rồi!!

“Ấy ấy đợi anh với!”- Đại thiếu gia Ái Liên Thành quần áo xộc xệch, tóc tai rối bù và hai mắt thâm quầng lợi hại, chắc do tối qua anh thức khuya chơi game nên nét đẹp trai bẩm sinh đã bị sự mệt mỏi che giấu.

Tổng Liên Thành cầm đầu cầm cổ chạy hết như con gà chọi, phóng thẳng lên xe với tốc độ ánh sáng trước khi cửa xe đóng lại, đoạn anh không khách sáo một chút nào leo lên ghế trước ngồi.

Tam tiểu thư cười hỏi: “Sáng nay chị Chi không đánh thức anh đến trường chung à?”

“Con nhỏ đó! Nó bảo anh lè mè nên đi trước rồi!”- Ái Liên Thành nghiêng răng nghiêng lợi nói, nhưng mặt thì vẫn chú tâm vào cái gương trước mắt mà chỉnh chỉnh lại đầu tóc, thậm chí anh ta còn đem theo gel vuốt tóc mà vuốt lại cho thẳng tình tươm.

Ái Liên Thành năm nay học lớp tám trung học còn chị Ái Minh Chi là lớp bảy trung học, họ cách nhau có một năm nhưng thân thiết hơn tam tiểu thư nữa, chị Chi từng bảo đầu óc tam tiểu thư như một trái nho, chị không đủ trình mà nói chuyện với cô. Hơn nữa đại thiếu gia là khiến gia đình lo hơn cả vì đã lớn mà vẫn còn bông bột nên Ái Minh Chi- với tư cách là thành phần tri thức duy nhất trong nhà bắt buộc phải “quan tâm” người anh chả ra làm sao của mình.

“Vậy tụi nhóc này học chung trường á?”- Ái Liên Thành quay xuống hỏi.

“Đúng rồi!”- Gia Phong cười hi hi bảo, tay thì đang bận rộn thắt bím hộ tam tiểu thư, cái thú vui tao nhã này mãi không sửa được.

“Ồi chào!”- Ái Liên Thành ôm tim, bộ dạng bi ối không ai bì kịp, đúng là anh xem nhà này cùng một dạng, toàn là diễn viên xứng đáng nhận giải Ảnh Đế và Ảnh Hậu –“ Bọn nhóc này có khi nào giành hết fan của anh không?”

“Anh ời!”- Tam tiểu thư ôm tim –“ Có khi nào anh cũng là fan của bọn họ không, không được đâu anh à! Họ là của Tư Đình, tâm can tiểu bảo bối đó nha.”

Nhìn hai anh em trước mắt kẻ mắng người chửi nước bọt văng tung tóe, Gia Phong từ sau ngày bị Tư Đình mắng đã cải tà quy chánh, chuyện không phải của mình tuyệt đối không nhúng tay vào. Còn Hàn Phú lúc này đang háo hức lật xem sách mới, bản thân Hàn Phú đã ra lệnh cấm với tam tiểu thư nếu không nói chuyện đàng hoàng được thì đừng nói chuyện với cậu, tam tiểu thư khóc, Lý Khải và Lý Nghi đang thảo luận về trường mới, thỉnh thoảng tam tiểu thư sẽ quay xuống liếc mắt đưa tình vài cái nhưng đôi lại chỉ là cái cóc đầu của Lý Khải và cái liếc mắt khinh bỉ của Lý nghi, tam tiểu thư rầu thúi ruột. Á Khôi dựa vai tam tiểu thư ngủ thiếp đi từ lúc nào, đáng về đáng yêu chọc tam tiểu thư muốn đê ra hôn vài cái, còn Kiến Hy thì đang đọc một quyển truyện tranh vừa được phát hành, tam tiểu thư chịu, không bắt chuyện được với anh ấy, ai cũng có việc riêng chỉ có tam tiểu thư rảnh rang không có việc gì làm chỉ đành ngồi xàm với đại ca thôi.

“À mà Tư Đình!”- Liên Thành mắt nhìn ra cửa sổ, lơ đãng nói –“Em còn giữ sợi dây chuyền mà nhì?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Nhỏ Nuôi Từ Bé (Lão Công Nuôi Từ Bé)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Sau câu hỏi đó của anh hai, tam tiểu thư liền triệt để im lặng suốt cả quãng đường đi, không ai biết cô suy nghĩ điều gì, chỉ biết tam tiểu thư lưu manh ngày thường hay hi hi ha ha cười đùa phút chốc khuôn mặt bỗng nghiêm túc hơn, cô khẽ chống cằm mà nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn quang cảnh đang trôi qua vùn vụt trước mắt không biết đang trầm tư điều gì.

Tất cả đều im lặng vì không muốn làm phiền cô, hiếm khi thấy tam tiểu thư im lặng không nháo, đây quả là chuyện thoải mái nhất từ trước đến giờ.

Ái Liên Thành cũng không hỏi thêm, anh vuốt lại tóc và mỉm cười nhắn tin trên điện thoại.

Chẳng mấy chốc, xe hơi đã dừng lại trước cổng của trường Hàn Lâm Viện, tài xế chạy xuống trước để mở cửa xe, đoạn người đó nắm tay tam tiểu thư mà dìu cô xuống, dáng vẻ cực kỳ kính cẩn này làm cho vài học sinh lác đác đứng ở cổng phải trầm trồ khen ngợi. Ái Liên Thành thì khi vừa mở cửa xe đã nhanh chân phóng đi mất rồi, sau lưng còn có cả lũ fan la hét dí theo, nhìn khung cảnh muốn bao nhiêu hỗn loạn có bấy nhiêu hỗn loạn.

Tam tiểu thư lúc này đã khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, cười bí ối, nhìn ngay cửa xe, chỉ đợi khi Á Khôi vừa đặt chân xuống là bỏ nhào đến, sờ mó eo làm cậu chàng đỏ mặt không dám nhìn mọi người nữa. Xung quanh, tiếng rì rào vang lên.

"Á nhìn kia, đó chẳng phải là tam tiểu thư Ái Tư Đình và đại thiếu gia Ái Liên Thành à?"

"Phải rồi, còn có cả đại thiếu gia Tống Gia Phong nữa, thật soái a~"

"Mấy người đi chung với họ là ai thế?"

"Không biết, này cậu có thấy cậu bạn đang nắm tay tam tiểu thư không? Tóc đen có kẹp đỏ, đẹp trai quá đi ~"

"Tôi thì thấy cái người da ngăm thật là soái..."

...

Tiếng nghị luận xì xào bàn tán vang lên không ít, tam tiểu thư cười ha ha, khẽ quay sang Tống Gia Phong thì thầm "Bọn họ có lẽ bị mỹ thiếp của em quyến rũ rồi."

"Họ cũng bị anh quyến rũ rồi..."- Tống Gia Phong khẽ cúi đầu hức hức vài tiếng-" Xin lỗi Tư Đình, anh không thể giữ được tấm thân trinh bạch cho em rồi."

"Ôi Gia Phong"- Tư Đình thương hại nắm tay anh, mắt mở to, biểu hiện thập phần đau thương - "Cho dù anh có bị họ làm cho cúc nở hoa em cũng không có vấn đề gì đâu!"

"Ông trời ơi ~! "- Gia Phong hét lớn, dựa vào người Lý Khải khóc lớn - "Ông mau mau đem cô gái độc ác này cầm miệng đi, tôi đau lòng quá!"

"Xi!"- Lý Nghi ngồi trên xe lăn, khinh thường liếc mắt-"Ấu trĩ."

Mắt Lý Nghi hơi nheo lại, vì anh nghe lẫn trong đám đông là một vài tiếng xì xào bàn tán, cố ý hạ thấp giọng, thỉnh lúc Lý Nghi khá tốt nên phớt chốc, mọi lời nói của họ anh đều thu hết vào tai.

"Người đó bị tật à? Không thể đi kia."

"Đáng tiếc, đẹp trai mà lại bị tàn phế."

"Hừ, đẹp trai có mãi ra ăn được không mà ham?"

"Nhắc mới nhớ, tại sao phớt chốc bên người tam tiểu thư nhiều chàng đẹp trai thế, ganh tị a..."

"Thôi đi! Cũng không phải là dùng cái thủ đoạn gì, đem cả người tàn phế về, mắt cô ta đúng mù mà."

"Suýt Nina, cô đừng nói to quá."

....

Tay Lý Nghi nắm chặt, gân xanh nổi lên, mắt anh trừng to nhìn xuống nền đất để không phải ngẩng mặt lên trừng về cái phương hướng kia. Anh bỗng nhiên thấy bất bình thay cho mình và cho cả tam tiểu thư, anh thà bị người ta sỉ nhục còn hơn là để Tư Đình bị người ta khinh thường như thế, anh đã quen sống trong chuỗi tháng ngày đó, quá quen rồi, nhưng còn tam tiểu thư, dù anh không thích tính cách bừa bãi của cô ấy nhưng tam tiểu thư là người có ơn với bọn họ, là người đã cho họ một mái nhà, là người cho họ đồ ăn, quần áo, là người cho họ đến trường, việc tam tiểu thư bị sỉ nhục như thế là điều không thể chấp nhận được!

Cảm nhận được sự khác thường của Lý Nghi, Lý Khải liền ngạc nhiên nhìn xuống hỏi: "Sao thế?"

"Khả năng là bị đau bụng đi!"- Tam tiểu thư lên tiếng, cười hi hi xấu xa nhìn xuống phía dưới đũng quần của Lý Nghi mà bảo - "Nhìn không nổi thì lấy thun buộc lại."

"Vô liêm sỉ!"- Lý Nghi trừng mắt, dù anh nói nặng có hơi nặng lời nhưng nét dịu dàng thoáng qua mắt là điều khó thấy nhất, nhìn nụ cười ngây thơ của tam tiểu thư, Lý Nghi thâm hạ quyết tâm.

"Hàn Phú, cậu làm ơn dẹp hộ tôi cái bản đồ đi."- Tam tiểu thư nhìn hai cái đầu một lớn một nhỏ của Kiến Hy và Hàn Phú đang chụm lại nhìn tấm bản đồ của trường mà bất lực nghiêng đầu - "Trường này dễ kiếm lớp mà."

"Đùa."- Hàn Phú nheo mắt - "Nó to gấp bốn lần trường cũ của chúng tôi, này giờ tôi vẫn chưa thể ghi nhớ hết đường đi."

Nghe thế tam tiểu thư đau lòng, cô biết bọn họ đã trải qua chuỗi ngày hết sức khó khăn khi còn ở cô nhi viện, hệ thống trường học quá tệ và thiếu thốn đủ điều, cô biết mọi người chưa quen nhưng lại không dám nói, nhìn Kiến Hy tay liên tục xoa bụng, dịu dàng nói: "Kiến Hy, anh đói bụng không?"

Từ sáng mọi người đã đi rất gấp nên hầu như chưa ai ăn gì cả, bụng của Kiến Hy cũng đã lên tiếng kháng nghị rồi, tam tiểu thư tự trách mình sơ ý, cô đi tới cầm tay kiến Hy. Kiến Hy cười rộ lên, đáng vẻ cực kỳ ngốc nghếch đáng yêu.

"Đói a."

"Vậy chúng ta xuống căn tin đi!"- Gia Phong lên tiếng đề nghị, hiện tại chưa đến giờ học, Liên Thành thì đã chạy đi chơi rồi nên hiện tại Gia Phong và Tư Đình là hướng dẫn viên cho cả đám, sẵn dịp này nên cho họ làm quen với khung cảnh của trường cũng tốt.

"Á Khôi, thấy hướng đó không, anh dẫn họ đi thẳng trước nhé, em nói chuyện với Gia Phong một tí!"- Tư Đình chỉ tay về phía trước dặn dò Á Khôi, thằng bé gật đầu, ra hiệu rằng tam tiểu thư hãy yên tâm, đoạn Á Khôi chạy về trước nắm tay Hàn Phú kéo, mọi người liền đi theo nó.

Tam tiểu thư thu lại nụ cười, lạnh lùng nhìn Gia Phong nói: "Con à Mina gì đó là con cái nhà ai?"

"Là con gái của Xa Ngọc Ninh."

"Có phải là cái tập đoàn gì đó không?"

"Chỉ là khai thác vàng thôi."

"Được!"- Tam tiểu thư cười lên lạnh lùng, nói –" Phiền anh cho con bé đó nghỉ học ngay cho em!"

"Anh hiểu rồi!"- Gia Phong mỉm cười, đầy sùng nịnh nhìn tam tiểu thư, bề ngoài tam tiểu thư vô âu vô lo suốt ngày treu hoa ghẹo nguyệt, nhưng tận sâu trong tam tiểu thư trưởng thành hơn ai hết, sáng tỏ hơn ai hết, cô ấy mang trong mình sự lạnh lùng của một tiểu thư gia cát và sự tàn nhẫn của một người con gái sống trong giới thượng lưu. Tất cả mọi điều Tư Đình làm là để bảo vệ cho gia đình nhỏ của mình, bảo vệ người mình thương.

Anh nhìn Tư Đình, anh từng hứa với Ái lão gia sẽ bảo hộ cô bé đến suốt cuộc đời này, sẽ không ngại mà giúp Tư Đình mặc do điều đó có vô lý đến thế nào, vì anh không nỡ để Tư Đình gồng gánh tất cả mọi việc. Suy cho cùng lớn lên trong giới thượng lưu không bao giờ là điều tốt cả, cả anh và Tư Đình đều biết điều đó, nhưng có thể làm gì đây ngoài chấp nhận?

"Tiểu thư, đây là ba phần com đùi gà, ba phần mì ý và một phần cháo cá ạ."- Người đầu bếp kéo một cái xe đẩy đầy áp thức ăn đến, đặt lên trên bàn từng đĩa một, đáng vẻ hết sức chuyên nghiệp, đương nhiên rồi, Hàn Lâm Viên là trường quốc tế tư nhân nổi tiếng nhất ở khu vực này, đầu bếp đều là người được tuyển chọn rất kỹ lưỡng, tài năng có thể nói ngang với đầu bếp năm sao.

"Đây đây, com của mọi người đây!"- Tam tiểu thư lạnh chanh vội vội vàng vàng giúp người đầu bếp xếp đĩa thức ăn cho từng người, thậm chí còn chau mày rót nước nữa, Lý Khải thì mỉm cười lau muống và đĩa, phụ giúp tam tiểu thư.

"Com ở đây là ngon nhất đấy!"- Nhận lấy đĩa com thịt gà đang bốc khói hơi hổi ngon lành, Gia Phong thiếu điều chảy cả nước bọt, vội vàng giành lấy đĩa và muống ăn ngấu nghiến.

Hàn Phú và những người còn lại thì mãi sững sờ tần ngần chưa dám ăn, tam tiểu thư hiểu nhưng cố dằn lại nỗi buồn trong lòng, khẽ hỏi: "Sao không ăn? Com không hợp khẩu vị sao?"

"Không..."-Hàn Phú nhú mày –" Bọn tớ ăn được sao?"

"Tại sao lại không?"- Tam tiểu thư lạnh lùng nói – "Nghe đây, các người đã là người của tam tiểu thư, phải chấp nhận sự thật này, em sẽ không bạc đãi mọi người nên mọi người đừng cứ mãi mang cái đáng về này nữa. Em rất ghét, được không?"

Tất cả dường như hơi hoảng sợ trước thái độ của tam tiểu thư, đến Hàn Phong đang nhai com ngấu nghiến liền mắc nghẹn mà ho sặc sụa, nước mắt dàn dụa tu ừng ực ly nước lạnh, đỏ mặt mà thờ hờn hển như người hấp hối.

Dù đáng vẻ của tam tiểu thư có hơi hách dịch, nhưng chẳng hiểu sao trong tim mọi người lại có một dòng nước ấm chảy qua, dù bọn nó còn là con nít nhưng bọn nó hiểu được, đây là sự ấm áp của tình thương gia đình.

Á Khôi mỉm cười, vươn tay gạt phần nửa phần trứng ốp la của mình mà sót qua cho tam tiểu thư, tam tiểu thư ngạc nhiên, nhưng bắt gặp đôi mắt kiên quyết kia thì mềm lòng mà ăn hết phần trứng đó. Thậm chí cô còn giúp tất cả rót nước, đáng vẻ này làm Gia Phong cảm động đến chảy nước mắt, liền tục rên rì: "Nhà có con gái lớn a.." Làm tất cả bật cười vui vẻ.

"Gia Phong anh ăn nhanh vậy coi chừng nghẹn chết đó."

"Gia Phong, cậu nên uống nước đi!"- giọng Lý Khải nhẹ nhàng vang lên.

"Tôi nghĩ cậu ta sẽ bị sặc chết đó."- Lý Nghi

"Kiến Hy, anh muốn ăn rau không?"

"Hàn Phú, cảm anh bắt Kiến Hy ăn rau, trẻ nhỏ kén ăn không tốt."

Bữa cơm diễn ra trong không khí ấm áp vui tươi, cho đến khi tam tiểu thư yên vị đang ngồi yên lành trên ghế tán gẫu với Hàn Phú và Á Khôi thì nhận được một tin tức trời đánh, mà sau khi nhận xong tin này mặt của tam tiểu thư triệt để tái xanh đến không thể tái hơn được nữa, nhìn bóng dáng thon dài từng bước bước lên bục giảng trước sự cung kính của giáo viên, tam tiểu thư liền hiểu, mình và Gia Phong chết chắc rồi..

Bạn đang đọc truyện *Chồng Nhỏ Nuôi Từ Bé (Lão Công Nuôi Từ Bé)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10-2: Ngoại truyện

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngoại truyện 1:

Có một ngày tam tiểu thư đang đi dạo thì nghe tiếng khóc tê tâm liệt phế sau gốc cây, cô tò mò tiến đến thì bắt gặp Á Khôi đang ngồi khóc,, cô tò mò hỏi

"Sao đó?"

Á Khôi lắc đầu, vẫn khóc rầm rức.

"Cậu bị sao?"

Á Khôi càng khóc to hơn, nước mắt chảy ướt khuôn mặt nhỏ nhắn làm tam tiểu thư đau lòng.

"Nói tớ nghe, sao thế?"

Tam tiểu thư ôm Á Khôi vào lòng vỗ về, lúc này người trong lòng cảm mảnh giấy đưa cho tam tiểu thư, đáng về lên án gay gắt.

"Gia Phong bảo hôm nay cậu hôn nó."

"Á, chỉ là hôn má thôi. Tớ thua nó trong cá cược nên phải làm vậy."

Á Khôi lắc đầu, nước mắt lại chảy ra, tam tiểu thư quýnh quá, ngay lúc không biết nên làm sao thì tay liền hành động.

Cô ôm Á Khôi vào, đặt lên đó môi đỏ sưng một nụ hôn nhẹ, Á Khôi trừng mắt ngơ ngác nhìn tam tiểu thư, tam tiểu thư mê luyến buông tay ra, cười bỉ ổi nói

"Cậu khóc nữa là tớ ăn cậu đấy!"

Á Khôi đỏ mặt, không biết làm sao, liền đưa người ra phía trước, ôm lấy tam tiểu thư ịn môi lên trong sự hoảng sợ của người nào đó....

Chương 2

Có một ngày tam tiểu thư hẹn đại ca ra sau vườn đánh nhau, vì tam tiểu thư sắp thi lấy đai đen rồi, đại ca vừa ra chiều, tam tiểu thư đã bị đánh cho văng ra.

Xung quanh là tiếng tru như mẹ chết cha chết của Gia Phong, còn có cả tiếng ré lên của Lý Khải và Kiến Hy, tiếng khóc lóc của Á Khôi, ôi trời sao mà đau đầu thế, đại ca ra chiều vậy là cực kỳ nhẹ rồi.

Cho đến khi có một đạo quang ảnh phóng nhanh đến, tập kích Ái Liên Thành làm cậu bạn ngã lăn ra rên ỉn ỏi. Nhìn thân người đang chắn trước mặt, tam tiểu thư cảm động ôm tim

"Hàn Phú a!"

Hàn Phú với dáng vẻ xông pha "trừ gian diệt ác" lúc này đang hăng hái bẻ đốt ngón tay, tất cả đều mang một bộ dạng hâm mộ nhìn cậu làm cậu hãnh diện mà hếch mũi lên trời, Hàn Phú sau khi đến đây đã được Tư Đình dẫn đi tập võ, tư chất tốt nên tiếp thu rất nhanh, sau mấy tháng không ngờ đã

vượt ra tam tiểu thư rồi.

"Thằng kia! Để nó tự tập, nó sắp thi rồi không thể lơ là"- Liên Thành từ dưới đất bò dậy, đỏ mặt vì thẹn mà quát lớn.

"Không được!"- Hàn Phú cực ngầu nói một câu –" Cô ta yếu quá, tôi đấu với anh!"

"... "

Ngoại truyện 3:

Có một ngày tam tiểu thư thấy hai anh em Lý Nghi và Lý Khải đang lén lả lén lút giấu gì đó sau gốc cây, nghi có gian tình, tam tiểu thư mang bộ dạng "bất kê thông dân" mà xông đến định hỏi cho ra nhẽ.

"Giấu gì đó, đưa ra mau!"- Tam tiểu thư hét lên.

"KHông được!"- Cả hai che lấp, giấu đi cái bọc màu hồng sau lưng. Điều này càng làm tam tiểu thư đỏ mặt điên tiết, muốn tìm cây đánh cho hai kẻ đầu bả này một trận.

"Mau lên không em đánh hai người bây giờ!"

Chưa nói dứt, tam tiểu thư đã tức giận nhào đến, đẩy ngã Lý Khải, dẫn lấy cái bọc trong tay Lý Nghi và xé ra, tức thì mấy bức thư màu trắng màu xanh màu hồng như mưa mùa thu rơi ra như núi, chất đầy một ngọn nhỏ. Tam tiểu thư tức giận, thư tình sao, hai kẻ đáng chết dám thông dâm với nhau này.

Cô cầm một cái lên, đọc kỹ: "Gửi bạn Ái Tư Đình."

"Minh thích bạn đã lâu, hôm nay mình đứng đợi bạn ở gốc cây hòe sau trường, không gặp không về!"

Những bức thư sau đó cũng cùng một nội dung, chỉ là khác người gửi, bảo sao cô luôn ganh tỵ bọn Lý Khải có thư tình nhưng học tử của cô tuyệt nhiên lại không hề có một lá nào làm cô luôn miệt than phiền! Nhưng vấn đề đó không quan trọng, quan trọng là ánh mắt lên án của Lý Nghi và ánh mắt giận hờn đỏ lên của Lý Khải đang làm tim tam tiểu thư chết dần đi...

Tối nay e rằng không ngủ chung hai người được rồi...

--- -----

Ngoại truyện 4:

Có một ngày tam tiểu thư thấy Kiến Hy ôm về một con vịt xấu xí, đáng vẻ chịu đựng kia làm tam tiểu thư ghen tỵ dâng trào, đã có tam tiểu thư đây còn trông nui nọ? Không biết tốt xấu, con vịt xấu như quỷ kia mà cũng ham, không để tam tiểu thư vào mắt? Thế là tam tiểu thư mang tâm tình muốn bóp chết con vịt kia đi lại gần đó, hùng hổ nói.

"Gi đâu?"

"A con này?"- Kiến Hy cười đến thập phần vô tư, ngốc ngếch gãi đầu nói – "Anh thấy nó giống em nên đem về. Nhìn ngộ ha?"

"...."

Ngoại truyện 5:

Một hôm Gia Phong vác xác đến, ôm lấy tam tiểu thư rên rỉ.

"Tư Đình a Tư Đình, khi nào em mới cho anh làm chính phi* đây?"

"Ồ việc đó"- Tam tiểu thư mặt không đổi, mỉm cười nói – "Anh thì chỉ xứng làm thông phòng* thôi!"

"... "

Gia Phong ôm mặt thét lớn chạy về nhà, còn đôi dùng dải lụa trắng treo cổ tự vẫn, nháo đến nỗi làm lão mẹ phải xách roi đến tìm tam tiểu thư quật cho mấy cái làm cô ôm mộng chui vào lòng Lý Khải thét gào đình tai nhức óc. Cô ghét Tống Gia Phong a!!

*Chính phi: Vợ cả, người có đại vị cao nhất, là vợ được cưới hỏi đăng hoàng và nắm quyền trong phủ.

*Thông phòng: Là thị nữ chỉ dùng để "phóng tiết" cho các thiếu gia công tử. Không hề có tình yêu hay tình thương trong đó. Địa vị cực kỳ thấp, ngang hàng với tỳ nữ.

□

Hôm nay, 21:17

Ngày tham gia: 05.05.2015, 21:29

Mymyouray

Tuổi: 15

Lớp phó văn thể mỹ **Bài viết:** 101

Được thanks: 116 lần

Điểm: 9.98

Re: [Hiện đại - NP] Chồng nhỏ nuôi từ bé - Hy Như - Điểm 10

Truyện sẽ mở lại vào ngày 4/9. Xin ý kiến để "xây dựng lại" chuyên mục đọc truyện

Chương 11:

Hôm nay Tư Đình nhất định là đầu bị cửa kẹp, chân giẫm trúng phân, ra khỏi nhà không xem trước tử vi nên mới xui xẻo mà chọn cái ngày này ngồi nghiêm chỉnh trong lớp.

Nếu nói trên đời này ngoài Gia Phong ra tam tiểu thư sợ ai nhất, thì chính là tên nhóc Bạch gia, không phải sợ, nhưng tên nhóc này chính là mối tình đầu đầu trong sáng của tam tiểu thư. Khó tránh khỏi làm trái tim mong manh của tam tiểu thư nhói lên từng cơn a....

Tam tiểu thư mở hơi lạnh rơi đầy đầu, thấy bằng quang của mình lại đau, cô đau đón nhìn bóng dáng thon dài, cao gần bằng giáo viên chủ nhiệm kia bước vào, mái tóc màu nâu được cắt gọn gàng, da trắng, khuôn mặt đẹp như tạc và đôi mắt hạnh đầy tình tứ kia làm lũ con gái trong lớp la hét inh ỏi cả lên.

Dù sở hữu bộ dáng như thế nhưng trong tên nhóc này thoát nhìn thập phần thật thà, nhìn không ra dáng vẻ nào phù hợp với bộ dáng đó. Nhất là cái nụ cười ngượng ngùng kia của nó, ôi chao vẫn như hôm nào a...

Chủ nhiệm viết tên thằng nhóc lên bảng, thi thoảng còn đỏ mặt mà nhìn trộm thằng nhóc làm tam tiểu thư trề môi, bà cô của tôi ơi, bà đã bốn mươi tuổi rồi, đừng có mà đi kiểm phi công trẻ chứ...

Đôi mắt tam tiểu thư vẫn mở to, thờ thờ nhìn tiểu tử Bạch gia gần ngay trước mắt mà thờ dài, không biết nó còn nhớ mình không nhỉ? Cô thì cô nhớ lắm a, thời gian đúng là tàn nhẫn, còn đầu cái đáng về ngại ngùng đùng phát đỏ mặt bỏ chạy của người yêu khi xưa?

Phía bên kia, Gia Phong dường như cũng giật mình mà đánh rơi cây bút, bộ dạng phải nói là kinh hãi thể tục không thể nào tả được, đương nhiên rồi, trong mắt thiếu gia Tống Gia Phong thì tiểu tử Bạch gia chính là tình địch mạnh nhất! Bởi vì nếu nói bọn Lý Khải tam tiểu thư là tình yêu bảo vệ, thì tiểu tử Bạch gia chính là mối tình đầu mà tam tiểu thư liên tục nhớ đến a!

Không được, tại sao nó đang ở bên Nhật mà trở về rồi?

Tại sao nó không cứ luôn bên đó đi a! Trở về làm cái chi?

"Ừ thì, em giới thiệu với các bạn đi!"- Chủ nhiệm đẩy mắt kính, đỏ mặt thẹn thùng nói, thi thoảng cố tình huych vai vào tay của cậu nhóc làm cậu cũng hết hồn mà lui về sau, đáng về phải nói là muốn nôn mửa nhưng cố gắng kiềm chế a.

"À... Minh.."- Bạch Minh Vũ đỏ mặt, ấp úng nói – "Minh tên là Bạch Minh Vũ, mình bảy tuổi, mới từ Nhật trở về nên chưa thể nói rành tiếng Trung được, mong các bạn giúp đỡ!"- Bạch Minh Vũ mặt đã đỏ như gấc rồi, đáng về quả nhiên là được giáo dục ở Nhật từ nhỏ, vừa nói xong là cúi đầu thật sâu làm cho mấy đứa bạn đầu sợ hết hồn, liên tục hét lên: "Tôn trọng tôn trọng a, bạn học Bạch, đừng làm như vậy!"

Bạch Minh Vũ gật đầu ngược mặt lên, nhất thời liền bốn mắt nhìn nhau với tam tiểu thư lúc này đang núp một bên, hai mắt cậu trừng to, mồm há ra như có thể nhét vừa một cái trứng ngỗng, phá hủy hết hình tượng đẹp trai rồi, nhưng không đợi tất cả mọi người ngạc nhiên thì chuyện bất ngờ đã xảy ra, trong lúc tam tiểu thư đang trốn sau lưng Á Khôi thì Minh Vũ đã xông đến, nắm lấy hai vai tam tiểu thư hét lớn: "Cậu! Cậu chính là cái đứa nhóc ở bữa tiệc ngày đó phải không? Tôi biết cậu mà, mau trả tôi sợi dây chuyền mau!"

"Sợi.. sợi dây chuyền gì cơ?" – Tam tiểu thư mặt đen như đất nòi, đáng về bị bắt tại trận áp a ập ứng không dám đối mặt với Minh Vũ, đáng về này càng làm Minh Vũ chắc chắn con bé này chính là cái đứa ngày đó ăn cắp dây chuyền của cậu.

"Tôi không đùa đâu! Mau trả cho tôi, sợi dây đó là vật đính ước của ba mẹ tôi, mất nó sau này tôi sẽ không lấy vợ được, mau trả cho tôi đi!"- Bộ dạng đẹp trai kia lúc này đã tái đi trong thấy, rõ ràng vẫn là một đứa nhóc muốn khóc mà khóc không được, mắt đỏ lên liên tục gào thét, tiếng Trung với tiếng Nhật trộn lẫn với nhau làm tam tiểu thư mặt dần ra không hiểu cái chi.

"Này, cậu mau buông Tư Đình ra đi!"- Gia Phong xông tới tách hai người ra, mày nhăn lại trách móc nhìn Minh Vũ. Bộ dạng như con cọp con hổ cố gắng tỏ ra nguy hiểm nhưng hiển nhiên nhìn cậu non quá, không nhìn ra nét uy hiếp nào với người đối diện

"Tôi nhận ra cậu!"- Minh Vũ chỉ tay vào Gia Phong nói – "Cậu đi chung với nó ngày đó phải không, tại sao cậu thấy nó lấy đồ của tôi mà không ngăn lại, hai người là đồng phạm hả?"

Minh Vũ quả không hổ danh được giáo dục từ nhỏ ở Nhật, từng câu từng chữ nói năng hùng hồn rành rọt dù nói chưa sành và còn chen lẫn tiếng Nhật nhưng cũng đủ làm gan của Gia Phong bị bóp cho xẹp lép, thẳng học đáng thương xanh mặt không trả lời lại được, chỉ biết nghiêng răng nghiêng lợi mà nhìn Minh Vũ, tại sao nó đi rồi lại còn trở lại? Tại sao? Quả nhiên không phải là thứ tốt lành gì mà.

Lúc này Gia Phong chỉ đành quay sang tìm tam tiểu thư cầu cứu, nhưng bên cạnh đã trống trơn, tam tiểu thư lợi dụng trong lúc mọi người đang ồn ào náo nhiệt thần không biết quỷ không hay mà trốn đi mất, im ru không tiếng động, Gia Phong không biết, Minh Vũ cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tất cả im lặng ngơ ngác nhìn mấy trang giấy trên bàn tam tiểu thư bị gió thổi bay đi, bay đi, bay đi mất tiêu.

Lúc này tam tiểu thư đang nắm lấy tay Á Khôi chạy hòng học ra khỏi lớp, vì đang là giờ trên lớp nên không gian xung quanh im lặng không một tiếng động, thi thoảng có tiếng náo nhiệt ồn ào phát ra từ các lớp nhưng hành lang thì cực kỳ vắng lặng.

Á Khôi không hiểu chuyện gì, thấy tam tiểu thư chạy cái cũng chạy theo luôn, tam tiểu thư lúc này đầu óc đã bị sự hoảng sợ vay lấy rồi, tại sao cậu ta lại ở đây cơ chứ! Không được, tạm thời cô và Á Khôi phải lánh đi, nhất định không để nó lấy lại sợi dây chuyền.

Chạy sao mà lại chạy tới lớp của Hàn Phú, thật ra lúc đầu Hàn Phú được xếp chung với lớp của tam tiểu thư nhưng không biết tên nhóc Gia Phong dùng cái thủ đoạn gì làm đổi hết cả danh sách lớp, Hàn Phú bị đẩy sang lớp Gia Phong còn Gia Phong thì thay thế thẳng bé làm tam tiểu thư nổi điên cần nhân tận mấy ngày.

Người ta bảo trong cái họa có cái may, cái khó có cái khôn, ai bảo tam tiểu thư đầu óc như trái nho? Trong những trường hợp này tài ba của cô quả thật được bộc phát cực kỳ cao.

Tam tiểu thư mặt không đổi tim không đập, mở cửa lớp Hàn Phú ngao nghể bước vào, tay nắm Á Khôi đang xanh mặt một bên, nhìn lớp học đang chăm chú nghe giảng vì sự xuất hiện của "ngoại nhân" mà im thin thít, cô giáo Đào đang giảng hăng say liền yên tĩnh, nhúm mày hỏi: "Tư Đình, em đi đâu đây?"

"Cô giáo, thầy Trương bảo danh sách lớp em có sự thay đổi rồi ạ, cô đang dạy tiết Văn à? Em cũng có đăng kí môn văn nhưng bên lớp kia đã đủ số lượng, cô có thể cho em học ké một tiết được không ạ?"

Cô giáo Đào với tấm lòng người mẹ, thấy tam tiểu thư bỗng nhiên chịu học thì nước mắt chan hòa, cô đỏ mắt liên tục gật đầu nói: "Ừ ừ, em với bạn xuống cúi lớp ngồi đi, cô cũng mới bắt đầu giảng bài thôi, có đem theo tập vở không?"

"Có ạ!"

Cô giáo càng hài lòng gật đầu: "Tốt. Vậy chúng ta bắt đầu học thôi."

Tam tiểu thư tránh đi đôi mắt xoi mói của Hàn Phú, cùng Á Khôi dúi nhau xuống cúi lớp, lôi cái bàn dự phòng trong lớp ra, phủi cho sạch bụi rồi cả hai cùng ngồi xuống, lôi đồng tập đã dự phòng ra rồi giả vờ chăm chú nghe giảng bài, thậm chí tam tiểu thư còn bí ối chụp lấy hộp bút của Hàn Phú mà dùng vì cô đã quên đem theo đồ dùng học tập rồi.

Hàn Phú thở dài lắc đầu bất lực, quá quen rồi nên chỉ biết câm nín mà mặc kệ.

Á Khôi cũng ngại ngại nhìn Hàn Phú, cậu bị lôi vào chuyện này cũng là điều bất đắc dĩ không muốn, nhưng xem tam tiểu thư trong lúc nguy khốn cũng không quên bỏ mặc cậu làm cậu rất vui, phút chốc thân thể của cậu liên kê sát vào người bên cạnh, cười ngốc ngếch một mình.

Cô giáo Đào giảng cực kỳ hăng say, phần vì hôm nay là ngày đầu tiên lên lớp, phần vì hôm nay có tam tiểu thư nên cô càng dùng hết chất xám và sự nhiệt huyết của mình mà giảng dạy, còn "tốt bụng" liên tục kêu tam tiểu thư đứng lên giải bài tập làm cô liên tục nhúm mày than thở.

Tiết này quả thật là cực hình với tam tiểu thư, nếu là bình thường thì cô đã ngủ luôn trong tiết rồi, nhưng cô là đang đóng kịch để trốn tránh Bạch Minh Vũ a, nên không thể để cô Đào có ấn tượng xấu được, sau này còn phải lợi dụng tiết của cô mà trốn nữa. Cô Đào, em xin lỗi!

Mấy chục phút dài như cả thế kỷ cuối cùng cũng kết thúc, tiếng chuông réo lên inh ỏi, học sinh la hét khắp nơi dọn tập vào cặp chuẩn bị ra chơi, riêng tam tiểu thư thì cứ cựa nựa mãi chưa muốn ra khỏi lớp, cô ngại lắm, sợ tên nhóc kia đòi lại dây chuyền nữa.

"Mau đi, còn ăn cơm!"- Hàn Phú khó chịu nhúm mày nhìn người nào đó mặt xám mày tro vẫn mãi ngồi ở một chỗ chưa chịu đi, rốt cuộc vì đã quá đói rồi nên cậu đành nắm cổ áo tam tiểu thư mà lôi xềnh xệch về lớp mặt cho sự kháng cự gay gắt này kia.

Á Khôi thở dài, đi phía sau cầm theo tập vở của cả hai mà liên tục lắc đầu, tam tiểu thư sao mà cứ khoái gây nghiệt thế, đang yên đang lành không muốn mà cứ thích tạo thêm việc cho các cậu.

Tam tiểu thư giầy dựa một hồi đành chịu thua, khóc như mưa khi đứng trước cửa lớp, mãi mà không muốn đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Nhỏ Nuôi Từ Bé (Lão Công Nuôi Từ Bé)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Hôm nay Tư Đình nhất định là đầu bị cửa kẹp, chân giẫm trúng phân, ra khỏi nhà không xem trước tử vì nên mới xui xẻo mà chọn cái ngày này ngồi nghiêm chỉnh trong lớp.

Nếu nói trên đời này ngoài Gia Phong ra tam tiểu thư sợ ai nhất, thì chính là tên nhóc Bạch gia, không phải sợ, nhưng tên nhóc này chính là mối tình đầu đầy trong sáng của tam tiểu thư. Khó tránh khỏi làm trái tim mong manh của tam tiểu thư nhói lên từng cơn a....

Tam tiểu thư mở hờ lạnh rơi đầy đầu, thấy bàng quang của mình lại đau, cô đau đón nhìn bóng dáng thon dài, cao gần bằng giáo viên chủ nhiệm kia bước vào, mái tóc màu nâu được cắt gọn gàng, da trắng, khuôn mặt đẹp như tạc và đôi mắt hạnh đầy tình tứ kia làm lũ con gái trong lớp la hét inh ỏi cả lên.

Dù sở hữu bộ dáng như thế nhưng trong tên nhóc này thoát nhìn thập phần thật thà, nhìn không ra dáng vẻ nào phù hợp với bộ dáng đó. Nhất là cái nụ cười ngượng ngùng kia của nó, ôi chao vẫn như hôm nào a...

Chủ nhiệm viết tên thằng nhóc lên bảng, thi thoảng còn đỏ mặt mà nhìn trộm thằng nhóc làm tam tiểu thư trề môi, bà cô của tôi ơi, bà đã bốn mươi tuổi rồi, đừng có mà đi kiểm phi công trẻ chứ...

Đôi mắt tam tiểu thư vẫn mở to, thững thờ nhìn tiểu tử Bạch gia gần ngay trước mắt mà thờ dài, không biết nó còn nhớ mình không nhỉ? Cô thì cô nhớ lắm a, thời gian đúng là tàn nhẫn, còn đâu cái dáng vẻ ngại ngùng đung phất đồ mặt bỏ chạy của người yêu khi xưa?

Phía bên kia, Gia Phong dường như cũng giật mình mà đánh rơi cây bút, bộ dạng phải nói là kinh hãi thế tục không thể nào tả được, đương nhiên rồi, trong mắt thiếu gia Tổng Gia Phong thì tiểu tử Bạch gia chính là tình địch mạnh nhất! Bởi vì nếu nói bọn Lý Khải tam tiểu thư là tình yêu bảo vệ, thì tiểu tử Bạch gia chính là mối tình đầu mà tam tiểu thư liên tục nhớ đến a!

Không được, tại sao nó đang ở bên Nhật mà trở về rồi?

Tại sao nó không cứ luôn bên đó đi a! Trở về làm cái chi?

"Ừ thì, em giới thiệu với các bạn đi!"- Chủ nhiệm đẩy mắt kính, đỏ mặt thẹn thùng nói, thi thoảng cố tình huyếch vai vào tay của cậu nhóc làm cậu cũng hét hồn mà lui về sau, dáng vẻ phải nói là muốn nôn mửa nhưng cố gắng kiềm chế a.

"À... Minh."- Bạch Minh Vũ đỏ mặt, ấp úng nói – "Minh tên là Bạch Minh Vũ, mình bảy tuổi, mới từ Nhật trở về nên chưa thể nói rành tiếng Trung được, mong các bạn giúp đỡ!"- Bạch Minh Vũ mặt đã đỏ như gấc rồi, dáng vẻ quả nhiên là được giáo dục ở Nhật từ nhỏ, vừa nói xong là cúi đầu thật sâu làm cho mấy đứa bàn đầu sợ hết hồn, liên tục hét lên: "Tôn trọng tôn trọng a, bạn học Bạch, đừng làm như vậy!"

Bạch Minh Vũ gật đầu ngược mặt lên, nhất thời liền bốn mắt nhìn nhau với tam tiểu thư lúc này đang núp một bên, hai mắt cậu trừng to, mồm há ra như có thể nhét vừa một cái trứng ngỗng, phá hủy hết hình tượng đẹp trai rồi, nhưng không đợi tất cả mọi người ngạc nhiên thì chuyện bất ngờ đã xảy ra, trong lúc tam tiểu thư đang trốn sau lưng Á Khôi thì Minh Vũ đã xông đến, nắm lấy hai vai tam tiểu thư hét lớn: "Cậu! Cậu chính là cái đứa nhóc ở bữa tiệc ngày đó phải không? Tôi biết cậu mà, mau trả tôi sợi dây chuyền mau!"

"Sợi.. sợi dây chuyền gì cơ?" – Tam tiểu thư mặt đen như đất nòi, dáng vẻ bị bắt tại trận áp a ấp úng không dám đối mặt với Minh Vũ, dáng vẻ này càng làm Minh Vũ chắc chắn con bé này chính là cái đứa ngày đó ăn cắp dây chuyền của cậu.

"Tôi không đùa đâu! Mau trả cho tôi, sợi dây đó là vật đính ước của ba mẹ tôi, mất nó sau này tôi sẽ không lấy vợ được, mau trả cho tôi đi!"- Bộ dạng đẹp trai kia lúc này đã tái đi trong thấy, rõ ràng vẫn là một đứa nhóc muốn khóc mà khóc không được, mắt đỏ lên liên tục gào thét, tiếng Trung với tiếng Nhật trộn lẫn với nhau làm tam tiểu thư mặt đàn ra không hiểu cái chi.

"Này, cậu mau buông Tư Đình ra đi!"- Gia Phong xông tới tách hai người ra, mày nhăn lại trách móc nhìn Minh Vũ. Bộ dạng như con cọp con hổ cố gắng tỏ ra nguy hiểm nhưng hiển nhiên nhìn cậu non quá, không nhìn ra nét uy hiếp nào với người đối diện

"Tôi nhận ra cậu!"- Minh Vũ chỉ tay vào Gia Phong nói – "Cậu đi chung với nó ngày đó phải không, tại sao cậu thấy nó lấy đồ của tôi mà không ngăn lại,

hai người là đồng phạm hả?"

Minh Vũ quả không hổ danh được giáo dục từ nhỏ ở Nhật, từng câu từng chữ nói năng hùng hồn rành rọt dù nói chưa sành và còn chen lẫn tiếng Nhật nhưng cũng đủ làm gan của Gia Phong bị bóp cho xẹp lép, thẳng hóc đáng thương xanh mặt không trả lời lại được, chỉ biết nghiêng răng nghiêng lợi mà nhìn Minh Vũ, tại sao nó đi rồi lại còn trở lại? Tại sao? Quả nhiên không phải là thứ tốt lành gì mà.

Lúc này Gia Phong chỉ đành quay sang tìm tam tiểu thư cầu cứu, nhưng bên cạnh đã trống trơn, tam tiểu thư lợi dụng trong lúc mọi người đang ồn ào náo nhiệt thân không biết quý không hay mà trốn đi mất, im ru không tiếng động, Gia Phong không biết, Minh Vũ cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tất cả im lặng ngơ ngác nhìn nẩy trang giấy trên bàn tam tiểu thư bị gió thổi bay đi, bay đi, bay đi mất tiêu.

Lúc này tam tiểu thư đang nắm lấy tay Á Khôi chạy hồng học ra khỏi lớp, vì đang là giờ trên lớp nên không gian xung quanh im lặng không một tiếng động, thi thoảng có tiếng náo nhiệt ồn ào phát ra từ các lớp nhưng hành lang thì cực kỳ vắng lặng.

Á Khôi không hiểu chuyện gì, thấy tam tiểu thư chạy cái cũng chạy theo luôn, tam tiểu thư lúc này đầu óc đã bị sự hoảng sợ vay lấy rồi, tại sao cậu ta lại ở đây cơ chứ! Không được, tạm thời cô và Á Khôi phải lánh đi, nhất định không để nó lấy lại sợi dây chuyện.

Chạy sao mà lại chạy tới lớp của Hàn Phú, thật ra lúc đầu Hàn Phú được xếp chung với lớp của tam tiểu thư nhưng không biết tên nhóc Gia Phong dùng cái thủ đoạn gì làm đổi hết cả danh sách lớp, Hàn Phú bị đẩy sang lớp Gia Phong còn Gia Phong thì thay thế thẳng bé làm tam tiểu thư nổi điên cần nhân tận mấy ngày.

Người ta bảo trong cái họa có cái may, cái khó có cái khôn, ai bảo tam tiểu thư đầu óc như trái nho? Trong những trường hợp này tài ba của cô quả thật được bộc phát cực kỳ cao.

Tam tiểu thư mặt không đổi tìm không gặp, mở cửa lớp Hàn Phú ngao nghể bước vào, tay nắm Á Khôi đang xanh mặt một bên, nhìn lớp học đang chăm chú nghe giảng vì sự xuất hiện của "ngoại nhân" mà im thin thít, cô giáo Đào đang giảng hăng say liền yên tĩnh, nhủ thầm hỏi: "Tur Đình, em đi đâu đây?"

"Cô giáo, thầy Trương bảo danh sách lớp em có sự thay đổi rồi ạ, cô đang dạy tiết Văn à? Em cũng có đăng kí môn văn nhưng bên lớp kia đã đủ số lượng, cô có thể cho em học ké một tiết được không ạ?"

Cô giáo Đào với tấm lòng người mẹ, thấy tam tiểu thư bỗng nhiên chịu học thì nước mắt chan hòa, cô đỏ mắt liên tục gật đầu nói: "Ừ ừ, em với bạn xuống cũi lớp ngồi đi, cô cũng mới bắt đầu giảng bài thôi, có đem theo tập vở không?"

"Có ạ!"

Cô giáo càng hài lòng gật đầu: "Tốt. Vậy chúng ta bắt đầu học thôi."

Tam tiểu thư tránh đi đôi mắt xoi mói của Hàn Phú, cùng Á Khôi dắt nhau xuống cũi lớp, lôi cái bàn dự phòng trong lớp ra, phui cho sạch bụi rồi cả hai cùng ngồi xuống, lôi đồng tập đã dự phòng ra rồi giả vờ chăm chú nghe giảng bài, thậm chí tam tiểu thư còn bị ồ ịch lấy hộp bút của Hàn Phú mà dùng vì cô đã quên đem theo đồ dùng học tập rồi.

Hàn Phú thở dài lắc đầu bất lực, quá quen rồi nên chỉ biết câm nín mà mặc kệ.

Á Khôi cũng ngại ngần nhìn Hàn Phú, cậu bị lôi vào chuyện này cũng là điều bất đắc dĩ không muốn, nhưng xem tam tiểu thư trong lúc nguy khốn cũng không quên bỏ mặc cậu làm cậu rất vui, phút chốc thân thể của cậu liên kê sát vào người bên cạnh, cười ngốc ngếch một mình.

Cô giáo Đào giảng cực kỳ hăng say, phần vì hôm nay là ngày đầu tiên lên lớp, phần vì hôm nay có tam tiểu thư nên cô càng dùng hết chất xám và sự nhiệt huyết của mình mà giảng dạy, còn "tốt bụng" liên tục kêu tam tiểu thư đứng lên giải bài tập làm cô liên tục nhủ thầm than thở.

Tiết này quả thật là cực hình với tam tiểu thư, nếu là bình thường thì cô đã ngủ luôn trong tiết rồi, nhưng cô là đang đóng kịch để trốn tránh Bạch Minh Vũ a, nên không thể để cô Đào có ấn tượng xấu được, sau này còn phải lợi dụng tiết của cô mà trốn nữa. Cô Đào, em xin lỗi!

Mấy chục phút dài như cả thế kỷ cuối cùng cũng kết thúc, tiếng chuông reo lên inh ỏi, học sinh la hét khắp nơi dọn tập vào cặp chuẩn bị ra chơi, riêng tam tiểu thư thì cứ cụt nự mãi chưa muốn ra khỏi lớp, cô ngại lắm, sợ tên nhóc kia đòi lại dây chuyện nữa.

"Mau đi, còn ăn cơm!" - Hàn Phú khó chịu nhíu mày nhìn người nào đó mặt xám mày tro vẫn mãi ngồi ở một chỗ chưa chịu đi, rốt cuộc vì đã quá đói rồi nên cậu đành nắm cổ áo tam tiểu thư mà lôi xềnh xệch về lớp mặt cho sự kháng cự giãy nảy kia.

Á Khôi thở dài, đi phía sau cầm theo tập vở của cả hai mà liên tục lắc đầu, tam tiểu thư sao mà cứ khoái gây nghiệt thế, đang yên đang lành không muốn mà cứ thích tạo thêm việc cho các cậu.

Tam tiểu thư gầy dựa một hồi đành chịu thua, khóc như mưa khi đứng trước cửa lớp, mãi mà không muốn đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Nhỏ Nuôi Từ Bé (Lão Công Nuôi Từ Bé)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Tam tiểu thư đứng run rẩy trước cửa lớp, hai chân liên tục giật theo điệu lambada, mặt cô tái xanh và đỏ bừng như trái gấc, thẹn thùng a, chưa sẵn sàng gặp lại tiểu bánh bao nha...

“Nhanh lên nào!”- Hàn Phú mất kiên nhẫn, vuron tay đẩy mạnh tam tiểu thư vào lớp, chân trái vừa bước vào tam tiểu thư đã mang bộ dáng ăn trộm, nhìn quanh ngó quất một hồi và thẳm thở phào nhẹ nhõm, hoàn hảo, bánh bao không có đây.

Chắc là lại đi tìm mình rồi... Tam tiểu thư tự nhủ.

Tam tiểu thư cả người tràn đầy bất an mơ hồ, cắn răng trừng Á Khôi, hy vọng thẳng nhóc mau mau dẹp tập nhanh một chút hộ cô để cô mau chóng chạy ra khỏi cái nơi ngột ngạt này.

Tam tiểu thư đang suy nghĩ đến việc sẽ chuyển lớp, chuyển sang lớp Hàn Phú thì sao nhỉ? Cô giáo Đào là một người dễ dụ a...

Một góc khác, Gia Phong đỏ mặt hồi hộp, liếc mắt úy khuất nhìn tên con trai mặt non cao hơn mình nửa cái đầu đang nắm cổ áo cậu lôi đi sên sệt, chất giọng ngoại quốc lơ lớ kia liên tục cảm râm: “Mau đi, tôi phải tìm được con nhỏ đó, cậu biết nó ở đâu thì mau dẫn tôi đến đó!”

“Tôi nói này đại ca à, dù sao cũng là sợi dây chuyền rẻ tiền, cậu muốn bao nhiêu cái tôi sẽ gửi xe tải đến nhà lấp đầy cái bồn cầu nhà cậu, cần gì đây dọa chúng tôi thế chứ...”- Gia Phong rên rỉ lẫn lộn giấy dựa muốn trốn thoát, bắt đầu giở trò con nhà giàu ra mà trù quên người trước mắt. Nhưng cậu đã đoán sai, Minh Vũ sinh ra từ nhỏ ở Nhật Bản, thừa hưởng sự giáo dục nghiêm khắc của nước bạn nên cậu sẽ không dễ dàng bị đồng tiền quyến rũ, huống hồ trong mắt cậu, sợi dây chuyền đó quý giá vô cùng...

“Cầm cậu nói thế!”- Minh Vũ gần nhẹ, hất văng Gia Phong ra rồi hét lớn, đôi mắt ảm ập nước trái ngược với khuôn mặt điển trai trưởng thành kia làm Gia Phong ngỡ ngẩn, chợt nhận ra mình vừa xúc phạm đồ vật người khác, trong lòng bỗng len lỏi một sự ân hận nhỏ bé.

“Sợi dây chuyền đó là tín vật đính ước của ba mẹ tôi! Sau này nó sẽ truyền lại cho vợ tôi, cả hai người hợp lực lấy mất nó làm gia đình tôi sầu não mấy năm nay rồi...”- Nói tới đây giọng Minh Vũ nghèn nghẹn, nước mắt chảy chan hòa lên khuôn mặt trắng nõn, từng cái hức hức nhỏ nhẹ vang lên làm Gia Phong bỗng cảm thấy nặng nề vô cùng, con trai sao mà hồ tì là khóc thế...?

“Thôi được rồi.”- Gia Phong thờ dãi chống tay lồm cồm bò dậy, phúi phúi mái tóc vàng bị dính bụi, bất lực nói – “Con bé đó chỉ loanh quanh gần đây thôi, nếu gặp được nó tôi sẽ bảo nó trả cho cậu.”

Thật tình Ái Tư Đình ơi là Ái Tư Đình, em có bao giờ xem lại xem em đã tạo cái nghiệt gì chưa? Mà có bao giờ tự thân em dọn dẹp đâu, toàn phải có anh phía sau lau chùi sự ô uế em để lại, em không thương anh thì cũng tha cho anh chứ.

“Cảm ơn cậu!”- Bạch Minh Vũ lúc này mới nở một nụ cười tươi như ánh mai, dẫu cho xung quanh là hoa khoe sắc thắm cũng không thể nào che đi được vẻ đẹp kìa của cậu, Gia Phong hơi đỏ mặt, trừng mắt niệm “Sắc tức thì không không tức thị sắc”, tên này tại sao lại giống con gái thế cơ chứ, giờ thì đã hiểu tại sao con bé kia lại nhất quyết van cậu cướp cái tín vật gì đó của người ta, còn mề neho quấy một trận ở bữa tiệc kia làm cậu và gia đình Ái gia không thể chôn mặt được.

Bên này là khung cảnh hai cậu bé lên kế hoạch tóm gọn người nào đó, còn con người vô tâm nào đó đang trái ôm mỹ nhân phải ấp thiếu nữ, khung cảnh thấp phàn méo mó làm lũ học sinh xung quanh nhìn cô với rất nhiều đôi mắt khác nhau. Có ganh tỵ, coi thường, hâm mộ,... Nhưng Tư Đình không quan tâm, đúng là rảnh hơi rồi việc mới đi soi mói cô.

Một bên, Á Khôi gấp từng thớ thịt heo nóng hôi hổi, bên trong còn có chút ít mỡ và màu hồng của thịt làm tất cả thèm nhỏ dãi, Á Khôi bỏ vào chén tam tiểu thư, đẩy nhẹ tay cô thúc cô ăn nhanh.

Bên kia là Kiến Hy đang hoảng sợ nhìn lũ con gái đang quay xung quanh mình,đứa nào đứa nấy ré lên như vịt đực: “Anh Kiến Hy!”, một đồng hồ lớn đè mỹ thiếp của tam tiểu thư chính giữa làm cô xót xa nhìn sang, nhưng thôi kệ, ai mượn đi học mà đối xử tốt với đứa con gái khác quá làm chi? Cô mặc kệ!

Lại nhìn sang đối diện, Lý Nghi đang mỉm cười giảng bài gì đó cho một đám cô nương phía sau, hoa đào văng tung tóe, hưng cho tam tiểu thư muốn ới, nhìn cái khuôn mặt hưng tình của con bé đó, tam tiểu thư bất chợt muốn nhếch mép cười,người ốm có, người gầy có, người béo có, quả nhiên hai người này là hai cây nam châm mà, người của tam tiểu thư mà cũng đám đưng, có nên nhốt họ trong nhà không nhỉ?

Riêng Hàn Phú mặt dù có fân đầy, thậm chí còn đông nữa là đằng khác,nhìn sang đám đang ngồi phía xa cảm điện thoại chụp hình nó xem, nhưng do Hàn Phú nhìn âm lãnh quá nên mọi người ngại không dám giao tiếp, quả nhiên. Hàn Phú của chúng ta chỉ nên chơi với tam tiểu thư thôi, mất công lại bị con bé nào đó hốt thì tam tiểu thư cô lỗ mất.

Đang cười nói với Lý Nghi và Á Khôi thì bỗng nhiên đầu óc tam tiểu thư quay xảm, cả cơ thể rơi vào vòng ngực của ai đó. Nhưng chỉ có điều nó không phải là dạng mỹ nam ôm mỹ nhân như tam tiểu thư thường xem trên TV, người này vừa chop được tam tiểu thư liền dùng sức, quật ngã cô xuống đất làm bốn chi của tam tiểu thư chổng vó lên trời, mọi thứ diễn ra quá nhanh làm mọi người không kịp đề phòng, Lý Nghi làm rớt luôn miếng thịt đang ngậm trong miệng, Á Khôi đang uống nước thì phun ra còn Hàn Phú thì bị hứng hết nước mưa kia vào mặt.

Lũ con gái đang đu theo Lý Khải và Kiến Hy cũng giật mình mà lùi ra xa, tròn xoe mắt nhìn cái vị đang bị đè phía dưới kia đây giữa liên hồi, chỉ thấy ngồi trên người tam tiểu thư là một cô bé da ngăm đen, tóc được cột cao hoạt bát và ngũ quan thanh tú vô cùng, cô bé với đôi mắt tinh nghịch dùng chiêu thể võ Taekwondo mà mình luôn tự hào nhất mà chặn được hết đường lui của tam tiểu thư.

Nhưng chỉ thấy trong mắt tam tiểu thư lóe lên tia sáng, đai đen Karate không phải là vật để trưng bày đâu nha, một tay tam tiểu thư vòng ra phía sau thủ võ một chân hơi co lên mà đạp thẳng vô bụng cô bé nọ làm cô bé giật mình mà ngồi thẳng dậy, lập tức tam tiểu thư thoát được, uyển chuyển xoay một vòng mà dùng tay đánh vào ngực cô bé, hai chân tựa cái máy mà song cước liên tục làm cô bé kia chỉ biết nhủu mảy mà nhủu mảy, đưa hay tay lên chặn lại.

Hai người đánh nhau hăng say quá, không để ai vào mắt, mọi người đều run rẩy lùi ra một góc chừa lại cả cái căn teen rộng lớn cho hai kẻ kia vật nhau, bên ngoài, năm đứa nhóc ôm nhau run rẩy, riêng chỉ có Hàn Phú là ngửa tay ngửa chân muốn xông vào nhưng bị Ái Liê Thành đứng một bên thâm lau mồ hôi mà chặn lại, lần đầu tiên đại thiếu gia Liên Thành cảm nhận được trước mặt mình có hai con tê giắc đang hăng say chơi nhau, có ngu mới chạy lên can đó.

“Đừng đi.”- Liên Thành sống chết giữ Hàn Phú lại lắc đầu khuyên nhủ - “Hiện giờ hai đứa đó đánh nhau hăng say, một mình mảy chạy ra là bị tui nó bóp chết đấy!”

Rồi Liên Thành run rẩy ôm vai ngồi thụp xuống, như nghĩ ra một ký ức kinh khủng nào đó, anh bảo: “ Một đứa như tam tiểu thư chưa chắc mảy đánh lại, đằng này là hai con quý cái đó... TMD mảy đừng có dại!”

Lúc này, tam tiểu thư đang đánh nhau hăng say bỗng thấy trước mắt mình có một bóng dáng yêu kiều thon dài đang xông đến với vận tốc 80 km/h, tam tiểu thư giật mình, tiểu bánh bao?

Thấy tam tiểu thư phân tâm, cô bé kia nhếch mép lộ ra cái răng khểnh nhọn hoắt đáng yêu, một tay liền nhanh chóng chặn lại được tam tiểu thư, thân mình vòng sang sau mà đè tam tiểu thư xuống sàn nhà, đoạn dùng thế kẹp cổ mà ngăn không cho tam tiểu thư động đậy.

“Haha tiểu Đinh, khi đánh nhau với kẻ thù là không được phân tâm!”- Cô bé đó hào sảng phá lên cười.

Nhưng tam tiểu thư chỉ kịp trần trối nhìn cô bé trước mắt, rồi hai mắt nhắm lại, bộ dạng tắt thở lia đời.

Phía xa, tiếng reo vui của Gia Phong vang lên: “Ồ hô tiểu Nhã, cô bắt được con bé rồi sao?”

Ngay sau đó, Minh Vũ cũng chạy tới, bộ dạng hăng hái bắt kẻ phạm tội chạy lên giúp cô bé kia giữ chặt tam tiểu thư lại, hét lớn: “Gia Phong, mau lấy cho tôi sợi dây thừng!”

Gia Phong nghe thế cũng gật đầu chạy vào bếp kiểm dây, cô bé kia không hiểu chuyện gì đang xảy ra, giật mình nhìn sang phía người nào đó đang im lặng nằm, khẳng định là lại gây họa, chọc phải tên nào rồi đây, trông bộ dáng chắc là hái hoa tặc rồi bị phát hiện đây mà, nghĩ thế, tiểu Nhã nhếch môi phúc hắc cười, có trò hay xem rồi, sau đó cô giả vờ sợ hãi mà hét lên.

Tay cũng phối hợp mà lắc cái đầu như cái trống của tam tiểu thư điên cuồng.

“Tư Đinh, cậu đừng có hấp hối a!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Nhỏ Nuôi Từ Bé (Lão Công Nuôi Từ Bé)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Tam tiểu thư vờ chết, nín thở, tắt thở, ngưng thở, làm hết tất cả mọi cách cố thu cái thân lại thành một cái xác giữa những tiếng la hét xung quanh. Nhìn tam tiểu thư lúc này hết như một con gà chuẩn bị đem lên giàn mà thiêu, người người cảm phần... Nhưng có người lại không hiểu chuyện đó, vẫn nắm cái đầu của tam tiểu thư đáng thương mà lắc điên cuồng, nước bọt văng vào mặt cô, cả cơ thể thì không thể cử động được vì bị trói, rốt cuộc là tên điên nào trói cô vậy?

“Tư Đinh ơi tỉnh mau.”- Tiểu Nhã vẫn hăng hái gào thét vào mặt tam tiểu thư, hét rằng nếu như không lòi cô từ trong mộng dậy thì không chịu thua vậy. Rốt cuộc tên điên nào đá cô té xuống vậy?

“Hàn Phong chưa được, mau lấy thêm một cộng dây nữa trói chân nó lại, cẩn thận nó gãy!”- Rốt cuộc tên điên nào xem tam tiểu thư là con chó vậy?

Lúc này cả cơ thể liền bị sờ mó, sờ mó, lên, lên trên nữa, bàn tay kia đang có xu hướng đi lên thêm tí tí nữa thì tam tiểu thư hết chịu nổi, cô dù sao vẫn là một cô bé đáng yêu bảy tuổi chưa hiểu sự đời nha, không thể bị người ta ăn đậu hủ một cách dễ dàng như thế chứ!

Vì thế, tam tiểu thư hé hé con mắt nhỏ như mắt thỏ ra, đáng về lão liên đây ranh mãnh kia lúc này muốn học máu tại chỗ! Chuyện gì đây? Là đang mở hội bàn tròn hay sao a! Tại sao khung cảnh thật giống trông Bao Công xử án?

Lúc này tam tiểu thư được người ta cho ngồi dựa vào cái ghế mũ màu xanh, cả cơ thể chần chịt dây thừng hết như đòn bánh mà thím Giáp hay cột lại, thê thảm vô cùng! Miệng thì bị băng keo bịt kín và xung quanh là quân lính đứng đầy hai bên, khung cảnh đầy uy nghiêm làm tam tiểu thư bị hoa mắt nghĩ mình vừa phạm phải trọng tội không thể tha thứ được.

Nhìn sang bên kia nơi Á Khôi đang nép vào người Lý Khải và trở mắt nhìn mình, tam tiểu thư cố trung ra đôi mắt lúc này đã híp lại thành một đường chỉ đáng thương hề hề ra hiệu, cô biết trong nhóm thì Á Khôi là dễ mềm lòng nhất, huống hồ cậu luôn đi theo cô nên tình cảm có phần trội hơn những người còn lại.

Nhưng trái với khuôn mặt tâm can đau đớn nước mắt tràn lan kia thì Á Khôi chỉ khe khẽ thở dài mà lắc đầu, dáng vẻ bất lực kia làm tam tiểu thư nháy mắt như uống phải hai can thuốc Bắc, xanh lè cả mặt như quả mướp khô.

Phía đối diện là bánh bao nhỏ và Hàn Phong đang ngồi, dáng vẻ uy nghiêm hết như ông cụ non với xung quanh là dàn “bảo kê” toàn gái và gái đang hung dữ trừng mắt nhìn mình, vậy ra tam tiểu thư đã gây nghiệt thật à? Tại sao đầu óc trái nhò lại cả nhớ gì cả...

Khuôn mặt như họa trước mắt lúc này đang nhần nhần mi tú, cầm khúc gỗ trên tay vỗ cái bẹp lên mặt bàn làm tam tiểu thư giật nảy mình muốn rút hàm, lũ nhóc xung quanh thì liú lười nuốt nước bọt lui ra. Chỉ thấy Lý Nghi đang đứng cạnh tiểu Nhã lúc này đang nhếch miệng mà lèm bèm gì đó mà: “Á à có người gặp xui rồi...”, này này, tam tiểu thư cô nghe thấy nhá, không giúp thì thôi xin đừng bỏ đá xuống giếng tội tam tiểu thư...

“Ái Tư Đình, người đã biết tội mình chưa?”

Bánh bao nhỏ gằm lên, giọng nói vang xa như tiếng chim vàng anh bị bẻ giọng tuổi dậy thì làm mấy bà thím nhiều chuyện trong bếp ngó ra dòm lom lom làm bánh bao nhỏ đỏ mặt mà ho khù khụ, nhưng cậu vẫn không quên mục đích trời “phạm nhân” trước mắt của mình nên vẫn nghiêm nghị mà trừng mắt to nhìn tam tiểu thư.

Một bên Hàn Phong bị kéo theo cái trò chơi này thì mặt xám mày tro liên tục thở dài xoa xoa mi tâm đau nhức, muốn lấy cái quần đội lên quá...

“Bầm... bầm đại nhân, thảo dân đã phạm phải lỗi gì?” – Đã diễn là diễn cho trót, tam tiểu thư mang tấm lòng nhân hậu của người mẹ không muốn phá hỏng giấc mơ làm Ảnh Đế của bánh bao nhỏ, muốn giữ chút thể diện cho cậu nên cô rất không tình nguyện mà phối hợp theo cái kịch bản Bao đại nhân xử án này.

“Người ăn trộm dây chuyền của ta, lại trốn sự truy nã! Ái Tư Đình người còn lời gì để nói?”- Bao tiểu bánh bao đỏ mặt mà gắt, có lẽ vì quá tức mà khuôn mặt nhỏ nhắn kia cũng căng cứng lên, dáng vẻ muốn ăn tươi nuốt sống làm lũ tam tiểu thư như bị cuốn lại không sao thoát lên được lời nào.

Một bên, Lý Khải giật giật ống tay áo Ái Liên Thành, dáng vẻ tò mò như mấy bà thím hóng chuyện trong xóm mà dè dặt hỏi: “Vụ gì thế?”

Ái Liên Thành thở dài, một tay cố rút ra khỏi một bà chị lóp trên đang quần lấy, một bên thì than nhẹ: “Chẳng phải là bày mưu lấy dây chuyền của người ta rồi bị tìm tới tận cửa sao? Con bé này, chỉ toàn gây chuyện thị phi.”

Lý Khải trừng lớn mắt đáng vẻ không tin được nhìn Ái Liên Thành, chốc chốc lại liếc tam tiểu thư, nhìn bộ dáng thất vọng tràn trề của Lý Khải mà tam tiểu thư như bị chọc cho lòng lỗ chỗ, lại bắt gặp khuôn mặt tựa tiểu phi tiêu của Lý Nghi và tiểu Nhã tam tiểu thư lại càng nghiến răng nghiến lợi.

Hai cái tên chết tiệt này, vô nhân tính như vậy a!!

“Đại nhân oan uổng a!!! Thảo dân thật là bất đắc dĩ nên mới...”

“Cầm mồm!”- Gậy gỗ lại gõ cái bẹp làm lũ dân xung quanh hét hồn rě lên, quả nhiên xung quanh toàn sao hạng A, đến diễn mà cũng nhập tâm, chỉ thiếu điều hô to “Này Vũ...” nữa thôi là thành một kịch bản hoàn chỉnh rồi.

“Người xúi giục Hàn Phong vô tội đánh lạc hướng ta! Lại còn giờ trò lấy đi bảo vật gia truyền nhà ta lại còn hồ ngôn xảo ngữ! Người biết tội chưa?”

Tam tiểu thư cảm thấy ngứa ngáy toàn thân, đáng vẻ bánh bao nhỏ đáng yêu làm tam tiểu thư nhin mà không nhào lên hôn cho một trận, bánh bao nhỏ, nếu em muốn diễn thì gia sẽ chiều em đến cùng! Chỉ khác là lúc này tam tiểu thư hết như trần trỗng trước mặt lũ người trước mắt vậy, tia X-ray của lũ con gái kia liên tục càn quét thân già của tam tiểu thư làm cô khóc không ra nước mắt, này mấy đứa kia! Tam tiểu thư cô đây không hề bắt nạt Minh Vũ của các người nha... oan uổng quá đi.

“Tốt nhất là dùng tượng hình với nó, hoặc là phơi nắng và dề ra ngũ mã phanh thây!”- Tiểu Nhã sung sướng khi có người gặp họa, đáng vẻ hăng hái hết như cừu nhân giết cha của cô ta được cho lên giàn treo cổ, cô bé liên tục dề ra một loạt hình phạt trung cổ vớ va vớ vẩn gì đó, kích thích não bộ người ta thật đấy, càng làm lòng người lạnh lẽo a....

“Tâm ta thanh bạch rõ ràng, dù cho có ngũ mã phanh thây hoặc sét đánh chết cũng không hổ thẹn với lương tâm...”

Xung quanh có vài tiếng hức hức vang lên, Tư Đình hãnh diện mỉm cười, quả nhiên tam tiểu thư cô đây xứng đáng nhận giải Ảnh Hậu.

“Vậy thì có thể đem đốt hết quyển Album chụp trộm bọn tôi của cô ta không?”- Lý Nghi tốt bụng đề nghị, xấu xa cười như không cười nhìn tam tiểu thư.

Tam tiểu thư nháy mắt mặt xanh lét như tàu lá chuối, đáng vẻ như cha chết mẹ chết mà gào to.

“Đại nhân, thảo dân nhận tội, xin người đừng đem đốt sinh mạng của thảo dân!”

Một tiếng gào tê tâm liệt phế này làm các thím đang ăn cơm phải bị ối mửa, đang uống nước thì sặc đến nước chảy ra từ mũi, làm lũ con gái hoảng sợ rên lên ừ ừ làm tiểu Nhã buồn nôn, làm Á Khôi giật mình rung rung muốn nhào lên ôm tam tiểu thư nhưng bị Lý Khải giữ lại, làm Kiến Hy lúc này đang háo hức thảo luận với Hàn Phú nào đó cũng giật thót mà chen chúc chui vào hóng chuyện, Kiến Hy, này giờ anh chui ở cái xó xỉnh nào vậy? Còn nữa Hàn Phú, cậu có thể ngưng gặm cái đùi gà mà quan tâm Tam tiểu thư một chút không...? Cậu làm tam tiểu thư cô đau lòng quá...

“Mau kể hết tất cả mọi chuyện ra, cho mọi người tường tận!” Bao tiểu bánh bao hét lên.

“Minh Vũ Minh Vũ, tép tép lại...”- Hàn Phong lên tiếng nhắc nhở.

Bánh bao đỏ mặt ho nhẹ cười hi hi rì rầm: “Xin lỗi, bị lạm phim quá, tối qua tôi thức khuya xem phim nên...”

Tôi nhìn Hàn Phong, bỗng nhiên cảm thấy thẳng thớm này quả thật rất giỏi trong việc làm tụt mood người khác. Đánh cho tiểu bánh bao đang hăng say phải rớt dài.

Tam tiểu thư miếu máo, mặt nhăn như đít khi mà rì rầm rên rì: “Thưa đại nhân, đại nhân người đẹp như hoa, mi mục thanh tú đại lượng đại bi hân là không nên chấp nhận với tiểu nhân...”

“Chát!”- Tiếng gõ mộc lại vang lên làm lỗ nhĩ tam tiểu thư co lại.

“Nhân chứng Hàn Phong, mau khai báo!”- Tiểu bánh bao tức giận, bộ dáng rên sất không thành thép mà ra lệnh cho thẳng bé đáng thương ngồi bên cạnh, chỉ thấy Hàn Phong ề một tiếng chán nản, vò tóc mà chẹp chẹp miệng, không tình nguyện lười biếng kể.

“Ngày X tháng X năm nào đó... tam tiểu thư nói với thảo dân rằng đại nhân mi thanh mục tú, dung mạo tựa thiên tiên hạ phạm làm tâm tam tiểu thư xao động, muốn trao đổi tín vật đính ước với đại nhân nhưng lòng con gái yếu đuối không tiện ra mặt, nhờ thảo dân lại đánh lạc hướng đại nhân để cô ta giả vờ va trúng đại nhân mà chụp lấy sợi dây chuyền đại nhân sơ ý làm lộ ra...”

Lời nói hùng hồn, xảo biện cứng rắn một câu lời tam tiểu thư đang co như một miếng thịt khô ra ánh sáng, tức thì mọi ánh mắt khinh bỉ đều đổ dồn vào tam tiểu thư làm cô ngượng ngùng cười hi hi cúi đầu chẹp miệng, Kiến Hy thì hâm mộ hét lớn: “Hàn Phong, cậu thật sự quá tuyệt!” Á Khôi thì trừng mắt đau thương nhìn tam tiểu thư, mắt mỹ nhân rom rom nước mắt tang thương lên án làm tam tiểu thư chột dạ cúi đầu, tiểu Nhã thì xoay qua nói với Lý Nghi: “Xem kia, đã bảo nó không tốt lành gì.” Lý Nghi trừng tiểu Nhã cười bảo: “Tôi đã biết từ lần đầu gặp cô ta rồi.” Lý Khải thì khe khẽ lắc đầu nào nề nhìn tam tiểu thư chả biết nói gì còn mọi người xung quanh thì ồ lên xào xáo bàn tán.

“Không ngờ cóc ghê lại muốn ăn thịt thiên nga...”- Đâu đó có tiếng nghị luận vang lên. Này này, ít ra tam tiểu thư cô đây cũng phải một con cóc tròn trĩnh mềm mại đẹp để né, cóc ghê cái bà cô nhà cậu!

Nhìn dáng vẻ hung hãn của tam tiểu thư, cái người vừa lên tiếng chê cô là cóc ghê liền chột dạ lui đi mất, chừa lại là những tiếng bàn tán lên án gay gắt tam tiểu thư làm cô buồn đến thối cả ruột.

“Haiz, trời cao có mắt a, đáng đồ tử đáng bị trừng trị nghiêm khắc...”- Ái Liên Thành lắc đầu khe khẽ than thở, dáng vẻ này làm mọi người xung quanh khinh bỉ trề môi, xì, cả anh cả em đều giống nhau mà nói ai, chỉ có nhị tiểu thư đứng đắn người người hâm mộ là không quản mấy chuyện này thôi a, nhìn người ta xem, tốt đẹp bao nhiêu thì hai anh em nhà này đúng là lương tâm chó gắp mất rồi...

“Xét thấy tam tiểu thư thành khẩn khai báo, suốt bao nhiêu năm qua bảo quản bảo vật gia truyền tốt nên tạm tha cho lần này, nhưng phải trả lời dây chuyền cho ta và nghiêm khắc răn đe trước dân chúng làm gương...”

“Thảo dân... tuân chỉ...”- Tam tiểu thư khe khẽ lên tiếng, giả hoạt trong mắt chột lóe lên nhưng rất nhanh bị cô che đi, chỉ thấy sau đấy tiểu Nhã phóng đến thảo dân ra cho tam tiểu thư, còn tốt bụng đỡ cô đứng dậy, nom thời gian ra về sắp đến và trò hay cũng đã tàn nên mọi người liền tàn mắt mà về lớp chuẩn bị, duy chỉ có tam tiểu thư và mọi người thì quyết định cúp tiết, cô tức giận bẻ tay đánh thùm thụp vào bụng làm tiểu Nhã ôm bụng mà cười hắc hắc.

“Tên xấu xa nhà cậu, không giúp tam tiểu thư tở thì thôi còn bỏ đá xuống giếng, xem hôm nay tở thu thập cậu!”

Tiểu Nhã liên tục ôm bụng né tránh, cười nắc nẻ mà than: “Haha, nếu không nhờ cậu thì làm sao tở có trò vui để mà xem? Quả nhiên muốn xả stress thì chỉ cần gặp Tư Đình là giải quyết được.”

“Đồ khôn, tở là thú tiêu khiển của cậu a.”- Người nào đó tức giận ré lên, nhưng sau đó thì tay liền bị Á Khôi nắm lấy, tam tiểu thư không nỡ nhìn đôi mắt trách móc kia đang rung rung, chỉ hơi cúi đầu mà nói: “Dù sao cũng là tuổi thơ trẻ trâu, cậu không cần để bụng...”

Á Khôi suy nghĩ một tí rồi cũng gạt đầu, bô thí cho tam tiểu thư một nụ cười như hoa làm tam tiểu thư ảm áp nhếch môi, đúng là trẻ nhỏ dễ nuôi trẻ con dễ dụ a...

Hàn Phú lúc này đã ăn xong đĩa cơm, trong lúc mọi người nháo nhào thì đã lặng lẽ đem đĩa cơm đi rửa sạch, tốt bụng xếp lại cho các cô làm bếp làm các cô xúc động rên hừ hừ, còn cậu thì sau khi xong việc đã lặng lẽ ngồi đợi một bên từ lúc nào, nhưng để thấy lúc này chân cậu theo thói quen đang nhịp nhịp, một bộ dáng không kiên nhẫn.

Tội nghiệp các mỹ nhân của tam tiểu thư... nếu không phải vì dính phải kỳ án sợi dây chuyền kia thì có lẽ tam tiểu thư đã có thời gian mà quan tâm các ái

thiếp nhiều hơn. Yên tâm, tối nay về sẽ “bù” lại cho các em...

Lý Nghi đang ngồi trên xe lăn quan sát khung cảnh xung quanh chợt quay lại trừng mắt nhìn đôi mắt đang tỏa ra thứ ánh sáng dâm dục của tam tiểu thư mà lạnh gáy, giác quan thứ sáu a...

“Mà anh thắc mắc?”- Kiến Hy từ sau ôm chăm lấy cổ tam tiểu thư, cọ cọ như mèo con, dáng vẻ ngây thơ như đứa con nít ba tuổi mà hỏi – “Tại sao tiểu Đinh lại quen biết tiểu Nhã và Minh Vũ thế?”

Tam tiểu thư khẽ liếc cái người đang nói gì đó với Hàn Phong, lại mỉm cười hi hi nhìn tiểu Nhã đang đấu võ mồm với Lý Nghi mà bảo rằng: “Tiểu Nhã tên là Trương Liễu Nhã, là huynh đệ tri kỷ với em đây, dạo trước cả hai ghét nhau lắm, thường hẹn nhau đánh nhau cơ, đánh sao mà lời cả đại ca lúc ấy đang hóng chuyện ra đánh luôn làm lão sợ đến tận bây giờ cơ, sau đó thì chẳng hiểu sao mà bám nhau đến tận bây giờ...”

“Còn bánh bao nhỏ thì do...”

“Ái Tư Đinh!”- Chưa nhắc tào tháo tào tháo đã đến, bánh bao nhỏ ba chân bốn cẳng lạnh lẽo chắn ngang trước mặt tam tiểu thư, dùng chất giọng còn pha lẫn tiếng Nhật mà mỉm cười như xuân hoa đua nở mà nói – “Mau thực hiện lời hứa, trả dây chuyền cho tôi...”

Tam tiểu thư bị sát khí như có như không của tiểu bánh bao dọa cho sắc mặt trắng bệnh, toàn thân run cầm cập không khống chế làm Lý Nghi nhếch môi nói: “Không ngờ tam tiểu thư cũng có lúc chịu thua mỹ sắc...”

Tiểu mỹ nhân không cần ghen tị, chính em cũng làm con tim gia rạo rực đấy thôi... Chuyện tam tiểu thư cứng với ai chứ đối với mỹ nhân thì cung chiêu hết mực đến con chó con mèo còn biết, chuyện này em thông báo quả là thừa rồi...

Nhưng không ngờ làm cục cưng giận, tam tiểu thư chỉ hơi đẩy đẩy cục đá dưới chân, khung cảnh lúc này là một đám con nít đáng vẻ như hoa như ngọc đang chờ đợi xoi mói nhìn tam tiểu thư, chờ đợi cô lấy sợi dây chuyền làm dung nhan người nào đó tiểu tụy bấy lâu nay ra cho mọi người chiêm ngưỡng

Nhưng không ai để ý, đôi mắt tam tiểu thư hơi kè lên, ngừng đầu híp mắt thành một đường chỉ mà giao hoát nói: “Dây chuyền đó treo ở cành cây đằng kia...”- Dứt lời tam tiểu thư chỉ tay vào một cái cây to cách đó vài mét lúc này đang đong đưa nhẹ, trên một cành cây quả thật có một sợi dây nhỏ đang lơ lửng lắc lư, Minh Vũ bị cái cây mê hoặc, như bị thôi miên mà cười điên dại thơ thẩn đi nhanh về phía đó, miệng lầm bầm gì mà: “Cha mẹ... hai người có thể an tâm rồi...”

“Uis!”- Hàn Phong sờ sờ cánh tay đã lên da gà, hoảng sợ lùi bước nói – “Thằng nhóc này sao giống bị ma nhập thế?”

Tam tiểu thư vẫn giữ nguyên dáng vẻ nhếch môi không nói gì.

Tiểu Nhã thờ dài nói: “Khăng định lại...”

Liên Thành cup mắt đếm

“1...”

“2...”

“3...”

Từ xa, một tiếng thét kinh hãi vang lên, kèm theo một âm thanh bình bịch chạy trời chết của người nào đó, tiếng khóc thán sâu vang lên vang vọng cả căn tin, vang lên tới những lớp học làm thầy cô đang giảng bài phải ngưng phần mà trở mắt nhìn ra.

Lúc này, trong phòng bảo vệ, thám Tam bảo vệ tay cầm cây gậy dài, miệng gầm lên: "Là đứa nào lấy mất cái áo ngực của bà mau khai ra!!!"

Chúng nhân xung quanh hoảng hốt lao nhanh, người ôm ta ta ôm người tháo chạy, đến Lý Khai lần đầu tiên như gắn mô tơ trên chân đẩy xe lăn của Lý Nghi chạy như bay làm mọi người xung quanh nhìn muốn lé mắt, chỉ có Lý Nghi là muốn xùi bọt mép vì chạy quá tốc độ...

Lúc này mọi người mới suy nghĩ lại chuyện kỳ quái về Tư Đinh.

Tam tiểu thư đã lợi dụng thần không biết quỷ không hay mà lách đi.

Kiến Hy không biết.

Á Khôi không hay.

Mọi người chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Con bé này là học thuật độn thổ hay sao a!!!!!!

Đoạn trích nhỏ:

Lý Khai sau khi chạy như linh dương liền chậm chạp quay lại, nhìn người nào đó đang sa xầm mặt trước mắt mà hỏi: “Sao con bé lại gọi cậu là bánh bao

nhỏ thế?”

Hàn Phong ngập dài: “Do cậu ta lúc trước mặt tròn tròn trắng trắng nên con bé gọi là bánh bao.”

Tiểu bánh bao ủy khuất chui vào lòng Hàn Phong khóc rầm rức, chừa lại tiểu Nhã bắt lực thờ dài, Tư Đình a Tư Đình, cậu nuôi tiểu thiếp như thế nào mà gian tình mọc lên như nấm thế này... tuyệt đối đừng từ nữ chính ngôn tình thành nữ phụ đam mỹ a... nếu không bốn tiểu thư cũng không cứu được cậu...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Nhỏ Nuôi Từ Bé (Lão Công Nuôi Từ Bé)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Khi Ái Tư Đình lên năm, có một hôm lão cha và lão mẹ nhận được thiệp mời đến dự bữa tiệc sinh nhật của Bạch Kiến Tân, một trong những con rồng nắm trong tay 1/5 kinh tế của Trung Quốc, cùng với một con rồng khác là lão cha của tam tiểu thư và con rồng còn lại là lão mẹ của Tống Gia Phong, cả ba là những người có địa vị rất cao trong giới thương trường nên đương nhiên, bữa tiệc của Bạch Kiến Tân không thiếu những quan công chức trách nổi tiếng, mình tính ảnh Đế ảnh Hậu gì đó đều có mặt, nếu dùng từ theo cái lối suy nghĩ trái khoáy của tam tiểu thư để hình dung về bữa tiệc đó thì

Một câu: Bự

Hai câu: Hoàn tráng

Ba câu: Nhà có tiền

Mà đương nhiên, bữa tiệc của giới nhà giàu thì sẽ không thiếu bản mặt mo của Tống Gia Phong, Tống Gia Phong năm tuổi còn đang ở lứa tuổi ngây thơ, vận một cái yếm quần dài ngang đầu gối với xúng xính nào là bata, nào là tóc được vuốt gel, phải nói đã đáng yêu nay càng đáng yêu hơn. Khuôn mặt Tống Gia Phong mũm mĩm, tay chắc thịt nắm chặt cái váy màu hồng phấn của tam tiểu thư mà lạnh lùng lườm những người trước mắt.

Từ nhỏ Tống Gia Phong và tam tiểu thư đã cực ghét giới quý tộc này, phải nói rằng chỉ toàn hạng vuốt mông ngựa mà dựa hơi, hơn nữa họ đối xử tốt với cả hai người chẳng qua là vì muốn dựa vào chút thực lực của lão cha mà phát tài. Chứ lúc đó hai đứa con nít bé tí ti thì biết cái gì?

Nhiều đứa con nhà thế gia liên tục tìm cách mà bắt chuyện với hai đứa trẻ nôm "dễ dụ" trước mắt, nhưng trái lại đều bị hai khuôn mặt nghiêm nghị hù cho khóc la gọi cho gọi mẹ, phải gọi là hỗn loạn khôn cùng.

Cũng trong ngày đó, lần đầu tiên tam tiểu thư gặp được Bạch Minh Vũ, con trai độc nhất vô nhị của Bạch Kiến Tân, được người người nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa, thời điểm đó cả Bạch gia họ chưa dời sang Nhật Bản sống nên Bạch Minh Vũ vẫn là một đứa trẻ thuần Trung chưa hiểu sự đời.

Lý do mà Bạch Minh Vũ đáng thương bị tam tiểu thư "địa" thì phải kể đến cái hạng mục buồn chán của bữa tiệc, phát biểu của gia chủ.

Tam tiểu thư chán ngán ngồi trên cái ghế salon màu đỏ mà thờ dài não nề, khuôn mặt chảy xệ muốn rớt ra, bên cạnh là Tống Gia Phong đang nỏ con diên mà ăn bánh pudding, thẳng thót này đã mập bả sinh rồi, tại sao lại còn có cái tính háu ăn như thế chứ, để tam tiểu thư cô đi theo hầu chỉ muốn đem đồ ăn thồn hết vào họng nó.

Vì đây không phải là địa bàn của tam tiểu thư nên cô đành phải kiềm hết cái máu muốn phá phách của mình lại, nhìn mấy đứa con nhà vương trước mắt đang hi ha bàn luận xôn xao về gia đình mình, nào là nhà tao có một cái villa cạnh bãi biển, nào là ba tao có mười căn biệt thự trải dài biển, nào là má tao có một cái gia tài kho báu để giành cho tao bla bla bla, phải nói là "cuồng phong bão táp" chém chết tam tiểu thư (Ý chỉ là đang mỉa mai mấy thanh niên này nỏ đấy ạ ==))

"Tam tiểu thư, cô cũng nghĩ vậy phải không?"

"Hả?"

Bên cạnh không biết từ lúc nào đã xuất hiện một đứa con gái tóc đen được thắt bím đang nhìn nọt nhìn mình, đáng về chân chó kia làm tam tiểu thư thấy khinh bỉ trong lòng, nhưng do tam tiểu thư lúc này vừa thả hồn trôi theo nước mương nên nhất thời nghếch mặt ra không hiểu tại sao giờ đang nói gì.

"Tam tiểu thư cũng nghĩ đại thiếu gia của Bạch gia rất soái phải không?"- Đứa bé gái lại chớp chớp mắt đỏ mặt ngó về hướng khán đài, xung quanh tiếng nghị luận đồng tình của mấy tiểu thư xung quanh cũng vang lên không ngớt, tam tiểu thư lười biếng lia mắt về phía đó, nhất thời hai mắt hơi động, miệng há ra, thu hết đáng vẻ của mỹ nhân kia vào đáy mắt.

Chỉ thấy tiểu bánh bao với nước da trắng và mái tóc màu vàng lai lai do di truyền thì người mẹ gốc Pháp lúc này đang đỏ mặt núp một bên, nắm chặt váy của mẹ mà đề phòng nhìn những bà thím đang bu một đồng xung quanh đối khất nhìn mình. Tiểu bánh bao với đôi mắt màu xanh nhạt ngập nước cứ mãi cúi đầu không dám nhìn những người trước mắt, xem ra là một tiểu tử nhát cây rồi.

Bỗng dưng tam tiểu thư thấy tên nhóc này rất đáng yêu nên nổi hứng muốn trêu chọc một phen.

Tam tiểu thư định quay sang khêu Tống Gia Phong, nhưng khi thấy bộ dáng chết đói kia của người nào đó thì hắc tuyến roi đầy, bỗng dưng cảm thấy ông trời bất công ban cho người kia bộ dáng mê chết hoa cỏ mà cái dạ dày thì chả khác nào cái thùng rỗng, thật đáng thương!

"Gia Phong, anh có thấy cái thằng nhóc kia không?" Tam tiểu thư nhỏ giọng nhắc. Tống Gia Phong từ đồng hồ ăn ngốc đầu dậy, vươn tay chùi chùi mép miệng dính đầy socola làm tam tiểu thư hơi buồn nôn, cậu đưa mắt mà nhìn theo hướng tay của tam tiểu thư, thấy dáng vẻ như con chuột của người nào đó mà khinh thường hừ lạnh.

"Hừ, tương gì, chỉ là một thằng nhóc bám váy mẹ, tiểu Đinh, mắt thâm mỵ của em không phải là quá kém rồi chứ?"

"Xì, anh thì mắt thâm mỵ tốt quá chắc?"

"Nói cái gì cơ? Tốt xấu gì anh cũng là chồng tương lai của em đấy!"- Gia Phong tức giận bỏ một viên kẹo vào miệng, vừa nhai nhồm nhoàm vừa úy khuất nhìn tam tiểu thư.

"Vậy á? Vậy chắc mắt thâm mỵ của em cũng quá kém rồi!"

"..."

Tam tiểu thư mỉm cười đầy giả hoạt với Tống Gia Phong, sau đó cô liền leo xuống ghế, tiện thể bóc lấy người nào đó vẫn chưa chịu ngừng việc ăn uống lại mà kéo đi, Tống Gia Phong trừng mắt nhìn một bàn thức ăn đang dần dần trôi xa, nước mắt rơi đầy mà tìm đâu từng khúc.

"Tư Đinh, mẹ em bảo rằng nếu em còn quậy phá thì mẹ sẽ đánh em "- Tống Gia Phong tốt bụng nhắc nhở.

"Em có quậy phá đâu?"

"Chứ em tính làm gì?"

Tam tiểu thư không trả lời, bước chân vẫn vững vàng mà lời Tống Gia Phong đi nhanh lại gần tiểu bánh bao đang đứng một bên đang bối rối di di hai chân, hẳn là thằng nhóc bị cô lập rồi, trông đám vương tôn quý tộc xung quanh đang thèm khát nhìn tiểu bánh bao, tam tiểu thư bỗng dưng rất muốn bảo vệ đứa bé đáng thương này.

Phải biết lũ nhà giàu là lũ uống máu không gớm tay...

"Sao cậu đứng đây một mình thế?"- Một giọng nói non nớt vang lên đánh thức Bạch Minh Vũ từ trong mộng tỉnh dậy, cậu hơi hoảng sợ mà nhìn cô bé trước mắt lúc này đang mỉm cười đầy "thiện ý" nhìn mình.

"Tớ..."- Minh Vũ xấu hổ không dám trả lời.

Chỉ thấy tam tiểu thư hơi nheo mắt, thú vị nhìn một màn trước mắt.

"Cậu không chơi với tụi nó à?"- Tam tiểu thư chỉ tay về phía một bàn lúc nhúc toàn là con nít lúc này đang ngó sang đây, thì thầm bàn tán với nhau những lời gì đó, bộ dạng trông như thấy được một núi vàng trước mắt, tụi không chịu nổi.

"Không..."

"Vậy cậu muốn chơi với tụi tớ không?"- Tam tiểu thư tốt bụng mà đám ngực ra về chính nhân quân tử, thậm chí còn để cho tiểu bánh bao an tâm, cô quay sang tính lôi kéo Gia Phong thì mới phát hiện chỗ bên cạnh đã trống từ lúc nào...

Tam tiểu thư chậm chậm xoay mặt ra phía sau.

Gia Phong đang ăn...

Bò bít tết nóng hôi a...

Cái bao tử như cái trống...

Bỗng dưng tam tiểu thư rất muốn giết người, rất muốn bóp cổ thằng nhóc không hiểu phong tình vụn vặt kia.

"Ách... xem ra chỉ có thể chơi với tớ rồi..."

Tiểu bánh bao không trả lời, khuôn mặt trắng trắng cúi gầm xuống không ngẩng đầu, hẳn là định luật vạn vật hấp dẫn đang hút cái khuôn mặt đáng yêu kia, quả nhiên là một tiểu mỹ nhân dễ thẹn thùng...

"Đi!" tam tiểu thư đột ngột nắm lấy tay tiểu bánh bao, kéo mạnh đi về hướng của Gia Phong "Chúng ta sau vườn chơi đi!" Rồi không đợi tiểu bánh bao trả lời, chỉ kịp a một tiếng rồi cả hai liền dùng biện pháp mạnh cưỡng chế cái thùng phi kia mà lôi mạnh ra vườn (thật ra chỉ có một mình tam tiểu thư dùng

vũ lực).

"Gia Phong, anh không sợ miệng anh bị sâu mà em sợ cái bụng anh bị bẻ đó"

"Tiểu Đình, mẹ anh bảo anh đang phát triển"

"Phát triển? Cho em xin, anh ăn nhiều như thế còn không sợ bị hồng bụng, phát triển hả, phát triển cái đầu anh."

"Oa, nhưng mà anh thấy rất ngon mà... hương hồ ăn không no."

"Không no cũng phải ngừng, anh mà còn như thế lần sau đừng đi với em."

Nhìn hai kẻ trước mắt người một câu ta một câu cãi nhau chí chóe, Minh Vũ chỉ biết lặng thinh đứng một bên như người vô hình, im hơi lặng tiếng tới nỗi mà khi Gia Phong chợt đột ngột nhìn ra sau, thấy một bóng người đứng lù lù sau lưng mém tí hết to ngất xỉu rồi.

"Ê, này giờ quên mất tiểu bánh bao."

"Tớ..."

"Sao?"

"Tớ không phải tiểu bánh bao..."

Tam tiểu thư thú vị neho neho mắt, giọng nói kéo dài trên chọc hỏi: "Thế cậu tên gì?"

"Tớ tên Bạch Minh Vũ..."

"Ừm..."- Gia Phong đỏ mặt gãi gãi má, bẽn lẽn nói – "Tớ thấy tên tiểu bánh bao rất hợp với cậu, trắng trắng mập mập giống bánh bao."

Tam tiểu thư quay sang nhìn Gia Phong, nhìn lâu tới nỗi mà cậu chàng phải bối rối hỏi: "Sao thế?"

"Không có gì, chợt nghĩ nếu Minh Vũ là tiểu bánh bao thì chắc anh thành cái bánh trắng rồi."

"Phụt"

Sau lưng chợt vang lên một âm thanh kỳ lạ làm hai kẻ trước mắt quay phắt lại, chỉ thấy tiểu bánh bao nào đó đang ôm miệng đỏ mặt, hai vai run run, hẳn là cậu cảm thấy trò đùa này khá vui nên cứ cười khúc khích mãi thôi.

Tam tiểu thư thấy tìm mình nhữn ra như bún, dịu dàng hỏi.

"Vui lắm à."

Tiểu bánh bao không trả lời, chỉ gật gật đầu đồng ý, thỉnh thoảng còn lấy tay chùi đi vệt nước mắt vì cười quá hăng. Tam tiểu thư cũng nhếch miệng mà hiếp mắt nhìn mỹ nhân như hoa như ngọc trước mắt.

Sau lưng, Gia Phong nhìn hai người trước mắt, bỗng nhiên cảm thấy có nguy cơ bị mất vợ...

"Tiểu bánh bao, sợi dây chuyền đó..."- Tam tiểu thư vươn tay chỉ về phía sợi dây chuyền hình tỳ hưu trên cổ của Minh Vũ, tò mò hỏi.

Chỉ thấy Minh Vũ hơi giật mình, vội cầm lấy sợi dây chuyền lên ngắm nghía rồi nhẹ nhàng bảo: "Đây là vật gia truyền của nhà mình đấy!"

"Ồ? Thỉnh giáo cho?" Tam tiểu thư thích thú nhìn sợi dây chuyền tỳ hưu mà thăm than, quả nhiên là đá thật rồi. Sợi dây chuyền có màu lục nhạt, dưới ánh trăng phản chiếu thứ ánh sáng nhẹ nhàng huyền ảo, thậm chí còn nổi bật hơn cả sợi dây màu đỏ của nó, tam tiểu thư bỗng dưng nổi lòng tham, muốn lấy "tín vật" kia về làm tin, như mấy bộ phim truyền hình mà cô thường hay coi.

"Bố tớ bảo đây là báu vật được truyền từ thời cụ tổ cho các đời con cháu đó. Nếu như tớ thích ai chỉ cần đưa cho người đó thì sau này sẽ được trời cao phù hộ cho cả hai nên duyên..."

"Ồ. Có vẻ hay đấy..."- Tam tiểu thư trừng mắt nhìn sợi dây chuyền, trừng đến nỗi mà Gia Phong bên cạnh thầm khinh bỉ trong lòng, phì, làm như em trừng thì nó sẽ thuộc về em đấy. Cho xin đi, đây là tín vật đính ước người ta giành cho vợ tương lai, em lấy tư cách gì chứ.

Dù sao cậu cũng có thể cho tiểu Đình mượn mấy sợi...

Gia Phong thấy trong lòng hơi chua chua.

Trông mắt tam tiểu thư hơi xoay chuyển, tay theo thói quen khẽ gõ gõ trên mặt nền trắng toát, Gia Phong biết con bé này đang lên một kế hoạch gì đó, nhưng kế hoạch của tam tiểu thư chưa bao giờ tốt cả.

Tự nhiên thấy tội nghiệp cho tiểu bánh bao.

"Tiểu bánh bao, sợi dây đẹp quá, tớ có thể mượn đeo một tý không?"

"Nhưng..."

Minh Vũ hơi khó xử nhũn mày, hiển nhiên là không muốn, vì đây là đồ vật quan trọng, mẹ đã dặn không được tùy tiện đưa cho ai khác vì nếu mất thì sau này sẽ ế suốt đời.

Nhưng nhìn đôi mắt ngập nước lúc này đang trông chờ nhìn mình, bánh bao không nỡ từ chối, thế là dứt khoát tháo sợi dây ra giúp tiểu Dĩnh đeo vào cổ, còn thận trọng mà chỉnh chỉnh lại vì sợ dây rớt ra là toi.

"Đấy, sợi dây này quả nhiên rất đẹp mà."

Nhìn dáng vẻ cười hiếp mắt của cô bé trước mắt, Minh Vũ chỉ cảm thấy tim nhộn nhạo, đôi gò má hồng hồng lúc này vì vui vẻ mà càng đỏ hơn làm cậu muốn ngắt một cái.

Huống hồ cô bé còn đang đeo sợi dây chuyền...

Vợ à...

Không biết từ lúc nào, cánh môi mềm mại kia đã ịn lên đôi má hây hây trước sự kinh hoàng của Gia Phong và bất ngờ của tam tiểu thư, chỉ thấy Minh Vũ sau khi làm việc xấu xong thì đỏ mặt mà đứng bật dậy, quên luôn sợi dây chuyền mà lấp ba lấp bắp bảo

"Tớ... tớ... tớ..."

Tam tiểu thư lúc đầu có vẻ hơi sững sốt, nhưng rồi cô bỗng bật cười khúc khích mà từ mặt đất đứng dậy, phui phui bụi trên váy rồi lững thững bước đến gần tiểu bánh bao đang ngai ngừng một bên, hé môi mồm nói "Xem ra đây là nụ hôn chào theo kiểu phương Tây nhỉ?"

"Hả? À... Ừ đúng vậy!"- Tiểu bánh bao thở phào nhẹ nhõm, má lúm đồng tiền hiện ra gật đầu thật mạnh.

Nhưng rồi người trước mắt chẳng biết từ lúc nào đã đứng sát cậu, rồi mắt cậu trùng to, hương hoa lòn vòn ngay chớp mũi, trước trán mềm mềm ẩm ẩm, thì ra tam tiểu thư trong lúc tiểu bánh bao không để ý đã đặt lên trán cậu một nụ hôn, nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước nhưng đủ làm tim cả hai rộn ràng không thôi.

Chân đang kiễng hạ xuống, tam tiểu thư vòng tay sang sau lưng tinh nghịch nói "Nụ hôn chào tạm biệt!"

"Hả?"

Minh Vũ sững sờ quên cả trả lời.

Chỉ thấy kẻ bị bỏ rơi một bên Tổng Gia Phong lúc này bỗng dưng oa một tiếng khóc lớn, mà trào từ đầu ôm chặt tam tiểu thư làm cô tức ngực, mặt mày xanh lét đi vì khó thở.

"Không được! Tiểu Dĩnh là của anh, tiểu Dĩnh không được hôn đứa khác!"

"Này này, buông em ra!"

"Không buông!"- Gia Phong vẫn rống hống lên khóc lớn, làm náo động khuôn viên yên tĩnh, tiểu bánh bao hoảng sợ một bên không dám nhìn cả hai người. Trước sau cậu vẫn vì hai nụ hôn bất ngờ làm cho đầu óc mụ mị quên cả phản ứng rồi.

"Gia Phong!"- tam tiểu thư khẽ liếc mắt nhìn người nào đó đang thờ thẩn nhìn sang chỗ khác, cô vươn tay túm lấy Gia Phong đang khóc mà thì thầm gì đó, cậu chàng càng nghe mắt càng trùng to, cuối cùng vui vẻ ngừng khóc hỏi lại "Thật không?". Sau khi nhận được cái gật đầu chắc chắn của tam tiểu thư, cậu liền đi lại gần tiểu bánh bao trước sự sững sốt của tiểu bánh bao mà nói.

"Minh Vũ, trong nhà cậu có bánh nhân bí ngô không?"

"Hả?À có."- Minh Vũ nhất thời không hiểu tại sao mà Gia Phong lại hỏi chuyện này, nhưng nom dáng vẻ tham ăn lúc nãy của cậu chàng thì có vẻ là lại đói bụng rồi. Tiểu bánh bao đáng thương hề hề quay sang nhìn tam tiểu thư cầu cứu nhưng đôi lại chỉ là đôi mắt động viên của tam tiểu thư.

"Tớ sẽ ở đây đợi cậu."

Bất đắc dĩ, tiểu bánh bao và tiểu bánh trắng phải cùng nhau lê lét vào lại biệt thự, chưa vào thì thôi, vừa vào liền bị một đám người ló nhỏ bao vây chụp ảnh và nịnh nọt làm cả hai thở phì phò hết né phải tránh trái mới trốn ra được.

"Đấy này."- Minh Vũ cầm cái hộp đựng bánh bí ngô màu hồng trên tay đưa cho Gia Phong, mỉm cười đầy thiện ý bảo – "Bốn cái, cậu và... ách.... Cô bé kia mỗi người hai cái nhé."

"Ờ... Thôi cho tớ hết được không?"- Gia Phong rên rỉ ôm hộp bánh không buông, thử thương lượng với tiểu bánh bao.

"Không được!"- Tiểu bánh bao nghiêm mặt, tính giành lại hộp bánh – "Nếu không thì trả tớ."

"Không được!" Gia Phong sống chết ôm ghì lấy hộp bánh, cuối cùng đành thở dài thỏa hiệp – "Được rồi..."

Lúc này thì bên ngoài, tam tiểu thư từ bên ngoài chạy xồng xộc vào như gà chạy, thở hổn hển thét lên: "Gia Phong, anh hai kêu hai mình về, chị hai vừa được tặng nguyên một con gà rừng, còn đang đợi chúng ta về ăn đấy!"

"Hả? thật không, không được, về, về mau, không thì hai người họ ăn hết mất."

Vừa nghe nhắc đến đồ ăn thì Gia Phong như bị trét thêm mấy ký xăng dầu, hăng hái mà toan bỏ chạy ra bên ngoài, bỏ lại tiểu bánh bao với khuôn mặt ngờ ngác chưa hiểu gì đang xảy ra.

"Tiểu bánh bao, xin lỗi cậu, bọn tớ phải về rồi..."—Tam tiểu thư "khó xử" mà nhìn người trước mắt, đáng vẻ thập phần đáng thương.

"Hả... được rồi."- Tiểu bánh bao như chú chó nhỏ bị bỏ rơi, buồn thiu mà cúi gầm mặt xuống, lại khôi phục đáng vẻ bẽn lẽn như lúc đầu, trông như cô vợ nhỏ bị bỏ rơi làm tam tiểu thư thấy như mình vừa làm chuyện sai, nhất thời bối rối không dám nhìn.

Lúc tiễn cả hai ra cổng, nơi xe hơi đã đậu sẵn, tiểu bánh bao bỗng dung nắm lấy tay tam tiểu thư, đỏ mặt khàn khàn hỏi: "cậu.. cậu sẽ tới chơi nữa chứ?"

"Được thôi!"- Tam tiểu thư mỉm cười, vờn ngón út ra – "Móc nhé?"

Hai ngón tay nhỏ nhắn lồng vào nhau, một lời hứa được lập ra, nhưng chỉ có tiểu bánh bao là nhớ được lời hứa đó, còn kẻ vô trách nhiệm kia sau khi phải sạch quan hệ liền triệt để quên đi.

Mãi cho đến khi chiếc xe đã đi xa, tiểu bánh bao vẫn bần thần đứng ngẩn mãi, trên miệng là nụ cười vẫn chưa tan, buổi tiệc cũng đã tàn, cho đến khi bảo mẫu từ bên trong chạy xồng xộc ra nắm lấy tay tiểu bánh bao mà than: "Thiếu gia này giờ cậu ở đâu thế? Làm vụ kiểm cậu một bờ hơi tai."

"Xin lỗi vú, con mãi chơi với bạn quá mà quên mất."

"Ồi chào, thiếu gia có bạn sao?" Vú Trang tò mò hỏi, mắt xéch lên, phải biết rằng bình thường tính tình thiếu gia khá hướng nội, không bao giờ dám giao du với ai, hơn nữa tính thiếu gia khá nhút nhát nên cậu dường như ít có một người bạn nào.

Nghe thiếu gia có bạn, vú Trang bỗng nhiên rất vui.

"Á!!!!!"- Tiểu bánh bao đi được nửa đường bỗng hét lên.

"Sao thế?"- Vú Trang cũng hoảng hốt, quay phác lại ôm chặt tiểu bánh bao lo lắng hỏi.

Chỉ thấy trên khuôn mặt điển trai kia, từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống, nhìn đáng thương vô cùng, tiểu bánh bao vờn tay sờ cổ, đau lòng nói: "Sợ đây chuyện..."

Trên xe, người nào đó vừa gây ra tội ác vẫn chẳng mấy may quan tâm đến nữ nhân đang đứt từng khúc ruột mà chỉ biết cãi nhau với tiểu bánh trắng trước mắt.

"Không phải em bảo nếu anh giúp em đánh lạc hướng nó em sẽ hôn anh sao?"- Tiểu bánh trắng khi thế bưng bưng nói.

"Không có!"- Tam tiểu thư mặt không đổi tim không đập đổi trắng thay đen.

Tiểu bánh trắng đáng thương xệ má, bỗng dung khóc ré lên, ỳ khuất chỉ trích "Rõ ràng em bảo nếu anh... hức... đánh lạc hướng thằng nhóc đó thì em sẽ hôn anh."

"Hả? Con nói gì cơ?"- Liễu Khuê ngồi ở băng ghế trước đang nghe nhạc quay xuống hơi sừng sốt hỏi. Tam tiểu thư giật mình bật chặt mồm của cái tên trước mắt, sợ nó xò ra hết là bẽ việc.

"KHông có gì đâu mẹ!"

"Ồ, hai đứa lại giấu mẹ chuyện gì phải không?"- Liễu Khuê xầu xa mỉm cười hỏi, đôi mắt đầy ám muội mà kéo qua kéo lại trước mặt hay tên nhóc kia.

"Làm gì có! Gia Phong, anh còn muốn ăn gà không?"

"Hả, muốn!" Nhắc đến đồ ăn là tiểu bánh trắng liền quên đi tất cả, khôi phục lại bộ dạng cái trống của mình mà thêm thường nhìn tam tiểu thư, tam tiểu thư thở dài, nhìn thẳng nhóc cứ như đã xem cô là con gà quay luôn rồi ấy chứ.

Trên xe, hai người cứ hi hi ha ha nói chuyện với nhau rất lâu, đến tận khi về biệt thự, cùng với lão nhị và lão đại chén sạch gà nướng, tam tiểu thư và tiểu bánh trắng thỏa mãn ôm bụng dựa vào nhau xem phim hoạt hình thì lão cha như hung thần nộ khí xung thiên từ bên ngoài tức giận phóng như bay vào, trên tay là cây gậy, nhìn như chuẩn bị cho tam tiểu thư một trận đòn nên thân làm tam tiểu thư hét lớn phóng như bay, trèo lên nóc tủ không xuống.

"Tư Dĩnh! Xuống đây mau!!" – Lão cha rống lên.

"Anh yêu, sao thế?"- Liễu Khuê đi đến, ngạc nhiên hỏi.

"Còn sao nữa! Nó lấy mất sợi dây chuyền của con trai lão Bạch, phải biết đó là tín vật đính ước của vợ chồng lão nhường cho con dâu kế vị! Bây giờ thì hay rồi, bị con nhóc này lấy mất!"

"Cha!! Con oan a!!"

"Oan? Nếu oan thì tại sao con lại đeo sợi dây chuyền đó!"- Lão cha trừng mắt nhìn sợi dây chuyền tỳ hưu trên cổ tam tiểu thư, trừng mắt hét lớn, đáng vẻ trù gian diệt ác của lão làm tam tiểu thư hơi sợ, nhưng cô là ai a? Là tam tiểu thư nổi tiếng thông minh!

"Mẹ!!"- Tam tiểu thư quay sang cầu cứu lão mẹ, đáng vẻ đáng thương kia làm tim Liễu Khuê thắt lại, bà quay sang ôm lấy cánh tay người chồng đang nổi giận của mình mà lắc nhẹ.

"Mình à, mình bảo sợi dây chuyền đó là tín vật đính ước của lão Bạch?"

"Phải! Nó còn truyền lại cho con dâu lão."

"Thế Tư Dĩnh đeo nó cũng ổn mà nhỉ?" Liễu Khuê nheo mắt, thì thầm vào tai chồng mình "Chẳng phải anh cũng muốn làm xui với Bạch Kiến Tân sao?"

Lão cha trừng mắt, một bộ dạng đã hiểu ra a một tiếng. Lão nhát thời vui vẻ ra mặt cười đến không khép miệng được, liên tục khen "Sáng kiến, sáng kiến!" thậm chí còn khoan trương ôm chặt vợ mình hôn mấy cái.

Nhưng rồi lão lại khó xử, buồn thiu nói: "Nhưng anh biết ăn nói sao với lão Bạch..."

"Cứ bảo là anh muốn tác hợp cho tụi nhỏ, bảo Bạch Kiến Tân giả vờ như không biết chuyện gì đi..."

"Ồ..."

Hai người nắm tay nhau, dắt vào phòng bàn luận việc gì đó làm tam tiểu thư hơi sững sốt, lão cha tại sao rất nhanh ngui giận rồi? rốt cuộc lão mẹ đã làm gì?

Nhưng cô rất nhanh không quan tâm đến vậy, vì sau đó con buồn ngủ ập tới, làm tam tiểu thư choáng váng đuổi tiểu bánh trắng về nhà, còn mình thì tắm rửa thay đồ mà trèo lên giường.

Trước khi ngủ, Tư Dĩnh vẫn không quên lấy sợi dây chuyền tỳ hưu ra, mỉm cười hôn lên đó một nụ hôn rồi ôm chặt nó, từ từ chìm sâu vào giấc ngủ...

Đêm đó, có hai người mất ngủ, tiểu bánh bao buồn vì bị lừa, tiểu bánh trắng buồn vì bị lật lọng.

Nhưng mọi ân oán, chỉ đành kéo dài đến hai năm sau...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Nhỏ Nuôi Từ Bé (Lão Công Nuôi Từ Bé)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Tam tiểu thư cuối cùng cũng không trả lại dây chuyền tỳ hưu cho tiểu bánh bao. Chẳng biết cô dùng cái phương kế quỷ dị gì, nhưng sau vài lần tiểu bánh bao chặn đường đòi đồ rồi bị hù dọa cho khóc lóc bỏ chạy thì học sinh toàn trường Hàn Lâm Viên đều hoảng sợ mà né tránh tam tiểu thư.

Xem cô như ấu trùng độc ác, thật đáng ghét!

Vì chuyện này mà tam tiểu thư suốt ngày mặt ủ mày chau, làm cho Kiến Hy và Á Khôi rất đau lòng, Lý Khai thậm chí còn mua bánh kẹo cho cô rất thường xuyên nữa, cả ba người luôn túc trực bên tam tiểu thư dùng lời ngon tiếng ngọt của những bà mẹ dỗ dành con mình với tam tiểu thư làm cô thấy rất bất lực.

Cô còn chưa chết a!!

Nhưng cũng vì chuyện này mà tam tiểu thư cảm thấy đau lòng không kém, vì Hàn Phú, Lý Nghi lại không để ý đến cô.... Họa may gặp cô thì hai người cũng chỉ chủ động bố thí cho cô cái liếc mắt rồi thôi....

Thật buồn nha...

Buổi trưa của một ngày nào đó, tam tiểu thư có hẹn cùng Kiến Hy cúp học đi chơi, vì là chuyện cúp học, mà lại dính dáng đến mấy ôn thần sát khí khác nên cả hai chỉ dám trao đổi với nhau trong yên lặng. Cuối cùng, hai người quyết định sau giờ ăn trưa sẽ lên ra theo hàng ngũ học sinh đi học bơi để trốn ra ngoài.

Kế hoạch đáng lý đã được lên rất tỉ mỉ và chi tiết, chẳng ngờ thằng nhóc Kiến Hy không biết giữ mồm giữ miệng, đem kể hết ráo cho Hàn Phú, mà Hàn Phú mà biết thì đương nhiên Lý Khai sẽ biết, mà Lý Khai biết thì “Hoạn Thư” Lý Nghi cũng sẽ biết, mà Lý Nghi biết thì đương nhiên tiểu Nhã sẽ biết, rỗng rần đều biết thì tới lượt Gia Phong biết, mà Gia Phong biết thì of course tiểu bánh bao cũng biết nốt.

Cái chuyện bí mật mà lúc đầu chỉ có hai mạng sống biết thì chẳng mấy chốc nhờ cái miệng tai bay vạ gió của người nào đó mà bản dân thiên hạ đều biết hết.

Thế là tiểu bánh bao vì trả thù tam tiểu thư, liền “đăng số” cáo trạng tới thầy chủ nhiệm, thầy chủ nhiệm vì ngại gia thế và tính tình của tam tiểu thư, sợ cô gây khó dễ cho mình, khéo lại bắt bắt com nên đành đẩy sang hết cho hiệu trưởng. Mà hiệu trưởng là ai? Là cái kẻ sợ tam tiểu thư còn không kịp, làm sao mà có gan hành hạ tam tiểu thư lá ngọc cành vàng? Thế là lại cáo trạng cho lão già Ái Cửu Tần.

Và rồi cô bị ăn một trận đòn nên thân.

Tam tiểu thư bắt lực thờ dài.

Xung quanh tam tiểu thư toàn những cái camera hoạt động hết công suất, từ chuyện đi tiểu đến đi ị của cô đều được người người biết rồi lan truyền không sót một chữ làm cô thấy khó chịu vô cùng. Nhưng phải chịu thôi, biết sao được. Cô tạm thời không đủ năng lực để chặn dứt hết mọi phương tiện theo dõi, đành ủy khuất một thời gian vậy.

Tam tiểu thư lúc này đang ngồi ở một tiệm bánh ngọt nổi tiếng cùng với Kiến Hy, dù cái kèo trốn học đã bị bóp tử trong trứng nước nhưng cô vẫn giữ đúng lời hứa với tiểu thiếp của mình là sẽ dẫn anh đi chơi, tận hưởng thế giới riêng của cả hai người.

Nhưng nghĩ đến lúc này, nội cái việc lên la lên lút trốn đi của cô và Kiến Hy cũng đủ nhận được ánh mắt uy hiếp của Lý Khai rồi.

Tam tiểu thư gào thét trong lòng, rốt cuộc ai là gia chủ a????

Từ bao giờ cô, tam tiểu thư Ái Tư Đình cao cao tại thượng lại phải xin phép mới được ra ngoài?

Nhưng nếu không xin phép thì sẽ bị tiểu thiếp gian... sẽ không có đậu hủ ăn...

Tam tiểu thư cô cũng có nỗi khổ riêng... TvT

“Tiểu Đình, em không ăn à?” Kiến Hy ngốc đầu dậy, thắc mắc hỏi, đôi môi đỏ mọng còn phối hợp liếm liếm viền môi, từ trái sang phải, quẹo rữ quẹo rữ a...

Tam tiểu thư thấy trong người có một luồng khí nóng đang sục sôi, cô hoảng hốt nhắm mắt lại, không được, Kiến Hy chỉ là một đứa trẻ thơ ngây, cô không được nhúng chàm người ta, không được, nghĩ thế cô niệm “Sắc tức thị không không tức thị sắc, mỹ vị chi là ảo ảnh...”

“Tiểu Đình?”

“Sắc tức thị không... không tức thị sắc...”

“Tiểu Đình!!” một cái cốc đánh mạnh lên đầu làm tam tiểu thư ôm não mà la hét “Ai ui, ai ui trời sập a!”

"Em không sao chứ?" - Kiến Hy lo lắng nhào qua ôm lấy tam tiểu thư, đầu lòng xoa xoa mái tóc đã bị vò thành một cục kia, đôi mắt đỏ lên, khẳng định là sắp muốn xả lũ rồi. Tam tiểu thư chỉ muốn trêu cho vui thôi nhưng không ngờ thằng nhãi này lại yếu đuối như thế, chỉ mới có nhiều đó mà khóc rồi.

"Em không sao! Còn sống a!" Tam tiểu thư dí dỏm cười, trấn an Kiến Hy, đề anh ngồi lại chỗ cũ rồi lấy giấy lau lau môi cho anh, vụn bánh còn sót lại dính vào tay tam tiểu thư, cô nhìn chăm chăm ngón tay mình, cố kiềm lại khao khát muốn vươn tay liếm thử, nhưng bà nó! Như thế là quá bản rồi! Tam tiểu thư cô không chơi dơ như thế đâu! Muốn liếm thì trực tiếp đề người ta ra liếm chẳng phải là sạch hơn sao????????

Trong lúc biểu cảm của người nào đó liên tục thay đổi như cái máy phát ảnh thì ở bên kia, Kiến Hy chỉ cảm thấy ngọt ngào trong lòng, hệt như ăn liên tiếp mấy cái cupcake vậy đó, hôm nay là hẹn hò a! Không có Hàn Phú, không có anh em họ nhà họ Lý, cũng không có thằng nhãi Gia Phong với Bạch Minh Vũ, hôm nay là "ngày trăng mật" của anh và tiểu Đình...

Người nào đó da mặt bỗng liền đỏ lên, ngán ngời cười hắc hắc mấy tiếng ngốc nghếch

Nghे tiếng phì cười phía đối diện, làm tam tiểu thư ngẩn người, chỉ thấy mỹ nhân trước mắt, da trắng trong suốt dưới ánh mặt trời, mi cong cong giao nhau, môi đỏ mọng nhếch lên, đôi gò má hây hây như rạn mây đỏ bên ngoài cửa sổ, đáng vẻ thập phần đáng yêu đang cười khúc khích làm tim tam tiểu thư đánh lên vũ điệu Ba đa bum.

“Cho em nè!” Một đĩa bánh còn nguyên được đẩy đến trước mặt cô, Tư Đình trừng trừng nhìn nó, rồi lại ngóng đầu nhìn bộ dạng chờ mong của người kia, tim như bị hóa thành một vũng nước. Ái thiếp đáng yêu hiền lành người như thế thì tam tiểu thư cô vẫn chưa chết được nha.... Đúng là ông trời gọi

xuống một tiểu thiên thần rồi..

Trong mắt tam tiểu thư bí ối lúc này thì Kiến Hy chỉ thiếu điều mọc ra thêm hai đôi cánh là đã trở thành đáng cứu thế của cô mất rồi...

Tam tiểu thư gật gật đầu, ghim cái nĩa lên một phần bánh mà cho vào miệng, vị ngọt ngọt của sữa và mùi thơm của trứng làm tam tiểu thư ngất ngây mà rung lắc cái đầu.

“Ngon hông?” Người nào đó hỏi.

“On! (Ngon)” Người kia đáp.

“Tiểu Đinh này...”

Kiến Hy ngồi phía đối diện như có điều gì đó suy nghĩ, mày tú liên tục nhú chặt làm tam tiểu thư hơi sững sờ, cô vươn tay, theo thói quen mà vuốt cho thẳng nếp nhăn ấy, Kiến Hy sững sờ nhìn hành động tự nhiên này của cô, nhưng anh không can cô lại mà trái ngược, trong đôi mắt đen kia lại ánh lên tia dụ dăng hiếm có.

“Sao thế?”

“Em có biết cái cô bé Mina gì đó không?”

Tay tam tiểu thư hơi khựng lại, nhưng rất nhanh cô liền lấy lại tinh thần, cười gian manh hỏi “Biết, sao á?”

“Anh nghe người ta nói... em và Gia Phong làm cô bé đó nghỉ học...”

Tam tiểu thư nghe lời nói của Kiến Hy, nhịp thở đều đặn không thay đổi, nét mặt vẫn giữ nguyên nụ cười kia, cô nhếch môi, thờ dãi hỏi “Thế anh có ghét em không?” Nói thế thôi nhưng trong lòng tam tiểu thư vẫn hồng hồng chế được mà mong chờ được nghe lời phủ nhận của anh, cô sợ anh ghét cô, vì cô là một đứa độc ác...

“Không!”- Kiến Hy giật mình ngồi bật dậy, mọi người trong tiệm vì hành động đột ngột này của anh cũng sững sờ mà nhìn về phía này mà xì xà xì xầm làm anh ngượng ngùng ngồi xuống. Anh nói “Anh không giận em, anh chỉ thấy việc này hơi tội cho cô bé đó...”

Hiếm có khi nào Kiến Hy bỏ đi dáng vẻ ngốc nga ngốc nghếch như thường ngày của mình mà ưu tư như thế, xem ra anh có vẻ quan tâm cho con bé kia? Bỗng nhiên trong lòng tam tiểu thư, một cổ mùi vị chua dâng lên, át đi nỗi xúc động chỉ vừa mới xuất hiện. giọng cô đột ngột giảm xuống âm độ, chậm chậm hỏi “Anh có biết sao em phải làm thế không?”

Kiến Hy không nói gì, chỉ ngược mắt lên nhìn tam tiểu thư, nhìn đôi mắt ngập nước đó tam tiểu thư biết chắc rằng anh đang chờ câu trả lời của mình, cô nhếch môi chậm rãi nói.

“Nó xúc phạm các anh, xúc phạm em, xúc phạm danh dự của chúng ta, em cho nó nghỉ học đã là nhẹ, em có thể làm được hơn thế.”

Nhìn dáng vẻ như muốn ăn tươi nuốt sống kia của tam tiểu thư, Kiến Hy bỗng nhiên có cảm giác hoảng sợ mơ hồ dâng lên, nhưng lại nhiều hơn là xót xa, anh xót cho cô bé chỉ mới bảy tuổi mà phải lo nhiều đến thế, tam tiểu thư vì anh, vì mọi người mà cái gì cũng dám làm... sau một lúc anh thăm được lời nói và ý nghĩ kia, anh bỗng cảm thấy lòng mình ảm áp.

“Em rất quan tâm bọn anh à?”

“Đương nhiên!” Tam tiểu thư gật mạnh đầu, nói như đinh đóng cột “Các anh là người của em mà, bảo vệ các anh là trách nhiệm của em!”

Ráng chiều nhuộm đỏ một vùng trời, soi sáng một khuôn mặt búp bê trắng nõn kiên định nhìn người trước mắt, Kiến Hy chỉ cảm thấy mắt mình hơi nhói lên, vì nụ cười của cô bé nọ như ánh sáng của mặt trời vậy...

"Ăn bánh đi!"- Kiến Hy đỏ mặt quay sang nơi khác, anh không dám nhìn dáng vẻ kia, sợ không khống chế nổi tâm tình mà nhào sang ôm chầm lấy em ấy mất thôi.

Chỉ có tam tiểu thư vô tâm là thăm tặc lưỡi chẹp chẹp miệng vài cái rồi ráng ăn cho xong nốt cái bánh. Ủi, bánh này ngọt ghê cơ!

Trên đường cái, hai đứa nhóc mặc đồng phục học sinh nắm tay nhau, cười nói vui vẻ bước đi trên lề đường, bộ dạng đáng yêu cao thấp không đồng đều của hai đứa nhóc làm mọi người đi trên đường luôn phải ngoáy đầu lại nhìn mà không ngớt lời trầm trồ.

Lúc này bỗng nhiên có một sự việc xảy ra, một người đàn bà dáng vẻ xấu xí, to con bậm trợn chặn cả hai lại, bà ta nhe cái hàm răng đã ố vàng, bốc mùi hôi tanh làm hai người cảnh giác lùi về phía sau vài bước, tam tiểu thư nhú mày chắn trước mặt Kiến Hy, xem chừng là muốn bảo vệ anh.

“Hai bạn nhỏ, các con đang đi đâu thế?”- Mẹ ta nói với chất giọng ồm ồm của mình, gian tà nói.

Đôi mắt gian tà của Tư Đinh đảo qua đảo lại như rang lạc, có một cảm giác treu đùa dâng lên, cô nhếch môi, bắt đầu nguy trang cho mình.

“Bọn con đang đi đến công viên ă!”- Tam tiểu thư bỗng nhiên mỉm cười thân thiết bảo, đáng vẻ hết như một đứa trẻ bảy tuổi bình thường làm Kiến Hy sững sốt quay sang nhìn, bất gặp ánh mắt ra hiệu kia, Kiến Hy liền hiểu ý mắc chước bảo.

“Dạ vâng! Bọn con đang đi công viên!”

“Giỏi quá ta, tỳ đây cũng đang đến công viên này, hai bạn nhỏ muốn đi chung không?”

Tam tiểu thư thâm nôn ọc trong lòng, không biết xấu hổ, bộ dáng già chầy thây như thế mà còn chịu khó nhận làm tỳ, thật đúng là làm người người cảm phần mà, nhìn bộ dạng chắc là kẻ xấu muốn bắt cóc cả hai rồi.

Nhưng tam tiểu thư muốn chống mắt lên xem người đàn bà này muốn làm gì cả hai, hơn nữa thời gian còn sớm, trong người cô có võ công cái thế dùng để phòng thân, cô biết trong cái balo của Kiến Hy có cả bình xịt hơi cay mà Hàn Phú đặc biệt chuẩn bị cho Kiến Hy, chịu, cô đây không ai quan tâm mà thẳng nhóc kia lại sợ anh nó bị cướp sắc, đúng là mê sắc bỏ... gia.

Thế là cô nắm chặt tay Kiến Hy, bóp nhẹ nhẹ ra hiệu cho Kiến Hy, cô đưa cho Kiến Hy một đôi mắt trấn an, cô muốn anh biết rằng, chỉ cần có cô thì anh sẽ an toàn, cô sẽ thay Hàn Phú mà bảo vệ anh, sẽ không để anh bị thương tổn dù chỉ là một sợi tóc.

“Dạ vâng, phiền tỳ đưa hai em đến công viên nha.”

Người đàn bà xấu xí híp đôi mắt thành một đường chỉ, bộ dáng ghê tởm kia chỉ phát ra những âm thanh cười khùng khục nghe đến rợn cả da gà, Kiến Hy hơi bất an mà nép sát vào người tam tiểu thư. Khung cảnh lúc này là một người phụ nữ mập mạp đang mỉm cười gian manh và một cô bé lùn tịt đang chắn trước mặt một cậu bé cao ráo, nhìn như thế nào cũng tạo ra một tổ hợp kỳ lạ.

“Haha... được chứ được chứ, vậy chúng ta đi thôi nhỉ?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Nhỏ Nuôi Từ Bé (Lão Công Nuôi Từ Bé)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Hai đứa trẻ nắm tay nhau lững thững bước đi sau lưng người đàn bà lạ mắt phía trước, nỗi bất an dần dần dần lên tới tận họng Kiến Hy, anh liên tục nhún nhảy, chốc chốc giả vờ đáng yêu với người phía trước chốc chốc lại phóng ánh mắt ai oán sang phía tam tiểu thư.

Rốt cuộc trong hồ lô của tam tiểu thư bán thuốc gì?*

Nhìn kiểu gì cũng thấy người đàn bà này là kẻ xấu, người mù mới nhìn không ra mà con bé này lại dám đặt cả hai vào hoàn cảnh nguy hiểm thế này, tam tiểu thư cô ngại mạng sống của cô quá dài rồi à? Khéo hai đứa bị mẹ già này bắt rồi bán sang nước ngoài ăn xin thì nguy, rồi cậu sẽ bị chặt tay, tam tiểu thư bị chặt chân... Nghĩ tới cái cảnh tam tiểu thư phải bầu vùi vào cậu, rồi cả hai lê lét ra ngoài đường xin ăn, gặp người quen có khi người ta kêu lên “Ops, là tam tiểu thư và con chó cảnh bên cạnh đó sao?” là cậu thấy lạnh gáy rồi.

Tay cậu bất giác nắm thật chặt tay Tư Đình làm cô bị đau mà tức giận lờm cậu, Kiến Hy liếc nhìn người phía trước, nép sát vào người tam tiểu thư thì thâm to nhỏ “Tiểu Đình, chúng ta không trở về nhà sao?”

Tiểu Đình đưa tay lên nhìn đồng hồ, kim phút vừa vặn đã nhảy sang số sáu, đã năm giờ rưỡi rồi, mặt trời cũng dần ngả đỏ, bây giờ cũng còn sớm lắm, tam tiểu thư đã hứa với Lý Khải rằng sẽ đem Kiến Hy không một chút sức mẻ trở về nhà lúc bảy giờ tối, thời gian hôm còn sớm nên cả hai vẫn chưa cần phải vội.

“Em muốn xem xem có gì vui không.” Tam tiểu thư thần thần bí bí ghé tai Kiến Hy, người bên ngoài nhìn vào cứ nghĩ hai đứa nhóc này đang bàn một chuyện nào đó rất thâm sâu nhưng chỉ có người trong cuộc như Kiến Hy mới biết lời nói này... Nó lạc đề quá rồi.

Tam tiểu thư hiểu ý của Kiến Hy chứ, ý của anh là tại sao không trở về nhà mà lại đi theo người đàn bà sắc mùi nguy hiểm này, nhưng ý của cô là không muốn anh vì cái chuyện này mà phá hỏng hết việc vui của cô, đừng quên cũng nhờ cái miệng tai bay vạ gió kia mà cô bị một trận đòn nên thân, chắc chắn cô sẽ không lãng về vết xe đổ cho bị cán chết nữa.

Kiến Hy chỉ đành bất lực thờ dài, ở với những người kia thì anh chỉ như một đứa nhóc năm sáu tuổi thôi, nhưng nếu phải ở riêng với tam tiểu thư thì anh không thể giả vờ ngốc được, ai biết cô ngốc này lại bày trò gì, anh nhớ Lý Nghi từng nói, nếu như tam tiểu thư không có người trông chừng thì chắc chắn sẽ kéo theo một đồng phiền phức về, lúc ấy thì mệt lắm.

“Tới đây tới đây hai bạn nhỏ” Người đàn bà cười lên vài tiếng mờ ám, muốn vươn bàn tay đầy vết chai sần và dơ bẩn kia mà nắm lấy tay Kiến Hy, nhưng chưa kịp chạm vào thì bàn tay búp măng kia đã bị tam tiểu thư chop lấy.

Ngay khi bà ta chưa hiểu gì thì tam tiểu thư đã trưng ra một bộ mặt vô tội hí hửng nói “Chỗ nào đó ă?” Nói thế nhưng trong lòng tam tiểu thư thì đã oán

hận đem người này bấm vằm ra thành trăm mảnh, chết tiệt, tại sao tam tiểu thư trong sáng xinh đẹp ngồi ngồi thế này lại không nắm mà lại muốn xơ mũi tiểu thiếp của cô? Trông cô còn đẹp hơn Kiến Hy cơ mà... tại sao lại nắm Kiến Hy cơ chứ.

Rốt cuộc tam tiểu thư cũng không biết tư vị trong lòng là mùi chua hay là ghen tị, chỉ biết cô chắc chắn không để bà ta chạm tay vào Kiến Hy!

“Ồ, đây này!” bà ta dẫn hai đứa trẻ vào một con hẻm, khi nhìn những người ở phía trong thì tam tiểu thư đã biết rằng cô đoán đúng.

Bên trong lúc này đang đứng chừng năm sáu tên đàn ông bặm trợn với trên tay đầy gậy gộc đang hằn học nhìn ba người bước vào. Một tên còi cọc trong số đó thì đẩy đẩy tên bên cạnh, trừng con mắt muốn lòi ra bên ngoài mà nói “Không ngờ lại có hai đứa ngu ngốc bị Cóc Ghê lừa được.”

“Phải, lúc lão đại phái Cóc Ghê đi thì tao đã biết lô hàng chuyển này sẽ bị trễ rồi.”

“Chắc tại nó bị ngu.”

“Hoặc có thể bị mù.”

Này này, rốt cuộc cả hai người có biết như thế nào là thì thầm không hả? Nói cái kiểu vẹo gì mà làm cái tai chó của tam tiểu thư cô nghe hết vậy? Muốn nói xấu ai thì nói hai người đủ nghe thôi chứ cần gì mà rống cái mồm lên cho cả bàn dân nghe vậy?

Cóc Ghê vờ như không thấy được bộ dạng muốn ăn tươi nuốt sống hai tên trước mặt của tam tiểu thư cũng như vờ không nghe những lời khinh bạc nọ, bà ta cười hi hi vuốt chân chó lấy lòng tên đàn ông trên mặt đầy mụn rỗ và sẹo lồi đang dựa tường “A Tư, đây là lô hàng sắp tới.”

“Ha Ha tốt lắm, tao biết lão đại phái mày đi là quyết định sáng suốt mà! Yên tâm, sau chuyến này về chắc chắn tao sẽ nói tốt mày trước mặt lão đại!”

“Ôi chào! Thế thì quý hóa quá, đội ơn anh A Tư” Cóc Ghê nhe hàm răng vàng ố kia mà cười khả khả, đoạn bà ta quay mặt lại nhìn hai đứa nhóc phía sau lưng mình lúc này đang co ro sợ hãi đứng một bên (Thật ra là bị lạnh) mà cười bí ối. “Hai bạn nhỏ, việc của tỷ đây hoàn thành rồi, hai bạn nhỏ từ từ mà chơi nhé”

“Đại ca...” Kiến Hy ngu ngơ bước đến gần tên đàn ông cầm gậy gỗ mặt đầy sẹo, giả vờ ngốc nghếch hỏi “Đại ca sẽ dắt em đến công viên sao?”

Tốt lắm Kiến Hy, không hổ danh là Ảnh Đế của lòng tam tiểu thư, nhìn khuôn mặt đáng yêu như búp bê sứ và biểu cảm đầy ngây thơ kia xem, ôi chào, thật là làm lòng của tam tiểu thư nhũn ra như miếng bột đó nha.

“Đứng Đứng!” “Đại ca” A Tư cười ha hả, dường như rất sượng khi có đứa gọi mình là đại ca, gã quăng gậy sang một bên, nện trúng đầu một tên mập khác là y la hét oái oái, đoạn gã ngồi xuống cạnh Kiến Hy, ái muội phả hơi vào tai Kiến Hy “Em yên tâm, đại ca sẽ chiều cô tốt em và em gái em... Chỉ cần em ngoan ngoan nghe lời thì đại ca sẽ không bạt đái hai đứa em...”

Bàn tay đầy lông kia như có như không mà sờ vào vùng tam giác của Kiến Hy, ngay khi bàn tay đó như muốn bóp lấy xúc xích thịt của tam tiểu thư thì cô như con gà cắt tiết, xong nhanh đến che Kiến Hy sau lưng mình, nhe răng múa vuốt nhìn tên A Tư trước mắt. Kiến Hy lúc đầu còn một bộ dạng mặt mày đỏ như gấc, cậu ý thức được chỉ cần tam tiểu thư đến chạm vào giây thì cậu đã bị lấy mất lần đầu tiên rồi! Oa oa, lần đầu của cậu phải là của tam tiểu thư nha!!!!!!!

“Đùa với lừa! Đại ca, rốt cuộc anh định dẫn em đi đâu đấy?” Tam tiểu thư một bộ dạng “khó lường” cười khúc khích nhìn A Tư, nhưng chỉ có Kiến Hy là cảm nhận được sát khí đang tỏa ra từ người cô. Anh biết câu đầu là cô đang cảnh cáo mình, còn câu sau thì nói với A Tư.

Nhưng A Tư chưa kịp trả lời thì tên mập với cái cục u to như trứng gà trên trán đã chui nồm nói “Đại ca, nôm hai đứa này ngon quá! Hay là chúng ta sơ mũi trước rồi mới chuyển đến chỗ lão đại sau?” Nói rồi còn phôi hộp liếm cái mồm đầy như hai miếng thịt lợn của mình mà dăm dăng nhìn cả hai đứa nhóc trước mắt.

Phi phi phi! Chán sống, không biết xấu hổ mà còn muốn đánh chủ ý lên người cô và Kiến Hy?

“Tiểu khả ái, anh chạy nhanh không?” Tam tiểu thư khề nói

Tiểu khả ái liếc nhìn tam tiểu thư đầy khinh bỉ, cuối cùng cũng biết sợ rồi sao? Biết sợ sao lúc đầu còn cố tình lôi anh vào cái trò nguy hiểm này của cô cơ chứ?

Bắt gặp ánh mắt lên án của tiểu khả ái, tam tiểu thư ngượng ngừng gãi gãi đầu cười hi hi, bộ dạng phải nói là ngốc hết cỡ.

Nhưng rồi tam tiểu thư rất nhanh khôi phục lại bộ dạng trầm mặc mà quan sát bốn phía, ở đây hiện tại có năm tên, có hai tên ôm trên tay cầm gậy, để đối phó. Một tên béo trong cực kỳ vô dụng, một tên phụ trách lái xe và một tên phụ trách khuôn vát đồ đạc, nếu nói trùm cuối khó khăn nhất thì chắc chắn là tên A Tư mê gặm cỏ này...

Rồi dường như hạ quyết tâm, tam tiểu thư thầm cắn răng, cô phải cho Kiến Hy về nhà an toàn.

Thế là tam tiểu thư khề ôm lấy Kiến Hy, trong lúc không ai để ý thì thầm “Nghe tiếng em ra hiệu thì chạy theo một đường thẳng nhé, đừng quay đầu lại.”

Kiến Hy chưa kịp hiểu gì thì tam tiểu thư đã đẩy cậu ra một bên làm cậu loạng choạng mém ngã, nhưng khi cậu chưa kịp lấy lại tin thần thì trong tai chỉ kịp nghe thấy một âm thanh hét lớn của tam tiểu thư “Chạy!”

Đoảng!

Kiến Hy không còn biết gì nữa, hốt hoảng xoay người cứ cắm đầu cắm cổ chạy, phía sau nghe thấy tiếng la hét của bọn thuộc hạ A Tư, còn có cả tiếng gầm đầy phẫn nộ của hắn “Mau bắt thằng nhóc đó lại! Con chó này!”

Tam tiểu thư lạnh lùng né cú đâm của tên mập, đoạn cô nhanh nhẩu mà luồn ra sau lưng đá vào khuỷu chân hắn, tên mập chỉ kịp ứ lên một tiếng như heo chọc tiết liền ôm chân mà ngã xuống la oai oái. Tam tiểu thư bắt lấy cơ hội, xoay lưng lại mà quật ngã một tên ốm phía sau đang muốn nhào lên, với thể mạnh là cơ thể mảnh mai nhỏ bé, từng động tác đều quyết liệt và tuyệt tình! Đoạn tên ốm khác cảm thấy hết lớn muốn xông vào chỗ tam tiểu thư, chỉ thấy tam tiểu thư nhếch mép, hai tay để theo thể thủ, dùng tay không chặt vào tay tên ốm, tên ốm giật mình buông gậy, ngay lúc này tam tiểu thư như một cánh chim, bay lên và đá vào mặt tên ốm làm hắn đau đớn ngã lăn ra.

Tên khuôn vác lúc này đã mặt xám mày tro không biết làm gì, nhận được ánh mắt ra hiệu của A Tư liền nhắm mắt mà cảm cây gậy gỗ to lớn xông vào, nhưng tam tiểu thư đã nhanh chóng né ra, dùng hai tay kẹp cổ y lại mà bẻ sang một bên, sức lực rất nhỏ nên tên khuôn vác chỉ kịp trợn mắt lên mà lăn ra ngất xỉu.

A Tư sững sờ nhìn đứa nhóc trước mắt, thật không thể tin được, con bé này năm chỉ mới vài tuổi mà đã có một thân võ thuật mạnh mẽ thế này! Hơn nữa động tác dứt khoát không theo một quy luật, A Tư từ nhỏ từng học qua võ truyền thống nên biết rất rõ tam tiểu thư đang lợi dụng rất nhiều loại võ khác nhau mà hợp lại.

Cũng phải thôi, xung quanh tam tiểu thư thực tế có rất nhiều người mạnh, ví như anh hai Ái Liên Thành ngoài học Karate còn học cả Triệt quyền đạo, là thể võ nổi tiếng mà Lý Tiểu Long từng sáng lập ra, nhớ ngày bé thanh niên này cực kỳ hâm mộ Lý Tiểu Long nên một hai đôi Ái Cửu Tân cho đi học, còn tiểu Nhã thì là đồng học võ Taekwondo với tam tiểu thư khi cô mới bắt đầu học, nhưng được một thời gian vì quá lười và vì cô thích Karate hơn nên liền chuyển đi. Đến cả nhị tiểu thư cũng học Nhu Quyền cơ mà.

Bọn họ là những người trong giới thượng lưu chém giết nhau không ghém tay, nếu như trong họ không có một cái gì đó phòng thân thì khi xảy ra bất trắc sẽ rất nguy hiểm, ví như trường hợp này. Vì thường xuyên đánh nhau nên tam tiểu thư đã gần như nắm bắt được hết từng động tác, thế võ, phòng ngự của từng môn võ mà không cần học, đó là một sự cố gắng và nhanh trí của cô, và chỉ có Hàn Phú mới biết rằng tam tiểu thư cô có khả năng sao chép động tác đối phương!

Thật mỉa mai, nhưng Hàn Phú có lần từng thừa nhận với cô rằng cậu không phải đối thủ với cô.

Chuyện này làm tam tiểu thư cực kỳ cực kỳ phòng lỗ mũi a!

Giữa mấy thân người nằm bẹp trên đất, cô bé đứng hơi loạn choạng, tóc đen bay phấp phới trong gió, váy áo còn trắng tinh tươm và hai tay hơi đỏ vì dùng lực quá mạnh. Cô bé đó lạnh lùng đưa đôi mắt ngập nước sang nhìn A Tư lúc này đang im lặng một bên.

Ái Tư Đình không hiểu, tên này tại sao lại có thể mang một mặt bình tĩnh thong dong đến như thế?

Nhưng ngay khi cô chưa kịp nghĩ gì thì A Tư đã cười lên khanh khách, nghe rất ghê rợn, hắn hung dữ nhìn tam tiểu thư, tay cầm điện thoại chưa buông, chỉ thấy hắn bảo “Cô bé, mày thật sự rất mạnh... nhưng ván này, mày thua rồi.”

Đoạn hắn vỗ tay, khuất phía sau bức tường, Kiến Hy mặt mày tái xanh bị khiêng như bao tải vào, sau lưng tên đang vác Kiến Hy là một đồng hồ lớn đầy đủ nhân dạng khác nhau, tam tiểu thư nhất thời “thụ sùng nhược kinh”. Đùa sao? Bất hai đứa nhóc thôi mà phải vận động cả một tổ chức đến như thế à, có khoa trương quá không?

Kiến Hy trên vai tên kia gãy ịch đụi như một con cá chết, uất ức bảo “Tiểu Đình cứu anh a...”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Nhỏ Nuôi Từ Bé (Lão Công Nuôi Từ Bé)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Tam tiểu thư sau khi thấy được hậu quả của việc gây chiến thì mới mạnh mẽ cảm thấy uy hiếp nặng nề. Chết tiệt, tên nhóc này làm cái quái gì mà chạy chậm thế này? Mới chạy chưa được năm phút mà đã bị gông cổ lỗi về rồi, có nhục mặt cô không a?

Nhưng mà bây giờ không phải lúc mãi lo về việc này, việc cấp bách là phải đem Kiến Hy về.

Nghĩ thế, tam tiểu thư lại một lần nữa hít sâu vào rồi thở ra, tất cả những tên đứng xung quanh cũng đều hồi hộp xem từng động tác của tam tiểu thư, bọn họ thấy được lũ thuộc hạ đang nằm dưới đất chứ, họ cũng ý thức được sự nguy hiểm của con nhóc này, nhưng lệnh của đại ca không thể kháng cự, chỉ đành tay lăm lăm gậy gỗ mà chuẩn bị xông vào gây chiến.

Thật ra bọn họ bị bắt làm việc này cũng có chút chút uất ức, vì bọn họ cũng là một trong những tinh anh của nhóm, hà cớ gì chỉ vì đối phó với một con

nhóc hỉ mũi chưa sạch mà phải vận động hết tất cả mọi người?

Một lúc lâu sau, ngay khi A Tư dần hết kiên nhẫn mà muốn hô to cho tất cả nhào lên thì tam tiểu thư đã lạnh mặt mở mắt ra nhìn họ, đôi mắt sắc bén như lưỡi dao kia làm cho sát khí xung quanh dần dần lên cao, tất cả không tự chủ được mà lùi bước lại.

Hai chân tam tiểu thư đứng thẳng tạo thế thủ, cả cơ thể hơi khom xuống, tay cô bắt giắc đưa ra gần eo, một bộ dạng kỳ lạ làm cho mọi người nheo nheo mắt.

“Còn ngờ ra đây làm gì? Xong lên đi chứ! Trối nó lại, nếu ai bắt được tao sẽ nói cho lão đại thưởng to!” – Á Tư hét lớn, nghiêng rằng nghiêng lợi có chút há hê nhìn kẻ yếu đuối nhỏ bé co ro trước mắt, chỉ là một con nhóc thôi, nó có thể đánh được bốn tên thuộc hạ của y nhưng chưa chắc là đối phó được với mười đứa này.

Lời của y như một sự cổ vũ lớn cho mấy tên xung quanh, chỉ thấy ngay khi Kiến Hy lo lắng muốn kinh hô lên thì chỉ thấy xung quanh rồi thành một đoàn.

Bóng dáng nhỏ bé thoát ẩn thoát hiện, len lỏi khéo léo qua từng khe hở của bức tường phòng thủ kia, đoạn chẳng mấy chốc tam tiểu thư đã đứng sau lưng một tên mặt đỏ trước sự kinh hoàng tột độ của y, tam tiểu thư nhếch mép, tay tạo thành cạnh mà đập thẳng vào eo của tên đó.

Y chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng đảo lộn, máu từ khóe miệng rỉ ra làm y đau đớn nằm vật ra đất, chỉ có thể trơ mắt nhìn con ác quỷ đang ngao mạng mà đập lên những thân xác xung quanh.

Đừng đùa chứ? Con nhóc này chỉ mới mấy tuổi mà làm thế nào có thể...

Duy chỉ có Kiến Hy nếu không phải đang bị bịt mồm thì đã hét lớn, anh không làm! Chắc chắn không làm, tam tiểu thư đang bắt chước Nhị tiểu thư!

Kiến Hy thường là một người qua đường nhỏ bé, thường hóng hớt chuyện đánh nhau của tam tiểu thư nên đương nhiên anh biết rất rõ từng đặc điểm và cách đánh của mọi người, tất nhiên là có cả nhị tiểu thư.

Nhị tiểu thư Ái Minh Chi, là một con một sách chính hiệu, nhưng ẩn sâu trong dáng vẻ chăm chỉ đó là một thân võ công rất thâm hậu, nhị tiểu thư thật ra không hứng thú với việc học võ như tam tiểu thư và đại thiếu gia, nhưng nghe tam tiểu thư kể rằng lúc nhỏ nhị tiểu thư từng thích một thầy dạy võ ở một thôn kia, thế là cô bé liền từ bỏ thân phận là ngọc cành vàng, theo người thầy ấy học môn Nhu quyền nổi tiếng.

Chính vì thế nên những đòn sát phạt của nhị tiểu thư rất quyết đoán, nếu nói lối đánh của đại thiếu gia rất tàn nhẫn và của tam tiểu thư thì nhanh gọn dứt khoát thì của nhị tiểu thư lại rất hành hạ người ta, phải nói là đau từ trong đau ra. Nên mọi người rất ái ngại mà ỉn thĩ với cô ấy.

Không ngờ, tam tiểu thư lại có thể học được thế công kích bằng cạnh tay của nhị tiểu thư!

Thế công kích cạnh tay, là dùng nội lực dồn xuống phía góc của bàn tay tạo thành một thân cứng như đá, đoạn, giang rộng hai chân tạo thế, nếu đánh theo một lực từ ngoài vào theo một đường thẳng thì có thể đánh nát được cả nội tạng đối phương! Xem bộ dạng của tên trước mắt thì có lẽ tam tiểu thư đã nương tay lắm rồi, tam tiểu thư vừa này là đánh theo đường móc, là từ trên xuống theo một góc 45 độ, e là chỉ gãy vài cái xương là cùng.

Tam tiểu thư sau khi từ trên lưng một tên nhảy xuống, nhìn “thành quả” của mình mà mỉm cười vui vẻ, sau đó cô liếc mắt, khéo léo né được cây cọc gỗ đang lao nhanh đến mình, rồi cô dùng đôi chân nhỏ bé, đá mạnh lên cằm của tên đó làm hắn bay lên và ngã dúi xuống đất.

Đoạn tam tiểu thư lại xoay lưng lại, dùng nắm đấm mà thúc mạnh vào mặt tên béo sau lưng làm hắn ho ra máu và gãy vài cái răng. Rồi nhanh thoăn thoắt, liên tục tung cú đập vào mặt gã, từ dưới móc lên hay là đấm chính diện rồi đập vào một một cước làm gã văng ra xa, thật sự người hóng chuyện như Kiến Hy cũng phải thấy đau hộ cho tên béo đáng thương đó.

Máu nhuộm đầy tay tam tiểu thư làm chói mắt Kiến Hy, bỗng nhiên anh rất sợ người con gái trước mắt này, cô bé ngày thường vui vẻ bất cần đời đâu rồi? Tại sao lúc này... Lại có cảm giác rất đáng sợ. Tam tiểu thư đáng yêu, thường hay ngốc ngốc nhưng cực kỳ lưu manh, lại có một mặt như thế này?

Bỗng nhiên anh thấy rất kỳ lạ, dường như những việc anh biết về cô quá ít, quá ít.

Nhưng cũng không trách Kiến Hy cảm thấy như thế, nếu tam tiểu thư nhìn mình lúc này chắc cũng nổi điên mà hét lớn “Con trời ơi đất hời nào thế này?”, khuôn mặt xinh đẹp đang nở một nụ cười mà theo Kiến Hy là... bệnh bệnh, đôi mắt đen lúc này hằn lên tơ máu, mái tóc đen cũng xơ tung mà bay theo gió, tay tam tiểu thư nhuộm đầy máu tanh hôi và cả bộ đồng phục cũng văng lên vài giọt máu, khóe môi tam tiểu thư có vết bầm, là do sơ ý bị trúng phải.

Nhưng nếu nghĩ thoáng hơn một chút, một con bé bảy tuổi đánh thắng mười tên côn đồ to cao thì quả thật rất dọa người.

Kiến Hy tự nhiên thấy ớn lạnh, nhớ đến những lần tam tiểu thư đánh nhau với tiểu Nhã, Hàn Phú, đại thiếu gia hay nhị tiểu thư, rõ ràng là trông như có phần bất lực, nhưng ngay lúc này anh phải sắp lại vấn đề, nếu như lúc đó tam tiểu thư dồn toàn lực đánh trả có khi nào đánh chết luôn mấy người đó không?

Kiến Hy tự nhiên run lên một cái, trông đầu thoáng hiện lên khuôn mặt lạnh lùng của tên nhóc nào đó luôn mong được lời tam tiểu thư ra đánh cho một trận... thảm thương hại một phen.

Lực đạo trên người bị ép chặt làm Kiến Hy hô một tiếng đau đớn, chỉ thấy cả người A Tư run rẩy lợi hại, còn có thể nghe được tiếng ma sát của răng va vào nhau ken két, từng đường gân xanh hiện lên ở thái dương, Kiến Hy nghĩ được có mùi nguy hiểm nhưng do đang bị bịt mồm nên không thể hét lên để cảnh báo tam tiểu thư.

Quả nhiên, tên A Tư đẩy Kiến Hy sang cho một tên ốm yếu khác, cũng là tên duy nhất chưa bị đánh, còn chính bản thân y thì bẻ đốt ngón tay mà lồm liệt bước ra như một vị thần.

Trong nội tâm Kiến Hy run rẩy một hồi, có một nỗi xúc động muốn thở dài, haiz, đang yên đang lành làm cái quái gì đi nộp mạng cho con quỷ đó a? Chán sống chắc.

“Con chó... không ngờ mày lại có chút bản lĩnh...”

“Chút bản lĩnh?”- tam tiểu thư hừ một tiếng, cười hi hi, trông đáng vẻ vô hại khác thường, thật sự trái ngược với toàn thân đầy máu và khuôn mặt trắng như xác chết, khung cảnh quả thật vô cùng quỷ dị, dọa cho tên đang bế Kiến Hy run rẩy một phen.

“Tôi nói này đại ca, anh có phải là đang xem thường tôi không?”

“Phải thì sao không phải thì sao?” A Tư lười phải tranh luận với con nhóc này, một là hắn đang rất giận hay là hắn bỗng nhiên có một nỗi xúc động muốn tỉ thí với con nhóc này, để xem nó có bản lĩnh đến đâu.

“Anh có thể xem thường nhân cách tôi nhưng không thể xem thường bản lĩnh của tôi a!” Tam tiểu thư thốt lên, biểu cảm thập phần đáng thương ôm tím, thiếu điều quỳ xuống mà khóc một trận. Ba người kia đều mang một bộ dạng khinh bỉ nhìn một màn trước mắt, có lẽ vì trò đùa quá nhạt mà tam tiểu thư chỉ biết ngượng ngùng mà gãi gãi mũi.

Đúng là chìm trong mỹ sắc lâu quá, mình còn chả có chút muối nào nữa rồi.

Nhưng! Cô vẫn không quên mục đích của mình hiện tại, nhưng cô đang đợi, đợi xem A Tư định giờ trò gì.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Nhỏ Nuôi Từ Bé (Lão Công Nuôi Từ Bé)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Vài tiếng đánh đấm vang lên liên tiếp, Tư Đình ôm bụng thở hổn hển, lưng cô dựa vào tường gạch phía sau, cảm nhận được nỗi sợ hãi dần dâng lên trong lòng. A Tư đứng trước mắt Tư Đình cũng không khá hơn là bao khi khoe miệng hắn là những vết đỏ thâm tím ghê rợn với máu đang chảy ra thành dòng.

Cả hai người sau một trận đánh thì chỉ còn biết lạnh lùng đối mặt với đối phương mà nghiên cứu nhau, cả hai đều nhận ra nét hoang mang thấp thoáng trong con người của người kia.

A Tư chỉ biết lục phủ ngũ tạng của mình dường như đã bị vỡ nát rồi, đau đớn làm y càng không thể kiềm chế được hành động của mình mà liên tục ra đòn hiểm mà đánh vào người Tư Đình, Tư Đình dù có bản lĩnh khéo léo hay thể võ tuyệt đỉnh thì cái thân xác bảy tuổi vẫn là điều không thể nào thay đổi, cô vẫn bị dồn vào thế hạ phong khi sức lực đã dần cạn kiệt.

Tư Đình biết, hôm nay mình đã gây ra họa lớn rồi.

Bảy năm sống trên thế gian này, từng ra vào nơi ông bướm một tay xưng hùng mà lúc này lại bại dưới tay một tên côn đồ, cô dù cho có thắng ván này thì cũng không có mặt mũi nào về gặp bọn tiểu Nhã nữa, uống công bọn họ bày ra mấy thể võ kỳ lạ để cô copy...

“Xem ra... chú cũng mạnh đấy nhì?” Tư Đình ho ra máu, cổ gồng đứng vững để giữ trọng lực đang dần nặng đi của mình.

A Tư dù không đến mức lung lay như Tư Đình nhưng bộ dạng tàn tạ của y cũng không khá hơn là bao, y lau máu trên mép, nhếch môi “Mày cũng khá lắm nhóc.”

Rồi y bước từng bước lại gần chỗ Tư Đình, khuôn mặt xấu xí và sát khí tỏa ra làm Tư Đình thấy hơi chùng bước mà cứ lùi dần vào trong, ngay khi lưng chạm vào bức tường lạnh phía sau thì cô liền bị A Tư dồn vào, y một tay nắm lấy cổ cô, miệng thả ra làn hơi hôi thối xốc tận óc cô.

“Mày cũng có vài phần tư sắc đấy, nếu mày chịu ngoan ngoãn nghe lời thì tao sẽ không bạc đãi mày với thằng nhóc kia, cũng sẽ mắt nhắm mắt mở cho qua việc ngày hôm nay... nếu không...” Y nheo mắt, cười điên loạn “Mày sẽ không muốn biến mất khỏi thế gian này đâu nhì? Còn thằng nhóc kia, tao sẽ bán nó vào một nhà chứa, cho nó bị lũ đực rựa khác “chăm sóc...”

Lời hăm dọa ác độc này làm sao hù được tam tiểu thư đầu óc vốn tinh ranh? Ôi chao ôi chao, đừng thấy cô sợ vì đáng vẻ của y mà nghĩ cô sợ y nhé, cái cô sợ chỉ là cái bộ dạng nửa người nửa quỷ của hắn bị tam tiểu thư cô đập cho một trận chứ mấy lời hăm dọa con nít này thì chỉ đáng hù lũ thiếu hiểu biết thôi.

Ai ngờ, cái người “thiếu hiểu biết” nào đó này giờ vẫn an phận thủ thường nằm vắt vẻo một bên lúc này lại òa lên khóc lớn, nước mắt nước mũi chảy chan hòa vào nhau làm xóa đi phong thái điềm đạm mọi ngày, tam tiểu thư đau lòng nhìn người trước mắt khóc tê tâm liệt phé mà chỉ muốn bay lại an ủi thôi.

Chắc là anh ấy bị dọa cho sợ nhể?

Nhưng thật ra trái với suy nghĩ của tam tiểu thư, Kiến Hy không phải vì sợ mà khóc mà là vì anh biết mình sắp xong rồi, nếu như chuyện cả anh và tam tiểu thư bị dính vào rắc rối này đến tai của Ái lão gia, mà kinh hoàng hơn là đến tay mấy thanh niên ở nhà thì anh sẽ không có nổi một ngày yên ổn mất thôi.

Huống hồ tam tiểu thư của họ lại bị đánh cho một trận thế kia...

“Thả cô ấy ra!!” Kiến Hy lau nước mũi, hét lớn, thôi kệ vậy, đâm lao thì phải theo lao thôi chứ biết làm gì bây giờ?

Nhìn đáng vẻ theo tam tiểu thư đầu óc bả đầu cho rằng “phong thái anh hùng ngập tràn khung cảnh”, thiếu điều nhỏ vài giọt nước mắt nữa là sẽ thành cảnh tượng anh hùng cứu mỹ nhân trong truyền thuyết rồi.

Đáng tiếc, anh hùng ở đây lại là cô...

Tam tiểu thư thở dài, bỗng nhiên thấy chua xót cho thân phận bọt bèo của mình.

“Haha, thằng nhóc, mạng may còn chưa chắc giữ được mà lại đi lo cho nó!?” A Tư nhìn cảnh này, chỉ thấy khoái vô cùng, y cũng không hiểu tại sao mình lại có cảm giác thành tựu như thế, nhưng nói chung là y thấy hơi thích.

“Nếu em là con heo, tôi sẽ là cái máng, nếu tôi là con gà, em sẽ là những hạt thóc thơm ngon...”

Một âm thanh kỳ lạ vang lên, làm mọi âm thanh tắt ngấm trong phút chốc...

Một cơn gió nhẹ thổi qua...

Tất cả đều yên lặng...

Tam tiểu thư phun nước bọt hét lớn “Con mẹ nó là tên nào để cái nhạc chuông trẻ trâu thế???”

Một bàn tay run rẩy giờ lên, trong đám đông đang đứng xem kịch, một tên gầy nhom như cây sậy run rẩy bước ra, bộ dạng nhẵn nhụi như khi ăn ớt của y chọc cho mọi người phải hít một ngụm khí lạnh đầy phổi, có kẻ còn khoa trương ho lên sù sụ như mắc phong hàn, khuôn mặt A Tư lúc này chỉ có thể dùng một câu mà miêu tả, “Đen như đất nồi.”

“Xin..xin lỗi đại ca, điện thoại của em...”

Rồi y nhìn A Tư như hỏi ý, chỉ thấy A Tư hít một hơi, rồi thở ra, rồi lại hít vào, rồi lại thở ra, tam tiểu thư nhìn y mà lo lắng, sợ y hít nhiều quá bề phổi chết tại chỗ thì cô sẽ là kẻ bị xếp vào diện tình nghi mất.

Đoạn A Tư nhìn tên ốm gầy đầu nhẹ, đó là biểu hiện đã cho y nghe điện thoại.

Lúc này tên ốm vui vẻ, liên tục cảm tạ tấm lòng bao la như mẹ của A Tư, rồi y nhìn xuống dòng chữ nhấp nháy trên màn hình, mặt đang hồng hào bỗng lại tái xanh và có xu hướng tím tái dần, mắt cá chết đã lồi lại càng lồi ra, miệng y như bị chuột rút liên tục méo mó, mãi đến khi A Tư đang có xu hướng phát hỏa thì y mới run lập cập nói.

“Đại.. đại.. đại ca. Là.. là lão đại gọi...”

A Tư hoảng hốt, quăng vội cây gậy trên tay, liền bỏ quên luôn tam tiểu thư đang không hiểu cái mô tê gì sang một bên, run lấy bầy nhận điện thoại trên tay tên ốm, hơi lo lắng nuốt nước bọt, rồi y ấn nút nhận cuộc gọi...

Chẳng hiểu bên kia nói gì, mà trên khuôn mặt vốn đang hãnh diện của A Tư liền thay đổi thành năm mươi sắc thái khác nhau, từ buồn sang lo lắng rồi từ lo lắng sang bất ngờ, đoạn y khẽ liếc sang phía tam tiểu thư rồi lại đảo sang phía Kiến Hy cũng đang ngu ngơ, y liên tục rầm rì mấy tiếng “Dạ..Dạ vâng em hiểu rồi ạ, dạ là hai đứa nhóc một trai một gái mặt đồng phục trường Hàn Lâm Viên, dạ... chuyển hàng đợt này e rằng phải bị hủy rồi ạ...Dạ không, không phải em phụ trách mà là Cóc ghê ạ. Dạ em đã hiểu, vậy làm theo cách cũ...”

“Oi oi ông chú ơi, ông tôn trọng mọi người một chút đi chú!” Tam tiểu thư không biết sống chết ngồi xếp bằng chờ đợi một bên, thấy bộ dáng khúm núm buồn cười kia của A Tư liền nổi hứng trêu chọc y một phen.

A Tư trừng mắt tức giận nhìn tam tiểu thư, bộ dạng cảnh cáo kia làm tam tiểu thư cười hi hi hiếp cả mặt lại, nhưng trong lòng lại đang lòi tên chết dẫm đó ra rửa mười tám đời đồng thời lại đang lên kế hoạch bỏ trốn...

Sau khi kết thúc cuộc gọi, A Tư tức giận ném điện thoại xuống chân tên ốm, đoạn y bước ra phía sau xe, trước khi đi y chỉ khẽ liếc nhìn hai người Tư Đình và Kiến Hy rồi buông lại cho đồng bọn một câu.

“Đại ca bảo thả hai đứa tại nó đi. Chuyển hàng đã được thay thế nhưng chúng ta sẽ không nhận được hoa hồng đâu.”

Đoạn hần quay sang nhìn một tên mặt mũi bặm trợn, lạnh lùng nói “Đại ca bảo dẫn Cóc Ghê đến chỗ đại ca. Đừng có trễ”

Rồi y leo lên xe, tên đang bế Kiến Hy cũng thô bạo ném anh xuống đất làm anh đau đớn rên lên một cái, tam tiểu thư đau lòng bỏ đến đỡ anh dậy, tức giận trừng trừng nhìn cái xe đã tẹt ga bỏ đi hết lớn “Có mắt không vậy lũ khốn!”

Nhìn chiếc xe đã bỏ đi xa, tam tiểu thư chỉ thấy cô vừa trải qua một giấc mộng dài, cô cũng không ngờ chỉ với một cuộc điện thoại mà bọn họ đã được tha mạng như thế, quả nhiên là kỳ tích, bỏ tất phù hộ a!

Kiến Hy đau lòng ôm lấy tam tiểu thư, lo lắng lấy một chiếc khăn trong cặp ra mà lau vội vết máu trên môi cô, nước mắt anh lại rơi, anh đau đớn vừa chửi vừa trách “Em xem em kia, bị đánh thành ra như thế này, một chút về em sẽ bị đánh đòn cho coi.”

Tam tiểu thư cười hi hi đến tít mắt, lè lưỡi nói “Có anh bảo vệ em mà nhĩ?”

“Xì” Kiến Hy bật cười, đỡ cô ngồi dậy, để một tay cô qua vai mình rồi dìu cô đi “Sau này phải chừa biết chưa, em còn nhỏ, đánh lại mấy người kia nhưng chưa thể đánh lại mấy người xã hội đen này đâu...”

“Xã hội đen gì chứ, còn đồ thì có” tam tiểu thư không cho là đúng khịt mũi khinh thường trả lời.

Một cái búng mạnh bạo vào trán làm tam tiểu thư kêu rên, nhìn bộ dạng tức giận của Kiến Hy, cô chỉ đành gãi gãi mũi cười cười rồi lại cùng anh tập tễnh bước ra đường, dự định bắt đại một chiếc taxi nào đó mà về nhà, hôm nay thật xui xẻo, trước khi đi vì tránh bị làm phiền, ảnh hưởng đến buổi hẹn hò mà tam tiểu thư đã vứt điện thoại của cả hai ở nhà rồi, mọi người ở nhà e là đã lo lắng cho cô lắm.

Khi hai bóng dáng nhỏ bé diu nhau leo lên chiếc taxi màu trắng và phóng đi mất hút, một chiếc xe màu đen chậm chậm chạy từ trong một con hẻm đi ra, người ngồi trên xe đeo kính râm không hợp với độ tuổi, xem chừng là muốn cố tỏ ra trưởng thành.

Anh quay sang phía người tài xế, lạnh giọng hỏi “Là ai đánh cô ấy?”

Người tài xế bị hằn khí phía sau chọc cho run rẩy hết cả người, ông lấy tay nói rộng cổ áo đang thít chặt run run trả lời “Thưa..thưa thiếu gia, là A Tư.”

“Nội ngày mai, tôi muốn cái tay của nó làm đồ ăn cho lũ chó của tôi, nghe rõ chưa?”

Người tài xế liếc mắt ra kính chiếu hậu, nhìn bộ dạng lạnh lùng của người ngồi phía sau, ông dù cảm thấy rất sợ nhưng cũng đành lên tiếng cung kính.

“Vâng ạ.”

Người nọ sau khi nhận được câu trả lời mà mình muốn liền hài lòng dựa người vào xe, trong đầu là những vết thương bầm tím trên tay và mặt của Tư Đình, trong đôi mắt trong trẻo nhưng sắc bén là nét đau lòng nhẹ nhàng thoáng qua, rất nhanh nhưng cũng rất âm ập...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Nhỏ Nuôi Từ Bé (Lão Công Nuôi Từ Bé)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Sau ngày hôm đó trở về, quả nhiên đúng như những gì mà Kiến Hy đã suy đoán từ trước, anh ngoại trừ bị Hàn Phú và Lý Khải mắng vài câu thì hoàn toàn an toàn.

Riêng người nào đẩy thì lại trái ngược...

Tam tiểu thư ngồi trên cái sofa màu trắng, tay chân bị băng kín mít như xác ướp và đang ngồi yên cho Lý Khải đắp thuốc vào miệng, Lý Khải hết như bà mẹ bầm sữa, liên tục cần nắn, thậm chí còn độc ác làm mạnh tay làm tam tiểu thư đáng thương liên tục chảy nước mắt và hít vào khí lạnh.

“Còn khóc sao? Biết đau vậy sao còn đi gây chuyện với người ta?”

“Em có gây chuyện đâu!! Là bọn họ muốn bắt cóc em với tiểu Hy chứ bộ...” Tam tiểu thư uất ức nhếch nhếch môi vì đau, trừng mắt nhìn kẻ đầu xỏ nào đó.

Lý Khải tặc lưỡi tức giận búng vào đôi má đang sưng đỏ của tam tiểu thư làm cô rên lên đầy đau đớn, anh oán “Thôi đi, anh đã nghe Kiến Hy kể rồi, là em đi gây chuyện với người ta, rồi còn đánh nhau nữa. Em nghĩ anh ngu không biết à? Để anh nói cho em biết nhé em đã bla bla bla”

Tam tiểu thư chỉ cảm thấy đầu óc ong ong, màng nhĩ run lợi hại và hai mắt muốn hoa đi, nước bọt thì liên tục bắn vào mặt làm cô chóng cả đầu liên tục ngã nghiêng vì công phu sư tử hống của Lý Khải. Cô oán hận nghiêng răng nghiêng lợi, Kiến Hy ời là Kiến Hy, uống công em bảo vệ anh như thế mà anh ngoại trừ bị xay xức vào chỗ thì không bị gì, thế mà lại bán đứng em.

Không kiềm được bật thốt lên “Rốt cuộc trong nhà này ai là chủ vậy?!”

Lý Khải càng nghe càng tức, vốn dĩ chỉ định mắng cô vài câu cho cô chưa không ngờ lại còn cãi bướng như thế, anh bực mình cốc đầu cô “ Là bác Ái, không phải em!”

“Ba em thì sao nào, em quyền cao nhất nhé!!”

“Đừng có ngốc, bác gái là cao nhất.”

“Thế... Thế em cao nhất trong năm đứa mình!”

Lý Khải phì cười, trét thuốc ra tay rồi vả mạnh vào miệng tam tiểu thư làm cô bật ngửa ra phía sau.

“Anh cao nhất.” Lý Khải tự đắc bảo.

“Nhưng em là tướng công của các anh a!”

Nghe thế, bong bóng trong lòng Lý Khải chẳng mấy chốc bị xì đi, hai má anh dường như có một vết đỏ mơ hồ rồi dần dần lan rộng, nhìn hai mắt ươn ướt và cái má sưng đỏ vì lúc này anh làm hơi mạnh tay, bỗng nhiên anh thấy có một cảm giác đau lòng và bất lực mơ hồ.

Anh vừa tức vừa thương, hai tay xoa xoa hai má cho tam tiểu thư, rốt cuộc phải dịu giọng dụ dỗ “Đồ đau chưa?”

“Đau a...” Tam tiểu thư uất ức nghẹn ngào, mọi bức xúc trong lòng cố gắng kiềm nén nhưng đứng trước sự ảm áp dịu dàng của Lý Khải cũng đành trào dâng “ Anh ơi em biết lỗi rồi a...”

“Em biết lỗi là tốt rồi, lần sau anh chắc chắn sẽ không để em đi một mình với người khác nữa, anh sẽ nói bác Ái cho vệ sĩ theo em”

Nghe thấy lời anh nói, khuôn mặt vốn dĩ đang đỏ ửng bỗng chốc tái xanh rồi dần dần chuyển sang đen thui như đất nòi, tam tiểu thư nghiêng răng nghiêng lợi thăm oán anh kiểm việc, nếu cho vệ sĩ kè kè theo cô thì chẳng phải sự tự do của cô sẽ mất hết sao? Như thế làm sao cô có thể yên tâm gây chuyện nữa? Làm sao cô có thể đi hẹn hò với ái thiếp, làm sao mà sàm sỡ với tiểu bánh bao....?

Không được a! Cô đã đảo chế độ phong kiến cổ hủ này a!!!

“Em không muốn!”

“Không được.”

Nhìn nét cứng rắn kia, cô biết hôm nay cô sẽ không thoát được rồi, đừng nhìn Lý Khải mọi ngày một bộ dạng ngoan hiền nét na thì cho rằng anh ấy là người dễ tính a, thật ra trong số các phi tần của tam tiểu thư thì Lý Khải là kẻ cứng đầu nhất đấy, nếu so với anh thì Lý Nghi dù hơi độc mồm mà nếu cô hăm dọa vài câu anh cũng sẽ sợ à, còn Hàn Phú là người cực kỳ...ngại phiền phức.Nếu việc đó không ảnh hưởng đến anh thì anh sẽ mặc kệ cô...

Nghĩ đến Hàn Phú, tam tiểu thư âm thầm chảy nước mắt trong lòng, rốt cuộc anh có phải là ái phi của cô không cơ chứ.

Quả nhiên vừa nhắc Tào Tháo là Tào Tháo liền tới, Hàn Phú mang nét mặt âm u băng lãnh như mọi ngày cùng với Lý Nghi đang được một người hầu đẩy vào, dáng vẻ bốn cọt trên mặt Lý Nghi làm tam tiểu thư thấy ngứa mắt vô cùng, là một bộ dáng vui mừng khi có kẻ gặp họa.

Nhìn Hàn Phú, tam tiểu thư phút chốc hết như con rùa rút cổ không dám nhìn, anh quả nhiên vẫn còn giận cô vì để Kiến Hy gặp nguy hiểm, cô tự giác nép vào người Lý Khải như chim con bầu chim mẹ, không ngờ Lý Khải còn không biết điều nở một nụ cười làm hoa gió tung bay, xuân thu ảm áp và.... nhẹ nhàng thào tay tam tiểu thư ra.

Tam tiểu thư: “....”

“Ồi chào, đó chẳng phải là cái người cậy mạnh đi đánh nhau rồi bị người ta đánh lại đó sao?” Giọng nói chua chua của cái kẻ yêu nghiệt ngồi vắt vẻo trên xe lăn làm tam tiểu thư tức giận thầm lời anh ra mắng một trăm lần, thọc gậy bánh xe a thọc gậy bánh xe!!!!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Nhỏ Nuôi Từ Bé (Lão Công Nuôi Từ Bé)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.